

Biblia-tanulmányok 2004/3.

KRISZTUS-KÖVETÉS
EMBERI KAPCSOLATAINKBAN

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE

Biblia-tanulmányok

2004. III. negyedév

KRISZTUS-KÖVETÉS

EMBERI KAPCSOLATAINKBAN

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE
BUDAPEST, 2004

A tanulmányt összeállította:

EGERVÁRINÉ ÁRVAI MÁRTA (I–II., IV–V.)

EGERVÁRI OSZKÁR (XI.)

HITES GÁBOR (III., X.)

OTTÓNÉ BARTALOS ZSUZSA (VI.)

SOÓS ATTILA (XII–XIII.)

VANKÓ ZSUZSA (VII–IX.)

A Biblia-tanulmány elektronikus változata
a <http://kerak.bibliaalap.hu> internetcímen olvasható

Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából

a Bibliaiskolák Közössége

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: (06-1) 391-0181, fax: (06-1) 391-0182

honlap: www.bibliakiado.hu, www.bibliaalap.hu

e-mail: bikkiado@freemail.hu

Felelős kiadó: *Czinkota András*

Felelős szerkesztő: *Egerváriné Árvai Márta*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közössége*

Nyomtatás: Reménység Alapítvány Nyomdája (Nágocs)

TARTALOM

BEVEZETÉS.	7
<i>I. tanulmány – 2004. július 3.</i>	
KÖZÖSSÉGRE TEREMTETTÜNK	9
<i>II. tanulmány – 2004. július 10.</i>	
TISZTELD ATYÁDAT ÉS ANYÁDAT!	21
<i>III. tanulmány – 2004. július 17.</i>	
SZÜLŐI ÖRÖMÖK ÉS KÖTELESSÉGEK	31
<i>IV. tanulmány – 2004. július 24.</i>	
A HÁZASSÁGRA VONATKOZÓ BIBLIAI TANÁCSOK.	43
<i>V. tanulmány – 2004. július 31.</i>	
BARÁTI KAPCSOLATAINK	57
<i>VI. tanulmány – 2004. augusztus 7.</i>	
HITVALLÁS A MUNKAHELYEN	67
<i>VII. tanulmány – 2004. augusztus 14.</i>	
A KERESZTÉNYEK VISZONYULÁSA AZ ÁLLAMHOZ, A VILÁGI HATALOMHOZ.	78
<i>VIII. tanulmány – 2004. augusztus 21.</i>	
KRISZTUS „MÁS JUHAI” IRÁNTI MAGATARTÁSUNK	91
<i>IX. tanulmány – 2004. augusztus 28.</i>	
HOGYAN VISZONYULJUNK AZOKHOZ, AKIK NEM KERESZTÉNYEK?	103

<i>X. tanulmány – 2004. szeptember 4.</i>	
ELLENSÉGEINK IRÁNTI MAGATARTÁSUNK	114
<i>XI. tanulmány – 2004. szeptember 11.</i>	
A HITTESTVÉRI KÖZÖSSÉG	126
<i>XII. tanulmány – 2004. szeptember 18.</i>	
„AKI KÖZTETEK NAGY AKAR LENNI...”	137
<i>XIII. tanulmány – 2004. szeptember 25.</i>	
SZOLGÁLATUNK AZ ELVESZETT VILÁGÉRT	149
<i>Ábítatok minden napra</i>	
JÚLIUS	163
AUGUSZTUS	164
SZEPTEMBER	165

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben emberi kapcsolatainkat tekintjük át, a Biblia tanácsainak fényében. Bizonyára mindannyian érezzük, mennyire fontos ezeket átgondolnunk, különösen napjaink önző világában. Mindenfelé az erőszak elhatalmasodását látjuk, és naponként találkozhatunk az egymás iránti közönyösséggel, szeretetlenséggel. Terjed a családon belüli erőszak, felbomlott házasságok, elhidegült, sőt gyűlölködő családtagok teszik tönkre egymás életét. A nagyobb közösségekben is egyre inkább tapasztalható a megértés és együttérzés hiánya. A munkahelyi konfliktusok, nemzetiségi, vallási ellentétek sokszor mérgezik meg az emberi kapcsolatokat. A próféciaik szerint ez a romlás még mélyülni fog, a gonoszság még inkább megsokasodik, a kérlelhetetlenség, kegyetlenség, erőszak elárasztja a világot.

Ilyen körülmények között mit jelent kereszténynek lenni? Amikor az emberek vágnak a megértésre, menekülnének a könyörtelenség, az érdekek önző világából, tudjuk-e Isten szeretetét közvetíteni feléjük?

Álljon itt néhány idézet olyan pszichológusoktól, akik megértették, hogy mi hiányzik ma legjobban világunkból, mire van a legnagyobb szükségünk:

„Ha visszatekintek tapasztalatokban gazdag, hosszú éveimre, akkor egy megdönthetetlen igazság jelenik meg előttem: nincs olyan ember, aki ne igényelné a szeretetet... Nélküle nem létezhetünk. Vagy uralja életünket, vagy elpusztulunk.” (Dr. S. Blanton)

„Ha valaki, akkor a pszichoanalitikus meggyőződhetett az alábbi ige valóságáról: »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat«, mert ez az egyetlen és legjobb életnorma. Ennek hiánya váltja ki a legtöbb elégedetlenséget és lelki betegséget. Bármilyen lelki konfliktus támad az ember életében, az minden esetben a szeretet hiányára vezethető vissza.” (E. Fromm)

„Az én szakmámban súlyos lelki betegnek tartjuk azt az embert, aki semmilyen problémáját soha nem tudja megoldani. E szerint a nyugati civilizáció is az. S amiket mi problémáknak nevezünk, azok valójában tragédiák. Ez a beszűkült tudattal, csak a pénz kegyelmére áhító világ szükségszerűen egyre embertelenebbé és kegyetlenebbé válik. Talán mégis Pilinszkynek van igaza: »Nem megoldásokra van szükség, hanem irgalomra.«” (Popper Péter)

Mindezek nyomán milyennek látjuk saját családi életünket, gyülekezeteink légkörét? Vajon embertársainkhoz való viszonyulásunk mindig a krisztusi szeretetet tükrözi? Nem jellemző ránk is „a szeretet meghidegülése”, az együttérzés hiánya? Hogyan tudunk világosság és só lenni ebben a világban, ha mi sem gyakoroljuk igazán a türelmes, megértő, segítőkész szeretetet? Pedig ez a küldetésünk lényege: „Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – megláttatása.” (Ellen G. White: *Krisztus példázata*, 287. o.)

Ez a tanulmány is segítségünkre lehet abban, hogy átgondoljuk a Szentírás tanácsait közösségi életünkre nézve – a családtól kezdve minden társadalmi kapcsolatig –, és megtanuljunk megértést, türelmet, önfeláldozást gyakorolni attól, aki maga a szeretet.

KÖZÖSSÉGRE TEREMTETTÜNK

1 Milyen közösségben volt az első emberpár Istennel, és hogyan nyerhetjük vissza ezt az elveszített kapcsolatot? Mi az első és nagy parancsolat?

1Móz 3,8–9 „És meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt, és elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. Szólította ugyanis az Úr Isten az embert, és mondta néki: Hol vagy?”

1Móz 5,24 „És mivel Énókh Istennel járt, eltűnt, mert Isten magához vette.”

2Kor 5,19–20 „Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek igéjét, Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne miáltalunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.”

Mát 6,6 „Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.”

Mát 22,37 „Jézus pedig mondta néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”

.....
.....
.....

Az ember nem csupán Isten hasonlatosságára teremtett, hanem arra is, hogy szoros, bensőséges kapcsolatban, közösségben legyen Terem-

tőjével. A bűneset előtt az ember közvetlenül, személyesen találkozhatott Istennel, a bűn azonban eltávolított mennyei Atyánktól, és megfoszt bennünket a Vele való személyes érintkezés tapasztalatától is. A megváltás által Krisztus ledöntötte ezt a válaszfalat, így újra meghitt közelségbe kerülhetünk Istennel, Igéje által hallhatjuk szavát, imádságban beszélgethetünk vele. Sőt, a Szentlélek által olyan szoros és állandó kapcsolat jöhet létre Isten és az ember között, amely felülmúlja a legközvetlenebb emberi kapcsolatokat is: „Erről ismerjük meg, hogy Őbenne maradunk, és Ő mibennünk, mert a maga Lelkéből adott minékünk.” (1Ján 4,13)

Minden emberi kapcsolat felett kell állnia az Isten iránti szeretetünknek, és csak a Vele való közösségből táplálkozhat az emberek iránti szeretetünk.

Voltak a múltban olyan hívő emberek, akik megtanulták mindennapi életükben töretlenül fenntartani ezt a bensőséges közösséget Teremtőjükkel. Közéjük tartozott Énókh, akinek a példájából mi is sokat tanulhatunk.

„Az, ahogyan Énókh Istennel járt, nem elragadtatásban vagy látomásban nyilvánult meg, hanem mindennapi életének minden kötelezettségére kiterjedt. Nem vált remetévé, aki elzárkózik a világtól, hanem Isten ügyéért munkálkodott. A családban, az emberekkel beszélgetve – mint férj és apa, barát és polgár – mindig Isten állhatatos, kitartó szolgálója volt.

Ilyen tevékeny élet közepette Énókh állandóan fenntartotta kapcsolatát Istennel. Minél sürgősebb és nehezebb volt a munka, annál állhatatosabbak és komolyabbak voltak imái. Bizonyos időközökben visszavonult minden társaságtól. Egy ideig az emberek között tartózkodott, tanítással és példaadással szolgálva őket, majd elvonult egy-egy időszakra, hogy egyedül legyen, mert éhezte és szomjúhozta azt a mennyei ismeretet, amelyet csak Isten adhat. Az Úrral ilyen bensőségesen érintkezve Énókhban mindjobban visszatükröződött az isteni képmás.”

„Énókh háromszáz évig igyekezett elérni a szív tisztaságát, hogy összhangban legyen a mennyel. Háromszáz évig járt Istennel. Napról napra vágyakozott szorosabb összeköttetésben élni Istennel, Vele való érintkezése mind bensőségesebbé vált, míg végül Isten magához vette. Ott állt az örökkévaló világ küszöbén, csak egy lépés választotta el az áldottak

országától – és most a kapuk kinyíltak. Közössége Istennel, amelyre oly sokáig törekedett a Földön, folytatódott – és belépett a szent város kapuján, az emberek közül elsőként.

»Hit által vitetett fel Énokh, hogy ne lásson halált, mert felvitetése előtt bizonytságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek.« (Zsid 11,5) Ilyen bensőséges közösségre hív minket is Isten. Ilyen szent jellemüknek kell lennie azoknak is, akiket az Úr az emberek közül magához vesz második eljövetelekor.»

„Kezében Isten Igéjével minden emberi lény – bárhová sodorja is sorsa – közösségben maradhat Istennel, ha maga is úgy akarja... E világban is mennyei légkörben időzhet, és elmondhatja a megszorítottaknak és megkísértetteknek a reménység és a szentség utáni vágyakozás gondolatait, amelyek által ő maga is mindig szorosabb kapcsolatba kerül a Láthatatlannal. Énokhoz hasonlóan – aki Istennel járt – mind közelebb jut az örökkévaló világ küszöbéhez, míg végül a kapuk megnyílnak előtte, és beléphet oda. Nem érzi majd magát idegennek... Akik Isten Igéje által kapcsolatban voltak a mennyei életük folyamán, azok otthonosan fogják érezni magukat a mennyei lények társaságában.»

„Kívánhat-e halandó ember annál magasztosabbat, mint hogy érintkezhet, összekapcsolódhat a végtelen Istennel? Gyenge, bűnös emberé az a kiváltság, hogy Teremtőjével beszélhet... Szívünkben kapcsolatban lehetünk Istennel, utunkat Krisztus társaságában járhatjuk.» (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 59. o.; Az evangélium szolgálói, Az igazság hirdetője c. feje.; Előtted az élet, 125. o.; Üzenet az ifjúságnak, Az ima hatalma c. feje.)

2 A Teremtőhöz fűződő kapcsolaton kívül milyen alapvető emberi szükségletekről beszél a Szentírás? Hogyan viszonyuljunk egymáshoz, hogy betölthessük a felebaráti szeretet törvényét?

1Móz 2,18 „És mondta az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt.»

Préd 4,9–10 „Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek, mert azoknak jó jutalmuk van az ő munkájukból. Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát. Jaj pedig az egyedül valónak, ha elesik, és nincsen, aki őt felemelje.»

Mát 7,12 „Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cse-

lekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal, mert ez a törvény és a próféták.”

Mát 22,39 „A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Gal 6,2 „Egymás terhét hordozzátok, s úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.”

Isten társas lénynek teremtette az embert. Az volt a terve, hogy a Tőle tanult szeretetet az ember továbbadja, gyakorolja a legkisebb közösségekben, a családban, majd ez a szeretet kiterjedjen a Földön minden teremtett lényre. Az ember számára létszükséglet az, hogy szeretetet kapjon és adjon. A legnagyobb szenvedést és boldogtalanságot az okozza, ha valaki szeretet nélkül él: akkor is, ha nem szeretik, és akkor is, ha ő nem tud szeretni.

Törvényszerűség az is, hogy mindannyian hatunk egymásra: kölcsönösen építhetjük vagy rombolhatjuk egymás jellemét. Személyes összeköttetésben élünk embertársainkkal, Isten nagy családjának tagjaival, és kölcsönös kötelezettségeink vannak. Egyetlen ember sem élhet függetlenül embertársaitól. Egyes emberek jó befolyása kihat a többiekre is. Isten szándéka az, hogy mindenki igyekezzen mások boldogságát és jólétét elősegíteni. Minden önzetlen cselekedetünk visszahat ránk is, és lelki növekedésünket táplálja.

„Lehetetlen, hogy abból a szívből, amely Krisztus lakhelye, hiányozzék a szeretet. Ha szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Krisztus meghalt. Nem juthatunk közösségbe Istennel, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert Őbenne, aki a világegyetem trónján ül, együtt van mind az isteni, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak embertársainkkal – akkor krisztusi szánalmat és könyörületet tanúsítunk, nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat élénk hozzák, s nem kell a mások fájdalomra iránti szánalmat kicsikarni

belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, ahogyan Krisztus »széjjeljárt, jót tévén« (Csel 10,38). Ahol szeretet és együttérzés ébred, ahol valaki a másik ember felé fordul, hogy felemelje és áldást hintsen reá, ott Isten Lelke munkálkodik.»

„A világ szeretetre vágyik. Rászorul Isten népének imáira és segítségére. Arra van szüksége, hogy Krisztus követőinek életéből felismerhesse Krisztust. Isten népének pedig szüksége van lehetőségekre, hogy gyakorolhassa a szeretetet, hogy bathatóssá váljanak imái, és az isteni mintához hasonló jellemet fejleszthessen. Isten azért helyezte közénk a szegényeket, a szerencsétleneket, a betegeket és a szenvedőket, hogy megadja ezeket a lehetőségeket... Az Úr a mi közreműködésünk nélkül is elvégezhetné munkáját. Nem függ a pénzünktől, az időnktől vagy a tevékenységünktől. A gyülekezet azonban nagyon értékes a szemében... Azt szeretné, ha nem lenne rajta sem szeplő, sem ránc, sem semmi efféle... Ezért nyújt lehetőségeket, hogy fáradozzunk érte, s ezt úgy fogadja, mint Isten iránti szeretetünk és hűségünk zálogát.

Az Úr a szegények és szenvedők életén keresztül vizsgál bennünket, és az a célja, hogy megmutassa nekünk is, mi lakik a szívünkben. Nem hanyagolhatjuk el a könyörület munkálását anélkül, hogy magunkat is veszedelembé ne sodornánk... Úgy kell beírnunk a lelkiismeretünkbe, mintha vastollal vésnénk sziklába: aki semmibe veszi a könyörületet, a szánalmat és az igazságos tetteket, aki elhanyagolja a szegényeket és a szenvedőket, akinek rideg és udvariatlan a viselkedése, az kizárja Isten közreműködését a saját jelleme munkálásából... Ha csak magunknak szerzünk és tartunk meg mindent, akkor ez a saját lelkünk elszegényedéséhez vezet.»

„Krisztus által Isten olyan befolyás gyakorlására tette képessé az embert, amely miatt lehetetlen, hogy csak önmagának éljen. Kölcsonös kötelességekkel kötődünk embertársainkhoz, akik mind részei Isten teremtésének, a nagy egésznek. Senki sem függetlenítheti magát embertársaitól, mert minden ember sorsa kihat másokra. Isten a lelkünkbe akarja vésni, hogy mások jóléte tőlünk is függ, és elő kell segítenünk boldogságukat.»

„Ha másokkal társalogsz, képzeld magad a helyükbe. Próbáld megérteni érzéseiket, nehézségeiket, örömeiket, csalódásaikat és szomorúságukat. Azonosítsd magad velük, és aztán úgy bánj velük, mintha te

lennél a helyükben, és ahogyan te szeretnéd, hogy bánjanak veled. Ez a becsületesség igazi szabálya, betöltése annak a törvénynek, hogy »Szeresd felebarátodat, mint magadat«. Ez a mennyi életelve...»

„Az emberek iránti szeretetünk a földi kinyilatkoztatása Isten iránti szeretetünknek. Az emberek iránti szeretetet azért kellett Istennek belénk plántálnia, hogy egy család tagjaivá tegyen bennünket. A dicsőség királya így lett eggyé velünk. Amikor búcsúszavai beteljesednek: »Szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket« (Ján 15,12), amikor majd úgy szeretjük ezt a világot, ahogyan Krisztus szerette, számunkra akkor fejeződött be Krisztus küldetése. A mennyei életre csak akkor válunk alkalmassá, amikor a menny már a szívünkben van.» (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 268., 234. o.; Válogatott bizonyosságtételek II., 562–563. o.; Üzenet az ifjúságnak, 299. o.; Jézus élete, 547. o.)

3 Az Istentől való eltávolodás milyen romlást idézett elő az emberi kapcsolatokban is? Hogyan beszélnek a bibliai próféciák arról, hogy a vég idején különösen nagy válságba kerül az ember közösségi élete?

Hós 4,1–2 „Halljátok meg az Úrnak beszédét, Izráel fiai, mert pere van az Úrnak a föld lakóival, mert nincs igazság, és nincsen szeretet, és nincsen Istennek ismerete a földön. Hamisan esküsznek és hazudnak, gyilkolnak, lopnak és paráználkodnak, betörnek, és egyik vér a másikat éri.”

Mát 24,10–12 „És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást... És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

1Tim 3,1–4 „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.”

Amilyen mértékben eltávolodik az ember Istentől, úgy tölti be a szeretet helyét az önzés, a kegyetlenség. Sátán, e világ fejedelme, a saját becsvágyó, gonosz gondolatait sugallja mindazoknak, akik nem ragaszkodnak Isten szeretettörvényéhez. A legkisebb közösségen, a családon belüli rombolása okozza a legmaradandóbb sérüléseket és torzulásokat. A társadalom egészének megromlása a vég idején már visszafordíthatatlan folyamat, mert az erőszak gyűlöletet szül, és további gonosz tettek elkövetését váltja ki. A szeretetet nem ismerő emberek egymáshoz fűződő kapcsolatát az érdek, az erőszak, a hatalomvágy irányítja.

„Az a tanítás, amely szerint nem kell engedelmeskedni Isten kívánalmainak, gyengíti az erkölcsi kötelezettség súlyát, és rányitja a gonoszság zsilipjeit a világra. A jogtalanság, kicsapongás és romlottság elsöprő áradatként zúdul reánk. Sátán a családban is rombol. Zászlója ott leng az állítólagos keresztények otthonában is. Irigykednek, gyanúsítgatnak, képmutatóskodnak, egymástól elhidegülnek, versengenek, viszálykodnak, elárulják az igazságot, bűnös vágyakat elégítenek ki.”

„Ugyanazok a bűnök, amelyek kihívták Isten haragját az özönvíz előtti világra, ma is léteznek. Az emberek szívéből kivészett az istenfélelem, törvénye iránt közönyösek, megvetik azt. Szertelenség, pazarlás jellemzi a társadalom minden osztályát. Feláldozzák a becsületet a külcsin és a kérkedés kedvéért. Akik gyorsan akarnak meggazdagodni, elferdítik az igazságot és a jogot, a szegényeket elnyomják, még mindig adják és veszik a »rabszolgákat és emberek lelkeit«. A csalás, vesztegetés és lopás megtorlatlanul folyik alsóbb és felsőbb körökben egyaránt. Az újságok gyilkosságok és más szörnyű bűntények híreivel vannak tele, amelyeket olyan hidegvérrel és értelmetlenül követnek el, mintha már minden érzés kihalt volna az emberekből. Ezek a szörnyűségek ráadásul annyira megszokottá váltak, hogy már nem is váltanak ki megütközést vagy csodálkozást. Az anarchia szelleme hatja át a nemzeteket, és a világ megrémül az időről időre kitörő háborúságok miatt, mert ezek mutatják a visszafojtott szenvedélyek tüzeit és a törvényteleniséget, amely ha egyszer kitör korlátai közül, a világot nyomorúságra és pusztulásba fogja dönteni.

*A kép, amelyet a Szentírás az özönvíz előtti emberiségről nyújt, nagyon jól mutatja azt az állapotot, mely felé a mai társadalom rohan. Még most, ebben a században is, és a hitvallásuk szerint keresztény országokban is naponta követnek el olyan sötét és borzalmas gonosztetteket, amilyenek miatt az óvilágbűnösei elpusztultak.” (Ellen G. White: *Anagyküzdelem*, 521. o.; *Pátriárkák és próféták*, Az özönvíz c. feje.)*

4 A megsokasodó bűn világában hogyan kell megnyilvánulnia az embertársaink iránti szeretetünknek?

1Kor 13,4–7 „A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”

Kol 3,12–13 „Öltözzetek föl azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést. Elszenvedvén egymást, és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna, miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is.”

Amikor hálátlansággal és ellenséges magatartással találkozunk, könnyen engedhetünk a kísértésnek, hogy az ilyen emberektől elforduljunk. Ha nem is adjuk vissza a bántó szavakat vagy tetteket, de megvetéssel tekintünk rájuk, és nem tanúsítunk irántuk szeretetet. Jézus viszont arra tanított, hogy a szeretet parancsa nem csupán a kedves és számunkra rokonszenves emberekre vonatkozik, hanem az ellenségünkre is. A bűn világában meg kell tanulnunk a megbocsátást, a szánalom és irgalmasság cselekedeteit is. Türelmesnek kell lennünk azok iránt, akik nem ismerik még az önzetlen élet áldásait.

„Ha az Ő szeretetét magunkba fogadtuk, nemcsak azok iránt tesz bennünket barátságossá és szívélyessé, akik nekünk tetszenek, hanem a tévelygők, a bűnösök és a rosszakaratúak iránt is...

Egyedül Isten Lelke ad a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanok és gonoszok iránt tanúsított barátságos magatartás, és jóindulat azok felé, akikről semmit sem várhatunk: a menny királyi családjának ismertetőjele. Ez a legbátározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei igazolják küldetésüket.

Aki nem bocsát meg, azt az utat zárja el, amelyen ő is kegyelmet nyerhetne Istentől. Ne gondoljuk, hogy ha az ellenünk vétkezők nem vallják be bűnüket, jogunk van megvonni tőlük bocsánatunkat. Igaz, hogy kötelességük volna bűnbánattal és bűnvallomással alázni meg szívüket; nekünk azonban, akár bevallják hibájukat, akár nem, mindenképpen a szánakozó irgalmasság lelkületével kell viseltetnünk az ellenünk vétkezők iránt. Bármilyen súlyosan bántalmaztak is minket, mégse melengetünk neheztelet, mégse sajnálgassuk magunkat a sérelmeink miatt, hanem ahogyan reméljük, hogy Isten elleni vétkeink bocsánatot nyerne, úgy bocsássunk meg mindent mindenkinek, bármit is vétett ellenünk.

Akik Isten sokrétű kegyelmében részesültek, úgy továbbítsák a tudatlanságban és sötétségben veszteglőknek az Úr áldásait, ahogyan ők is szeretnék mindezt megkapni, ha azoknak az embereknek a helyében volnának... Amennyivel többet ismertél meg Isten szeretetéből, amennyivel többet kaptál kegyelmének gazdag ajándékaiból, annyival vagy elkötelezettje a legelsőtől kezdve, legzüllöttebb embernek, hogy ezekben az ajándékokban részesítsd.” (Ellen G. White: Gondolatok a Hegyi beszédéről, Szeressétek ellenségeiteket; Az Úr imája; Bírálat helyett mutass jó példát c. fejezetek)

5 Kiknek van a legnagyobb szükségük a szeretetünkre? Mit tanulhatunk meg Jézus példájából és tanításaiból?

Jak 2,1 „Atyámfiak, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben...”

Luk 15,2 „És zúgolódtak a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.”

Luk 14,12–13 „Mondta pedig annak is, aki Őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat, nehogy viszont ők

is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem amikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat.”

„Az elesettek fölemelésével, a lesújtottak megvigasztalásával a menny megdicsőül. Ezt a munkát azok végzik, akiknek szívében Krisztus lakik. Krisztus vallása mindig áldást áraszt. Ahova eljut, mindenütt fény jár a nyomában.

Isten semmiféle nemzetiségi vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindnyájan egy család vagyunk a teremtés által, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitárta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán vonzásköréből azokat a szenvedőket, akiket a kísértő megtévesztett csalásaival. Isten trónjához emeli őket, ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szívárványa övez.

Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egyé kovácsol. (Lásd Gal 3,28; Eféz 2,13.)

A szenvedő emberiség kiáltását meg kell hallanunk, minden vallási különbséget félretéve. Ahol a vallási különbözőség keserű érzéseket kelt, személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztózzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömeiben és gondjában!”
(Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 268. o.)

6 Milyen figyelmeztetéseket kell megszívlelnünk, hogy társas kapcsolatainkban a jó befolyás érvényesüljön?

Mát 5,13 „Ti vagytok a földnek sava; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltáposszák az emberek.”

Eféz 5,8–11 „Mert voltatok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai, úgy járjatok (mert a világosság gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van), meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak. És ne legyen közösségetek a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat.”

Róm 12,21 „Ne győztesse meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.”

„Isten elhívta Izráelt, megáldotta és felmagasztalta népét. Nem azért, hogy az Ő törvényének való engedelmségük által egyedül ők kaphassák meg pártfogását, és áldásai kizárólagos elfogadóivá válhassanak, hanem azért, hogy általuk kijelentsse magát a Föld minden lakójának. Isten az Ő szándékának teljesítéséért parancsolta meg nekik, hogy különüljenek el a körülöttük levő bálványimádó népektől.

A bálványimádás és mindazok a bűnök, amelyek ebből következtek, utálatosak voltak Isten előtt. Ezért megparancsolta népének, hogy ne vegyüljön el ezekkel a népekkel, »ne cselekedjék az ő cselekedeteik szerint«, és ne feledkezzék meg Istenről. Megtiltotta nekik a bálványimádókkal való házasságkötést, nehogy a szívéük elforduljon Tőle. Éppen olyan szükséges volt akkor, mint most is, ügyelni arra, hogy Isten népe tiszta legyen, »szeplő nélkül megtartva magát a világtól« (Jak 1,27). Szabadnak kell lennünk a világ lelkületétől, mert az ellentétben áll az igazsággal és a jogossággal. Isten azonban nem azt akarta, hogy népe az öngazultság zártkörűségében éljen, kirekesztve magát a világból, semmiféle befolyást sem árasztva többé arra.

Mesterükhöz hasonlóan a tanítványoknak is a világ világosságává kell lenniük minden korszakban. Az Üdvözítő ezt mondta: »Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék, és fényljk mindazoknak, akik a házban vannak« – a ház a világ. Azután hozzáteszi: »Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket,

és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.» (Mát 5,14–16) Éppen ez az, amit Énokh, Noé, Ábrahám és Mózes cselekedtek. Éppen ez az, amit Isten elrendelt népe, Izráel számára.

A hitelenség, Sátán irányította gonosz szívük készítette őket a világosság elrejtésére, ahelyett hogy a körülöttük élő népekre árasztották volna. Vakbuzgó lelkületük arra indította őket, hogy vagy a pogányok gonosz szokásait kövessék, vagy gögösen bezárkózzanak, mintha Isten szeretete és gondoskodása csak rájuk terjedne ki.»

„Minden embert a rá jellemző léghör vesz körül. Ezt a léghört megtöltheti a hit és a bátorság éltető ereje, és balzsamossá teheti a szeretet jó illata. De lehet terhes és fagyos is az elégedetlenség és önzés mélabújától, s mérgezett valamilyen halálos bűn szennyétől. A bennünket körülvevő léghör – tudatosan vagy öntudatlanul – kihat minden emberre, akivel érintkezünk.

Ezt a felelősséget nem tudjuk lerázni magunkról. Beszédünk, tetteink, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt arckifejezésünk is befolyást áraszt. Az ilyen benyomások következményeit – jókat vagy rosszakat – senki sem tudja felmérni. Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza a maga termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek kialakításában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők ugyanilyen befolyást árasztanak másokra, akik szintén továbbadják azt. Tudunkon kívül ezrek meríthetnek áldást befolyásunkból.» (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 329. o.; Krisztus példázatai, 234. o.)

TISZTELD ATYÁDAT ÉS ANYÁDAT!

1 Hogyan kapcsolódik a szülők iránti tisztelet parancsolata a Tízparancsolat első kőtáblájához?

2Móz 20,12 „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad tenéked.”

Malak 1,6 „A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem?”

Eféz 5,1 „Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek.”

.....

.....

.....

A Tízparancsolat felsorolása szerint az emberek iránti szeretet kötelességein belül az első: a szülők iránti tisztelet parancsolata. Megelőzi még az élet vagy a házasság védelmére vonatkozó törvényeket is. Vajon mi ennek az oka? Az első kőtábla az Isten iránti tisztelet és hála parancsolatával kezdődik: akitől az életet kaptuk, és aki megváltott bennünket, Ő „a mi Istenünk”, aki méltó a legnagyobb szeretetünkre, odaadásunkra, az imádatra.

Földi értelemben, az emberek között pedig a szüleinknek köszönhetjük az életünket, a legtöbb gondoskodást, törődést tőlük kaptuk. Ezért az 5. parancsolat szintén a hála parancsolata. Ha valaki nem tudja szeretni és tisztelni azokat, akiktől a legtöbbet kapta, hogyan tud tisztelni másokat? És legfőképpen, hogyan tudja szeretni és tisztelni Istent, a mennyei Atyát, és hogyan fogja megtanulni az iránta

való engedelmességet? Az az emberi minta, amelyet látunk és gyakorlunk, kihat mennyei Atyánkról alkotott képünkre, és befolyásolja az Őhöz való viszonyunkat is. Tehát nem csupán földi életünket és boldogságunkat, hanem örök sorsunkat is meghatározza az, hogy megtanuljuk a tisztelet és engedelmesség leckéit. A parancsolathoz kapcsolódó ígéret is mindkét értelemben igaz: „...hogyan hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad tenéked.”

„Boldogok azok a szülők, akiknek az élete oly hűen tükrözi a mennyet, hogy Isten ígéretei és parancsai hálát és tiszteletet ébresztenek a gyermekekben; a szülők, akiknek szerető gondoskodása, igazságos volta és türelme Isten szeretetét, igazságos voltát és türelmét tolmácsolja a gyermeknek. Mennyei Atyjuk iránti szeretetre, bizalomra és engedelmességre oktatják a gyermekeket, amikor szüleik iránti szeretetre, bizalomra és engedelmességre tanítják őket. Azok a szülők, akik ilyen ajándékban részesítik gyermeküket, drágább kincset adnak nekik, mint a világ összes gazdagsága – kincset, amely maradandó, mint az örökkévalóság.”

*„A szülők a szeretet és a tisztelet olyan mértékére jogosultak, amely nem illet meg senki másét. Isten, aki felelőssé tette őket azokért a lelkekért, akiket a gondjaikra bízott, úgy rendelkezett, hogy a gyermek életének korai időszakában a szülők Isten helyét töltsék be. Azok a gyermekek, akik elvetik, megvetik szüleik jogos tekintélyét és hatalmát, tulajdonképpen Isten tekintélyét és hatalmát vetik meg. Az ötödik parancsolat nemcsak azt követeli meg a gyermekektől, hogy adják meg szüleiknek a köteles tiszteletet és engedelmességet, hanem azt is, hogy szeressék szüleiket, legyenek hozzájuk gyengédek, könnyítsenek terheiken, őrizzék és óvják meg tekintélyüket, s időskorukban támogassák és vigasztalják őket.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 154. o.; *Pátriárkák és proféták*, 264. o.)*

2 Mi a tisztelet első, alapvető megnyilvánulása a gyermekek részéről?

Eféz 6,1 „Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban, mert ez az igaz.”

Ennek a parancsolatnak a betöltése a gyermekek részéről nyilvánvalóan a szülői példaadáson és nevelésen múlik. Erről részletesebben szólunk egy külön tanulmány keretében. Most elsősorban az a feladatunk, hogy a szülők iránti tisztelet különböző megnyilvánulásait átgondoljuk, amelyek közül az első az engedelmisség. Azért is nagyon fontos kérdés ez, mert önző emberi természetünk, saját akaratunk legyőzését igényli. Ha valaki nem tanulja meg gyermekkorában alávetni magát egy bölcsőbb akaratnak és vezetésnek, később nagyon kemény harcot kell vívnia önmagával, amikor Istennek szeretne engedelmeskedni. Az engedelmisség leckéjét tehát egész életünkben tanulnunk és gyakorolnunk kell.

„A gyermekek sokkal boldogabbak lesznek a megfelelő fegyelmezés nyomán, mint ha engedik úgy cselekedni őket, ahogy ösztöneik sugallják. Ha a bölcs szülői utasításoknak azonnal és folyamatosan engednek, ez a boldogságukat munkálja csakúgy, mint Isten tisztelete és a jó társaság. A gyermekeknek meg kell tanulniuk, hogy az otthoni törvényeknek való engedelmisség jelenti számukra a tökéletes szabadságot. A keresztényeknek ugyanezt kell megérteniük: Isten törvényének engedelmeskedve tökéletes a szabadságuk.

Nagy előnyük van azoknak a gyermekeknek és fiataloknak, akiknek imádkozó szülei vannak, s így lehetőségük van megismerni és szeretni Istent. A szüleiüknek való szófogadás és tiszteletadás megtanítja őket arra, hogyan engedelmeskedjenek mennyei Atyjuknak, s hogyan tiszteljék Őt.

Ha a világosság gyermekeiként járnak, akkor kedvesek, udvariasak, szeretetteljesek és tisztelettudók lesznek szülei iránt, akiket látnak, s így könnyebb lesz szeretniük Istent, akit nem látnak.” (Ellen G. White: *Gyermekevelés*, 50., 54. o.)

A nevelés célja az, hogy önálló gondolkodású, erős jellemű felnőtté váljék a gyermek. Ezért a szülői irányítás helyét fokozatosan átveszi a saját lelkiismereti meggyőződésen alapuló döntések sorozata. Ilyen értelemben „hagyja el atyját és anyját” a családalapításra érett gyermek. Természetesen ezután is helyes, ha tanácsot kér tapasztaltabb szüleitől bizonyos kérdések eldöntésében, de nem erkölcsi kötelessége már a feltétlen engedelmisség. A szülők iránti tisztelet kívánalma viszont megmarad, ezért soha nem utasíthatja vissza megvetéssel vagy szeretetlenül a szülői tanácsokat.

3 Milyen kötelezettségeink vannak idős szüleink iránt?

1Tim 5,4 „Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy elsősorban a maguk háza iránt legyenek istenfélők, és adják meg szüleiknek a viszonttartozást, mert ez szép és kedves dolog Isten előtt.”

Vö. Ján 19,26–27

A Biblia viszonttartozásról beszél, tehát erkölcsi elkötelezettsége mindenkinek visszaadni szüleinek mindazt a gondoskodó szeretetet, fáradozást, amit tőlük kapott. Nem csupán fizikai gondoskodásra van szükségük az idős szülőknek, hanem megértő, együtt érző szeretetre is.

„A szülők iránti tisztelet kötelessége életük végéig tart. Amikor a szülők gyengék, idősek, a gyermekek ajándékozzák meg őket kedvességgel és figyelemmel. A gyermekek nemesen és határozottan alakítsák életmódjukat – akkor is, ha ez önmegtágadást kíván – úgy, hogy szüleiket megkíméljék az aggodalomtól és a zavartól...

A gyermekeket arra kell nevelni, hogy szeressék és gyengéden gondozzák apjukat és anyjukat. Gyermekek! Gondoskodjatok róluk ti magatok, mert senki más nem tudja olyan elfogadhatóan, kedvesen megtenni azokat az apró figyelmességeket, amelyeket ti megtehettek. Használjátok ki a drága alkalmakat, hogy kedvességet adjatok!

Kötelességünk sohasem szűnik meg. Szeretetünk irántuk és az ő szeretetük irántunk nem mérhető évekkel vagy távolsággal; felelősségünket sohasem tehetjük félre.

A gyermekek mindig gondoljanak arra, hogy idős szüleiknek legjobb esetben is kevés örömük és vigaszuk van. Mi okozhat nagyobb szomorúságot szívüknek, mint az, ha gyermekeik elhanyagolják őket? Elkövethetnek-e a gyermekek nagyobb bünt annál, mint hogy megszorítják idős, támasz nélküli apjukat vagy anyjukat?

Miután a gyermekek elérték a felnőttkort, azt gondolják, teljesítették szüleik iránti kötelességüket azzal, hogy hajlékról gondoskodtak számuk-

ra. Miközben ételt és védelmet adnak nekik, nem részesítik őket szeretetükben és rokonszenvéükben. Amikor szüleik időskorukban vágyakoznak a szeretet és az együttérzés megnyilatkozására, a gyermekek szívtelenül megfosztják őket figyelmüktől. Sobase vonják meg apjuktól és anyjuktól a tiszteletet és szeretetet! Amíg a szülők élnek, a gyermekek öröme az legyen, hogy tiszteljék és becsüljék őket. Tőlük telhetően áraszsanak idős szüleik életére vidámságot és napfényt... Nincs jobb ajánlás e világon, és nincs jobb feljegyzés a mennyei könyvekben annál, hogy a gyermek szerette és tisztelte szüleit.

Különösen félelmetes a gyermek gondolata, hogy gyűlölettel forduljon édesanyja felé, aki idős és gyenge lett, akinek szervezete annyira legyengült, ami a második gyermekkorra jellemző. Mennyire türelmesen és milyen gyengéden kell hordozniuk a gyermekeknek az ilyen édesanyját! Olyan gyengéd szavakat kell szólítaniuk, amelyek nem nyugtalanítják a lelkét. Egy igaz keresztény sohasem lesz barátságatlan a szüleiével, és semmilyen körülmények között sem hanyagolja el apját vagy anyját, hanem ügyel a parancsra: »Tiszteld atyádat és anyádat!« Isten azt mondta: »Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orcáját becsüld meg...« (3Móz 19,32)

Gyermekek! Amikor szüleitek már gyengék és nem tudnak gondoskodni magukról, hadd találjanak megalégedést, békességet és szeretetet utolsó napjaikban! Krisztusért szálljanak úgy a sírba, hogy töletek csak a kedvesség, a szeretet, a könnyörület és a megbocsátás szavait kapták!” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 304–306. o.)

4 Miért van napjainkban különleges jelentősége ennek a parancsolatnak? Hogyan tapasztaljuk a tisztelet és a hála eltűnését a családi és a társadalmi kapcsolatokban?

2Tim 3,2 „Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok...”

„Az utolsó napokban a gyermekek annyira hírhedten engedetlenek és tiszteletlenek, hogy Isten ezt külön hangsúlyozta mint a vég közelségének egyik jelét. Ez azt mutatja, hogy Sátán majdnem teljesen uralja az ifjúság elméjét. Sokan már nem is tisztelik a kort.

Sok gyermek vallja, hogy ismeri az igazságot, de nem adja meg szüleinek azt a tiszteletet és ragaszkodást, amely megilletné őket. Kevés szeretetet nyilvánítanak ki szüleik iránt, és nem tisztelik őket, nem engedelmeskednek nekik, s nem igyekeznek könnyíteni gondjaikon. Sokan, akik kereszténynek vallják magukat, nem tudják, mit jelent: »Tiszteld atyádat és anyádat«, ezért éppen oly kevésbé fogják tudni, mit jelent, hogy »...hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad tenéked«.

A mai lázadó korban a gyermekek nem kaptak helyes tanítást és fegyelmezést, ezért nem érzik át szüleik iránti kötelességüket. Gyakori eset, hogy minél többet tesznek értük a szüleik, annál hálátlanabbak és annál kevésbé tisztelik őket. A szüleikre szégyent hozó, irántuk engedetlen, tanácsukat és tanításukat figyelmen kívül hagyó gyermekek nem juthatnak az új Földre. A megtisztított új Föld nem ad helyet a lázadó, engedetlen és hálátlan fiaknak és leányoknak. Akik nem tanulják meg itt az engedelmisséget és alázatosságot, azok sohasem sajátítják el azt.

Láttam olyan gyermekeket, akik nem tanúsítottak tiszteletet szüleik iránt. Nem mutatták ki a szülőket megillető szeretetet és kedvességet, de előnyben részesített, kiválasztott kedvenceikre bőven pazarolták szeretetüket. Ezt akarja-e az Úr? Nem! Vigyétek be családi körötökbe a napfényt, a szeretetet, a rokonszenv minden sugarát! Édesapátok és édesanyátok értékelni fogja a nekik adható kis figyelmességeket. A terheik megkönnyítésére tett erőfeszítéseitek, az ingerültség és hálátlanság minden szavának elfojtása mutatja, hogy nem vagytok figyelmetlen gyermekek, hanem értékelitek azt a gondozást és szeretetet, amelyet nyújtottak nektek, amikor gyámoltalan csecsemők és gyermekek voltatok.” (Ellen G. White: Boldog otthon, A szülőket megillető tisztelet c. fej.)

5 Kikre terjed ki még a tisztelet és hála parancsa?

3Móz 19,32 „Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orcáját becsüld meg, és félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr.”

1Pét 5,5 „Hasonlatosképpen ti ifjabbak, engedelmeskedjétek a véneknek: mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén,

az alázatosságot öltésétek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”

1Thess 5,12–13 „Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, s intenek titeket, és az ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel. Egymással békességben éljétek.”

„Tiszteletet kell tanúsítani Isten képviselői: a lelkészek, a tanítók és a szülők iránt, akiket az Úr arra hívott el, hogy helyette szóljanak és cselekedjenek. Ha megadjuk nekik a tiszteletet, ezáltal Istent tiszteljük.

*Isten különösen fontosnak tartja, hogy gyengéden tiszteljük az időseket, ezért így szól: »Igen szép, ékes korona a vénség, az igazságnak útjában találhatik.« (Péld 16,31) Megvívott harcokról, győzelmekről, elviselt terhekről és leküzdött kísértésekről beszél az Ige. Fáradt lábakról, amelyek közelednek a nyugalmuk felé, olyan helyekről, amelyek nem sokára megüresednek. Segítsetek a gyerekeknek abban, hogy elmélkedjenek erről! Akkor egyengetni fogják az idősek útját udvariasságuk és tiszteletük által, és saját fiatal életük is kedvesebb és szebb lesz, mivel ügyelnek a parancsolatra: »Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orcáját becsüld meg!«” (3Móz 19,32)” (Ellen G. White: *Előtte az élet*, 243. o.)*

6 Minden esetben engedelmeskednünk kell szüleinknek vagy feletteseinknek? Mit kell minden emberi tekintélynél fontosabbnak tartanunk?

Csel 5,29 „Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.”

Márk 3,21; 31–35 „Amint az övéi ezt meghallották, eljöttek, hogy megfogják Őt, mert azt mondták, hogy magánkívül van. És megérkeztek a testvérei és az Ő anyja, és kívül megállva beküldtek hozzá, hívatván Őt. Körülötte pedig sokaság ült, és mondták néki: Imé a te anyád és a testvéreid ott künn keresnek téged.

Ő pedig felelt nékik, mondván: »Ki az én anyám, vagy kik az én testvéreim?« Azután elnézvé a köröskörül a körülötte ülőkön, monda: »Ímé az én anyám és az én testvéreim. Mert aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem és nőtestvérem, és az én anyám.«»

Mát 10,37 „Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó énhozzám.”

Az Istennek való engedelmesség minden emberi tekintély felett áll. Lelkiismereti kérdésekben senki sem szabhatja meg a másik ember döntéseit, bármilyen földi kötelékek fűzik is hozzá. Jézus földi életében többször is találkozott ilyen kényszerítésekkel, amelyeket mindenkor határozottan, de udvariasan visszautasított. Számunkra is mindig Isten Igéje a mérvadó, és ellen kell állnunk minden olyan befolyásnak, amely az Isten iránti engedelmesség útjától eltérítene. Ha Isten igazságát nem ismerő szülők a tekintélyükkel akarják visszatartani gyermekeiket Krisztus követésétől, akkor nagy feladat vár a hívő gyermekekre. Szüleik iránt még nagyobb szeretetet tanúsítva kell határozottan kitartaniuk hitükben, hogy jó befolyásuk által szüleik is megismerhessék Isten szeretetét. Ugyanez érvényes bármely földi hatalom lelkiismeretbe ütköző rendelkezésekor is.

„Fennállt a veszély, hogy Mária, rokonságuk alapján, különleges igényeket támaszt Jézussal szemben, és bizonyos mértékig jogot formál arra, hogy küldetésében irányítsa. Jézus harminc éven át engedelmes, szerető fia volt édesanyjának, és szeretete mit sem változott, de most Atyja akaratát kellett teljesítenie. A Magasságos Fiát és a világ Megváltóját semmilyen földi kötelék nem tarthatta vissza küldetésétől, sőt életmódját sem befolyásolhatta. Szabadnak kellett lennie, hogy Atyja akaratát cselekedhesse. Ez a lecke nekünk is szól. Isten követelményei felette állnak még az emberi kapcsolatok kötelékeinek is. Semmilyen földi vonzás nem téríthet le arról az ösvényről, amelyen Isten parancsolata szerint járunk.

...József fiai egyáltalán nem rokonszenveztek Jézus munkájával. Az életéről, munkájáról érkező hírek megdöbbenetették, aggodalommal töltötték el őket. Hallották, hogy egész éjszakákat töltött imában, napközben pedig hatalmas tömeg kísérete, s még enni sem maradt ideje. Barátai úgy érezték, kimeríti magát a megfeszített munkával, s nem tudták mire vélni a farizeusok iránti magatartását, néhányan pedig attól tartottak, hogy elméje megzavarodott.

Testvérei hallottak erről, és a farizeusok vádjáról is, amely szerint Jézus Sátán hatalmával űzött ördögöket. Érzékenyen érintette őket, hogy szemrehányást kapnak azért, mert Jézus rokonai. Tudták, hogy szavai és cselekedetei milyen megmozdulást idéztek elő, és nemcsak megriadtak bátor kijelentéseitől, hanem méltatlankodtak is, mert az írástudókat és a farizeusokat Jézus elítélte. Elhatározták, hogy vagy meggyőzik Jézust, vagy az ilyen munka beszüntetésére kényszerítik. Rávettek Máriát, hogy csatlakozzék hozzájuk, s úgy gondolták, Jézust az édesanyja iránti szeretete segítségével majd rábeszéljük az elővigyázatosabb viselkedésre...

Mindazt, aki hittel elfogadja Krisztust, az emberi rokonságnál szorosabb kapocs köti össze Vele. Eggyé lesz Jézussal, amiképpen Ő is egy az Atyával. Mária is közelebbi kapcsolatban volt Krisztussal hit és cselekedetek által, mint a természetes rokonság révén. Testvéreinek semmi hasznuk sem származik a kapcsolatból, ha nem fogadják el Őt személyes Megváltójuknak.”

„Uralkodókat és törvényeket helyeztek fölénk, hogy kormányozzák a népet. Ha nem léteznének ezek a törvények, a világ állapota sokkal rosszabb lenne, mint most. E törvények közül némelyik jó, a másik rossz. A rossz törvények megsokasodnak majd, ezért nehéz helyzetbe kerülünk. Azonban Isten megtartja népét, ha szilárd marad és az Ige alapelvei szerint él.

Láttam, hogy minden esetben engedelmeskednünk kell országunk törvényeinek, ha nem ellenkeznek azzal a magasabb törvénnyel, amelyet Isten hallható módon jelentett ki a Sínai-begyrről, és utána saját ujjával vésett kőtáblákra. »Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és szívükbe írom azokat, s leszek nekik Istenük, és ők lesznek nekem népem.« (Zsid 8,10) Akinek a szívébe van írva Isten törvénye, inkább engedelmeskedik Istennek, mint az embereknek, és inkább megtagadja az engedelmességet minden ember iránt, de a legkisebb mértékben sem hajol el

Isten parancsolataitól. Isten gyermekei, akiket az ihletett igazság tanít és jó lelkiismeretük vezet, Isten minden Igéje által élnek. Elfogadják Isten törvényét, amely a szívükbe van írva, mint egyedüli tekintélyt, melyet elismerhetnek s amelynek engedelmeskedhetnek. Az isteni törvény bölcsessége és tekintélye a legmagasabb rendű.” (Ellen G. White: Jézus élete, 114., 264., 268. o.; Tanácsok a gyülekezetnek, Viszonyunk a polgári hatóságokhoz és törvényeikhez c. fej.)

SZÜLŐI ÖRÖMÖK ÉS KÖTELESSÉGEK

A gyülekezetben nem mindenki nevel gyermeket, ám mindenki kapcsolatba kerül szülőkkel és gyermekekkel egyaránt. Mindannyiunk számára fontos tehát, hogy tisztában legyünk a szülői tennivalókról, kötelességekről szóló bibliai tanításokkal, s ha szükséges, kellő bátorítást, segítséget, együttérzést tudjunk nyújtani a nevelés szép, de sokszor fárasztó feladatával, gondjaival küzdő ismerőseinknek.

1 Mit tanít a Biblia a „gyermekáldásról”? Milyen útmutatást nyújt ez a gyermekekhez való viszonyulásra és a nevelésre nézve?

Zsolt 127,3 „Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom.”

1Pét 1,18–19 „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életektekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányné, a Krisztusén.”

Mát 25,40 „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtetek meg.”

A gyermekek az Úrnak „öröksége”, nem a szülők, hanem Isten tulajdonai. Egyrészt minden emberi élet valamiképpen Isten teremtő hatalmának eredménye (lásd 1Móz 29,30–31; 30,1–2), másrészt Jézus Krisztus váltságahalálának köszönhetően van élet ezen a Földön, így

minden megszülető gyermek az Ő életéből kap életet. A szülők számára ezért a nevelés, a gyermekekkel való bánásmód az Isten iránti szeretet és hűség próbája (vö. 1Tim 5,8). Krisztus a körülöttünk élő emberekkel azonosulva közelít hozzánk, s kér, hogy viszonzzuk szeretetét, amelyet ránk árasztott. Különösen igaz ez a gyermekekhez fűződő kapcsolatunkban. Ahogyan a környezetünkben levőkhöz viszonyulunk, úgy viszonyulunk Krisztushoz. Isten gondviselőként rendelte a szülőket, hogy számára neveljék fel a gyermekeiket. *„Gyermekeket hoztatok a világra, akiknek nem volt beleszólásuk létezésükbe. Nagymértékben felelőssé tettétek magatokat jövőbeli boldogságukért és örök jólétükért. Akár tudatában vagytok, akár nem, a ti kötelességeitek Istennek nevelni gyermekeiteket...”* (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 125. o.)

„Az az életterv, amely csak e földi élet rövid éveit foglalja magában, és nem tesz előkészületet a vég nélküli jövőre – legyen bármily tökéletes és kifogástalan, nem ér semmit. Tanítsuk meg az ifjúságot arra, hogy vegyék számításba az örökkévalóságot! Tanítsuk meg őket, hogy a helyes alapelveket válasszák és a maradandó javakat keressék, s olyan kincseket gyűjtsenek maguknak a mennyben, amelyek el nem enyésznek... Mindazok, akik így cselekszenek, a lehető legjobban felkészülnek a földi életre. Egy ember sem gyűjthet kincseket a mennyben anélkül, hogy általa meg ne gazdagodna, nemesedne élete ezen a földön is. »...az istenfélelem mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövő életnek ígérete.« (1Tim 4,8)

A földi élet a mennyi élet kezdete. Az igazi földi nevelés bevezetés a menny alapelveibe. Itteni életünk előkészület az ottani életre. Amik most vagyunk jellemben és szent szolgálatban, az biztos előrejelzése annak, amivé leszünk.» (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 144., 303. o.)

- ! E kérdéskör otthoni átgondolásához, további tanulmányozásához ajánljuk Ellen White *Gyermeknevelés* c. könyve I–III. fejezeit!

2 Mi a legalapvetőbb törvényszerűsége az emberi személyiség formálásának? Milyen gyakorlati tanulsága van ennek a szülők számára?

2Kor 3,18 „Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arc-

cal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.”

1Móz 17,1 „Én a mindenható Isten vagyok, járj énelöttem, és légy tökéletes.”

1Kor 11,1 „Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.”

1Kor 4,6 „Ezeket pedig, atyámfiai, példában szabtam magamra és Apollósra tiérettetek, hogy rajtunk tanuljátok meg...”

Az ember életét az általa látott dolgok formálják a leghatékonyabban. Ha megfigyelt valamit a gyakorlatban, sokkal könnyebben utánozza és valósítja meg, mint ha csupán hallott vagy olvasott róla. (Ezért akarja Isten, hogy „kiábrázolódjék” bennünk Krisztus lénye, cselekedetei – Gal 4,19. Amikor ugyanis látják az emberek, mit jelent a gyakorlatban a kereszténység, akkor kapnak valódi segítséget Krisztus követéséhez.) A gyermekek sokkal hamarabb tanulnak, mint a szülők általában gondolják. Még nem tudnak beszélni, nem tudják szavakba önteni gondolataikat, tapasztalataikat, de már nagyon sokat tanultak szüleiktől, környezetüktől. A látott viselkedési minta, lelkület, érzelmek mélyen bevésődnek, majd később öntudatlan cselekedetek formájában ismét megjelennek. Ezért a szülőknél tudatosulnia kell annak, hogy a nevelés mindenekelőtt hitbeli küzdelmeik hűséges megharcolása által, személyes példaadással történik. Azzal nevelünk, ahogyan a társunkhoz, az emberekhez, a nehézségekhez, próbákhoz viszonyulunk, ahogyan a gyakorlatban megéljük a hitünket. Eközben minden képmutatás, a „tan” és a valóság közötti szakadék lelepleződik.

„Tanításunk csak akkor lesz hatásos, ha azt saját példánk és lelkületünk által nyújtjuk.” (Ellen G. White: *Előttem az élet*, 186. o.) Mivel a nevelésben a személyes példának van a legerősebb hatása, így saját jellemünkért kell fáradoznunk, az isteni nevelést elfogadnunk, mielőtt a gyermekek neveléséről beszélhetnénk.

Az előbbi gondolatok megértéséből származik az a következtetés

is, hogy a nevelés során a legfontosabb „módszer” a személyes közösség. A gyermekeknek mindenekelőtt a szüleikre van szükségük, a szülők jelenlétére, személyes szeretetére, példájára, a családi kör meghittségére.

! Az otthoni átvétel során gondoljuk át a Biblia által elénk tárt családi „szerepeket”, az anya és az apa felelősségét, feladatait! Ehhez segítségként olvassuk el Ellen White *Boldog otthon* c. könyvéből Az apa a ház kapcsa és Az otthon királynője című részeket (9. és 10. fejezet)!

3 Milyen következménye van a gyermekek életében a bűn bejövételének és a megváltásnak? Minek a jelentőségét kell ezért tudatosítani?

Róm 5,18 „Bizonyára azért, miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat, azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása.”

2Pét 1,2–3 „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott.”

Péld 22,15 „A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság...”

Péld 22,6 „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint: még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.”

„A gonosz és a jó összekeveredése által az ember elméje összezavarodott, szellemi és lelki képességei megbénultak. Többé nem tudta értékelni a jót, amelyet Isten oly bőkezűen nyújtott számára... Krisztus a világosság, aki eljött a világba, és megvilágosít minden embert (Ján 1,9). Amiképpen Krisztus által minden embernek élete van, úgy általa minden

lélek elnyeri a világosság sugarait. Nemcsak a szellemi, hanem a lelki erő is ott él minden szívben az igazság felismerésére és a jó vágyára. E nemes törekvésekkel szemben azonban egy ellenerő is küzd. A jó és gonosz tudásának fájáról való evés következményét minden ember tapasztalja. Természetében megvan a rosszra való hajlam, egy olyan kényszer, amelynek segítség nélkül nem tud ellenállni. E kényszer leküzdéséhez, annak az eszményképnek az eléréséhez, amelyet lelke legmélyén kizárólagosan értékel, csak egy erőben talál segítséget. Ez az erő Jézus Krisztus. Az ember legnagyobb szükséglete az együttműködés ezzel az erővel. Vajon ne ez legyen minden nevelés legmagasabb célkitűzése?” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 20., 26. o.)

Ha megértjük azt, hogy Krisztus váltságáhalála által minden ember valódi esélyt, lehetőséget kapott az örök életre, s ugyanakkor tudatosítjuk Sátán buzgalmát, amellyel ettől az esélytől meg akar fosztani, akkor ismerjük fel igazán a korai nevelés jelentőségét. A gyermekeknek még nincsenek kialakult rossz szokásaik. Hajlamaik vannak, melyeket a nevelés során lehet megerősíteni vagy gyengíteni. Hatalmas lehetőség rejlik az idejében kialakított jó szokásokban! A szokás ereje sokszor erősebb a természetes hajlamoknál, az élet válságos pillanataiban a jó szokások segítséget jelentenek az engedelmesség útjának választásában. *„A korai befolyás erejét mutatja, hogy a fiatal korában meghajlított, alaktalan, csomós facsemetét semmilyen földi hatalom sem tudja többé kiegyenesíteni.”* *„Tagadjátok meg tőlük bármi mást inkább, mint a nevelést, amit az első években kell megkapniuk... Ha ti nem nevelitek őket, valaki más fogja ezt megtenni. Sátán csak a lehetőségre vár, hogy elszórja szívükben gyomnövényeinek magvát.”* (Ellen G. White: *Nevelés*, 117. o.; *Gyermeknevelés*, 8., 16. o.)

4 Milyen gyakorlati területei vannak a helyes nevelésnek? Mely vonások kialakítása a nevelés célja?

2Tim 3,17 „Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

3Ján 1,2 „Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek.”

Péld 19,2 „A lélek sem jó tudomány nélkül; és aki csak a lábával siet, hibázik.”

Gal 5,22. 24 „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség... Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.”

„Az igazi nevelés több egy bizonyos iskolai végzettség megszerzésénél, több a földi életre való felkészülésnél. Egész lényünket formálja az emberi lét minden időszakában. Harmonikusan fejleszti a testi-lelki és szellemi erőket. Előkészíti a tanulót a mostani és az eljövendő világban végzendő szolgálat örömére... Az igazi nevelés nem becsüli le a tudományos ismeretet vagy az irodalmi műveltséget, de a tájékozottságnál többre értékeli az erőt, az erőnél a jóságot, a szellemi ismeretnél a nemes jellemet. A világnak nem annyira nagy tudású, mint inkább nemes jellemű emberekre van szüksége. Olyan férfiakra van szüksége, akiknek a képességeit szilárd elvek kormányozzák. Az igazi nevelés... megtanít nemcsak egyetlen, hanem minden képességünk és erőnk helyes felhasználására: így betölti kötelezettségeink egész körét önmagunk, a világ és Isten iránt... Amit ma nevelésnek neveznek, sokszor nem más, mint a fogalom elferdítése. Az igazi nevelés ellensúlyozza az önző becsvágyat, a hatalmi törekvést, az emberiség jogainak és szükségleteinek semmibe vételét...”

„Az otthon a gyermek első iskolája, ahol szüleitől mint tanítóitól kell megtanulnia azokat a leckéket, amelyek majd egész életén keresztül vezetik őt – a tisztelet, engedelmség, becsületesség és önfegyelem leckéit... A szülők vállán nyugszik a felelősség, hogy kicsinyeiknek testi, szellemi és lelki oktatást nyújtsanak. Mindnyájuknak legyen komoly szempontja, hogy jól kiegyensúlyozott jellemet alakítsanak ki gyermekeik számára. Ez nem jelentéktelen munka. Ellenkezőleg: komoly gondolkodást, imát, nem kevés türelmet és állhatatos erőfeszítést igényel. Megfelelő alapot kell lerakni; erős, szilárd és egyenes vázat, s aztán az építési munkála-

tokenak, a csiszolásnak és tökéletesítésnek napról napra mindig előrébb kell haladniuk.” (Ellen G. White: *Nevelés* 9., 225. o.; *Gyermeknevelés*, 7–8. o.)

- ! E kérdéskör további tanulmányozásához olvassuk el Ellen G. White *Gyermeknevelés* c. könyve V–VII. fejezeteit!

5 Mit jelent helyesen alkalmazni a szülői tekintélyt? Hogyan viszonyuljunk a gyermek akarataához?

1Móz 18,19 „Mert tudom róla, hogy megparancsolja fiainak és háznépének útána, hogy megőrizték az Úr útját, igazságot és törvényt tévén...”

Eféz 6,4 „Ti is, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr tanítása és intése szerint.”

Kol 3,21 „Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek.”

Fil 2,13 „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást, jó kedvéből.”

2Kor 3,17 „Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.”

A szülői tekintély elismerése – azaz a készséges engedelmesség – döntő jelentőségű a személyiség formálásában. Minden embernek meg kell tanulnia meghajlani Isten akarata előtt, és engedelmeskedni. Az Isten iránti feltétel nélküli engedelmesség az örök élet feltétele számunkra. Ha gyermekkorában valaki nem tanulta meg elfogadni a szülők irányítását – akár azért, mert nem irányították, hanem kényeztető elnézést tanúsítottak iránta, akár azért, mert szülei visszaéltek a tekintéllyel, és helytelenül alkalmazták azt, dacot és lázadást váltva ki gyermekükből –, akkor felnőttként nagyon nehéz harcot fog vívni önmagával, hogy el tudja fogadni az isteni irányítást.

A tekintély helyes alkalmazását Istentől kell megtanulniuk a szülőknek. Isten uralma önkéntes alárendelésen, nem pedig az akarat megtörésén alapszik (vö. Jel 4,11; 5,9–14). Isten világossá teszi törvényeit előttünk, de nem kíván vak engedelmisséget tőlünk, ellenkezőleg: meggyőződésen alapuló együttműködést kér. Szeretné, ha felismernénk: nekünk jó az, ha engedelmeskedünk, mert törvénye az élet alapja. Csak azután szólít fel bennünket a választásra, miután megértettük, hogy az Isten iránti engedelmisség az élet útja. De ha a rosszat választjuk, megengedi, hogy tapasztaljuk a következményeit, ugyanakkor fenytését irgalommal elegyíti. Isten igazi gyermekei számára az a legnagyobb öröm, ha közösségben lehetnek Megváltójukkal, követve az Ő példáját. Ha ehhez a mintához következetesen igazodnak a szülők, akkor gyermekeik számára könnyűvé teszik az engedelmisséget. A gyerekek örömmel fognak segíteni, kiveszik részüket az otthoni feladatokból. Felnövekedve pedig a gyermekekből gondolkodó, a jót tudatosan választó, önmagukon uralkodó felnőttek lesznek.

„Rettenetes hiba az a törekvés, hogy megtörjük a gyermek akaratát. Az emberek különbözőképpen vannak megalkotva. Bár az erőszak, a kényszer eredményezhet látszatengedelmisséget, azonban sok gyermek szíve mélyén annál elszántabb lázadást idéz elő. Ha a szülő és tanító elérné is azt az uralmat a gyermek fölött, amire törekszik, ennek eredménye nagyon káros lenne. Egy emberi lény fegyelmezése különbözzék az állat idomításától! Az állatot csak a gazdája iránti engedelmisségre tanítják meg, mert az állat számára gazdája az ész, az ítélőképesség és az akarat. Ez a nevelési módszer alig teszi többé a gyermekeket az automatáknál, az önműködő gépeknél. Elméjük, akaratuk, lelkiismeretük mások irányítása, uralma alatt áll. Nem Isten akarata az, hogy egy emberi lényt így uraljanak! Azok, akik gyengítik vagy megsemmisítik mások egyéniségét, olyan felelősséget vesznek magukra, amely súlyos következményekkel jár. Amíg a gyermekek a tekintély uralma alatt állnak, olyanok, mint a jól fegyelmezett katonák, de amikor az ellenőrzés megszűnik, jellemükből hiányozni fog az erő és az állhatatosság. Mivel sohasem tanultak meg uralkodni önmagukon, nem tudják, hogyan használják fel szabadságukat, ezért az a romlásukra szolgál majd.

A szülőknek és tanítóknak jobban kell értékelniük azt a felelősséget és tekintélyt, amelyet Isten adott nekik, amikor a gyermekek számára az Ő

*képviselőivé tette őket! Mindennapi életükben megnyilatkozó jellemük világgá teszi majd a gyermekek előtt Isten szavait: »Amilyen könnyörülő az atya a fiakhoz, olyan könnyörülő az Úr az Őt félők iránt.« (Zsolt 103,13) »Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket...« (Ésa 66,13) Boldog az a gyermek, akiben ezek a szavak szeretetet, hálát és bizalmat ébresztenek, akinek a szülők és a tanító gyengédsége, igazságossága és hosszútűrése Isten szeretetét, igazságosságát és hosszútűrését mutatja be! Boldog az a gyermek, aki földi védelmezői iránti bizalma, engedelmsége és tisztelete által megtanul bízni, engedelmeskedni és tiszteletet tanúsítani Isten iránt! Aki gyermekének vagy tanítványának ilyen ajándékot ad, ezzel minden idők minden gazdagságánál sokkal értékesebb kincset nyújt át neki. Oly kincset adományoz, amely az örökévalóságban is megmarad.» (Ellen G. White: *Előttem az élet*, 285., 243. o.)*

! E kérdéskör további tanulmányozásához ajánljuk Comenius *Didactica Magna* c. művének XV–XIX. fejezeteit, valamint Ellen G. White *Krisztushoz vezető lépések* c. könyvéből az Odaszánás című fejezetet.

6 Mit tanulhatunk Istentől a helyes fegyelmezésről, fenytésről, illetve bátorításról?

5Móz 6,6–9 „Ez igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. És kössed azokat a te kezedre jegyül, és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. És írd fel azokat a te házádnak ajtófeleire, és a te kapuidra.”

Zsid 12,5–11 „És elfeledkeztetek-e az intésről, amely néktek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenytését, se meg ne lankadj, ha Ő dorgál téged, mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenytést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyt az apa? Ha pedig fenytés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok, és nem fiak. Aztán, a mi testi apáink fenytettek minket és becsülték őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-e

a lelkek Atyjának, és élünk! Mert ám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenyítették, Ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazság békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.”

Ésa 57,16 „Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a leheletek, akiket én teremtettem.”

Péld 13,24 „Aki megtartóztatja a vesszejét, gyűlöli a fiát; aki pedig szereti azt, megkeresi őt fenyítéssel.”

.....
.....
.....

Az isteni példa két döntő ponton tér el az általános emberi magatartástól: sok szülő akkor fenyít, amikor már nem tud uralkodni az indulatain, annyira felháborítja gyermeke viselkedése. Ebből fakadóan sokszor súlyosabb a fenyítés a szükségesnél. Kimondhatjuk ugyan, hogy még ez is jobb, mintha egyáltalán nem korlátozná gyermekét a rosszban, de a gyermek számára nem ez a legelőnyösebb. Ráadásul az indulatosság romboló hatása mindenképpen érvényesülni fog.

„*Gondoljátok, hogy amikor egy anya megrángatja vagy felpofozza gyermekét, ezzel a keresztény jellem szépségét mutatja be neki? Nem! Éppen ellenkezőleg: csak gonosz indulatokat ébreszt fel gyermeke szívében, s a kicsi ettől egyáltalán nem fog megjavulni... Néha szükséges és elkerülhetetlen a fizikai fenyítés, de mielőtt így intéznéd el a dolgot, álljatok meg egy pillanatra, s tegyétek fel magatoknak a kérdést: „Alávettem-e akaratomat és cselekedeteimet Istennek? Ott állok-e, ahol Ő vezetni tud engem – van-e elég bölcsességem, türelmem és szeretetem ahhoz, hogy a makacssággal megfelelően bánjak otthonomban?”* (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 194., 172. o.)

Jobb, ha lekötjük a gyermek elméjét és kezét hasznos, építő gondolatokkal, tettekkel, mintha állandóan fegyelmeznénk. Így sokkal kevesebb fegyelmezésre, rendreutasításra lesz szükség. Amikor azon-

ban szükség van feddésre, büntetésre, akkor ne várjunk sokáig (vö. Préd 8,11). Szeretetteljes határozottságra van azonban szükség ilyenkor is. Fontos ugyanakkor az is, hogy megkülönböztessük a gyermeki felelőtlenséget, ügyetlenséget a tudatos engedetlenségtől, amint Isten is elnézi a „tudatlanság idejét” (Csel 17,30). A büntetés mértékét pedig ne az indulatunk, hanem a gyermek szükséglete határozza meg. A cél, hogy belátásra vezessük.

„A fegyelmezés célja az, hogy önuralomra nevelje a gyermeket. Meg kell tanítanunk az önuralomra és az önbecsülésre, mihelyt értelme kifejlődik; és az engedelmesség oldalára kell őt állítanunk! Minden bánásmódunk olyan legyen iránta, hogy megértse: az engedelmesség igazságos és célszerű. Láttassuk meg vele, hogy a világ minden dolgát törvények kormányozzák, ezért az engedetlenség végül szerencsétlenséghez és szenvedésekhez vezet!... A tanító tegye a lehető legkönnyebbé a követelmények iránti engedelmisséget. Az akaratot irányítanunk és formálnunk kell, nem szabad figyelmen kívül hagynunk vagy megsemmisítenünk. Órizzétek meg az akarat erejét, mert az élet nagy harcaiban szükség lesz rá!... Az a szülő vagy tanító válik a leghasznosabbá, aki ilyen tanítás által önuralomra neveli gyermekét, s így maradandó sikereket ér el. A felületes szemlélő számára munkája talán nem tűnik a legelőnyösebbnek – s lehet, hogy nem értékeli olyan nagyra, mint annak a nevelőnek a munkáját, aki tekintélyének feltétlen uralma alatt tartja a gyermek értelmét és akaratát –, de évek múlva bebizonyosodik, hogy nevelési módszere eredményesebb. A bölcs nevelő igyekszik növelni tanítványa bizalmát, és megerősíteni tisztelettudó érzéseit... Éreztessétek az ifjúsággal, hogy bíztok bennük, és csak kevesen lesznek, akik nem akarnak majd méltónak bizonyulni bizalmatokra! Jobb kérni, mint parancsolni, mert annak, akit így megkértek valamire, alkalma van rá, hogy hűségnek bizonyuljon a helyes alapelvekhez. Engedelmissége nem a kényszernek, hanem saját szabad választásának lesz az eredménye... A szülők és tanítók csak kevés, jól megfontolt szabályt állítsanak, de ha egyszer elrendelték, akkor vigyék is keresztül azokat. Amiről az a tudomásuk, hogy változtathatatlan, azt az emberek megtanulják elismerni, és alkalmazkodnak hozzá; míg az elnézés lehetősége felébreszti bennük a szabály megszegésének vágyát és a bizonytalankodást, aminek eredménye nyugtalanság, ingerlékenység és fegyelmezetlenség lesz... A dorgálás akkor

érte el igazi célját, ha a rossz cselekedet elkövetőjét rávezettük hibája belátására, és akaratát megfeszíti a hiba helyesbítése érdekében. Ha ezt elérte, akkor utasítsd őt a bűnbocsánat és az erő forrásához, Jézushoz! Igyekezz, hogy megőrizze önbecsülését és bátorságát! Ébressz reményt a szívében! (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 284–289. o.)

Amennyire fontos, hogy az engedetlenség ne maradjon következmény nélkül, ugyanannyira fontos, hogy a gyermek érezze: értékeljük az erőfeszítéseit, és mindazt, amit jól tesz. Jézus Krisztus Jelenések könyve 2–3. fejezetében bemutatja, hogyan lehet a bátorítást, elismerést és a feddést helyesen összekapcsolni. Ha a bátorítás és elismerés elmarad a nevelés során, a gyermekben könnyen kialakul az az érzés, hogy úgysem tudja megtenni azt, amit elvárnak tőle. „*Dicsérjétek a gyermekeket, ha valamit jól csináltak, mert az igazságos dicséret nekik is éppen olyan jólesik, s éppúgy serkenti őket, mint a felnőtteket. Soha ne legyetek kötekedők az otthon szentélyében! Legyetek kedvesek, gyengéd szívűek, tanúsítsatok keresztényi türelmet, megköszönve gyermekeiteknek a tőlük kapott segítséget... Éreztesétek velük, hogy ők a család fontos tagjai, így buzdítsátok őket feladataik szorgalmas végzésére! Fejezzétek ki, hogy elismeritek erőfeszítéseiket, amikor igyekeznek megfékezni hajlamaikat, s arra törekcszenek, hogy ne tegyenek semmi rosszat... Miközben igyekszünk kijavítani a rosszat, óvakodnunk kell a folytonos hibakereséstől és megrovástól, mert az állandó figyelmeztetés egyáltalán nem megújító hatású. Sokan – gyakran éppen azok, akik a legérzékenyebb lelkületűek – képtelenek fejlődni a kíméletlen kritika légkörében. A virágok nem nyílnak ki a fagyos szélben! Az így előidézett csüggedés és reménytelenség gyakran a közöny vagy a dacos ellenállás külszíne alá rejtőzik.*” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 179., 193. o.)

Fontos szempontot ad a gyermeknevelés gyakorlati kérdéseivel kapcsolatban a következő bizonyosságtétel: „Mások legértékesebb tanácsait se fogadjuk el gondolkodás és válogatás nélkül, mert nem alkalmazhatók egyformán mindenki körülményeire, vagy minden gyermek egyéni természetére, vérmérsékletére – még egy családon belül sem.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 163. o.):

- ! E kérdéskörhöz a *Gyermeknevelés* c. könyv X–XI. fejezetének
- tanulmányozását ajánljuk.

A HÁZASSÁGRA VONATKOZÓ BIBLIAI TANÁCSOK

1 Mi a házasság rendeltetése Isten eredeti terve szerint?

1Móz 1,27 „Teremtette tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremtette őt: férfivá és asszonnyá teremtette őket.”

1Móz 2,18 „És mondta az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt.”

Eféz 5,24–25 „De amiképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért.”

.....

.....

.....

.....

Isten nem egy embert teremtett a saját képére, hanem kettőt: egy házaspárt, hogy szeretetüket egymással megosztva, majd továbbadva gyermekeiknek, Őhöz hasonlóvá legyenek. Az első emberpár számára a minta Isten végtelen szeretete volt, amely tökéletes egységbe forrasztotta a három isteni személyt, és kiáradt minden teremtményre. A Teremtő eredeti terve az volt, hogy az ember szeretetközösségeket, családokat alkosson, és gondoskodjon a többi teremtmény jólétéről a földön, ahogyan Isten teszi a világmindenségben. A bűn első, azonnali következménye az Istennel való közösség és a házastársi szeretet megromlása volt. A megváltás által Krisztus mindkettőt szeretné

helyreállítani. Ezért ma sem mondhatunk le arról, hogy törekedjünk Isten eredeti szándékának megvalósítására.

„Isten a nőt az emberből alkotta, hogy férjének társa és segítője legyen, egy legyen vele, vidámitsa, bátorítsa, és áldására szolgáljon, a férj viszont erős segítője legyen neki. Mindazok, akik szent céllal lépnek házasságra – a férfi, hogy elnyerje felesége szívének legtisztább érzelmeit, a feleség pedig, hogy meglágyítsa, tökéletesítse és teljességre segítse férje jellemét –, betöltik Isten szándékát.

Krisztus nem azért jött, hogy megsemmisítse ezt az intézményt, hanem azért, hogy visszaállítsa eredeti szentségébe és magasztosságába. Ő azért jött, hogy helyreállítsa az emberben Isten erkölcsi képmását. Munkáját a házassági kapcsolat megszentelésével kezdte.

A Krisztustól eredő isteni szeretet soha nem semmisíti meg az emberi szeretetet, hanem magában foglalja azt. Általa az emberi szeretet kifinomul, megtisztul, fölemelkedik, és nemessé válik. Az emberi szeretet addig sohasem tudja megteremni értékes gyümölcsét, amíg nem egyesül az isteni természettel, és nem nevelik arra, hogy a menny felé nőjön. Jézus boldog házasságokat, boldog családi tűzhelyeket akar látni.

Isten minden más jó ajándékához hasonlóan az emberiség megtartására bízott házasságot is megrontotta a bűn; azonban az evangélium célja, hogy helyreállítsa annak tisztaságát és szépségét... Egyedül Krisztus kegyelme teheti ezt az intézményt azzá, amivé Isten szánta: az emberiség áldásának és fölemelkedésének eszközévé. Így a földi családok egységükben, békességükben és szeretetükben képviselhetik a mennyei családot.”

„Krisztus megtisztelte a házastársi viszonyt azzal is, hogy az Ő és megváltottai közötti kapcsolat egyik szimbólumává tette. Ő maga a vőlegény, az egyház a menyasszony, akiről mint választottjáról ezt mondja: »Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!« (Én 4,7)

Krisztus »szerette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván... hogy legyen szent és feddhetetlen. Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket...« (Eféz 5,25–28)

A családi kötelék a legszorosabb, leggyöngédebb és legszentebb minden kapcsolat között a földön. Isten az emberiség áldásául szánta. És áldás is mindenütt, ahol értelmesen, istenfélelemben, és a vele járó felelőségeket kellően mérlegelve lépnek a házasság kötelékébe.” (Ellen G. White: Boldog otthon, 88. o.; A nagy Orvos lábnyomán, 248. o.)

2 Mi a házasság alapja és összetartó ereje? Éppen ezért milyen megfontoltság szükséges a házasságkötés előtt mindkét fél részéről?

1Móz 2,24 „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.”

Én 3,4 „...megtaláltam azt, akit az én lelkem szeret.”

Én 8,6–7 „Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra, mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír, a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai. Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet, a folyóvizek sem boríthatnák azt el, ha az ember minden házabeli vagyonát adná is e szeretetért, mégis megvetnék azt.”

„Különleges, mély vonzalmat fejeznek ki ezek a szavak, nem pedig felszínes, felajzott érzelmeket. A külső szépség keltette rajongásnál és a csupán érzéki vágy okozta izgalomnál sokkal többről van szó. Ez a szeretet a lelkekig hatol, sőt onnan indul ki. Olyan áhítatos, hogy a szeretett személynek még a neve is »kiöntött, drága kenet«. Minden, ami hozzá tartozik és vele kapcsolatos, szépséges, szent, értékes. Ezek az igaz szerelem jellegzetes tulajdonságai.

Különbséget kell tenni az ilyen jellegű vonzalom, és a csupán hirtelen, ösztönös fellángolás között. Mindenkinek hasznos, ha megtanulja megítélni saját gondolatait és érzéseit. Jó feltenni a kérdést minden fellobbanó vonzalom vagy alakuló kapcsolat esetében: »A lelkem szereti-e a másik lelkét?« (Vankó Zsuzsa: *„A legszebb ének” üzenete az ifjúságnak*, 11. o.)

A Szentírás szerint ez a ragaszkodó, önzetlen szeretet Istentől származik. Ezért nélküle nem jöhet létre igazán boldog, tartós házastársi kapcsolat. A házasság előtt állóknak mindenekelőtt Istentől kell tanácsot és vezetést kérniük jövődő házastársuk megválasztásához. Vannak egyértelmű tanácsok arra nézve, hogy hitetlen társsal semmiképpen ne kösse össze az életét az, aki lelki egységre és társra is vágyik.

„Csak Krisztusban lehet biztonságosan házasságot kötni. Az emberi szeretetet az isteni szeretet kötelékei fűzik a legszorosabbra. Csak ott lehet mély, őszinte, önzetlen ragaszkodás, ahol Krisztus uralkodik.

A szeretet becses ajándék. Jézustól kapjuk. A tiszta, szent szeretet nem érzés, hanem alapelv. Akiket őszinte szeretet fűt, azok nem ésszerűtlenek, sem nem vakok. A Szentlélektől tanítva szeretik Istent mindenekfelett, és felebarátjukat, mint önmagukat.”

„Az igaz szerelem... jellegében teljesen különbözik az ösztönök által felkeltett szerelemtől. Nem erős, tüzes, fékezhetetlen szenvedély. Ellenkezőleg: nyugodt és mély a természete. A szerelem olyan szent érzés, amelyet csak kevesen ismernek igazán. Gyakran használt, de meg nem értett kifejezés. Az ösztön izzó parázslása, két fiatal egymás iránt érzett elragadtatása nem szerelem, nem érdemli meg ezt a nevet. Az igaz szerelemnek értelmi alapja van, a szeretett lény mély és alapos ismerete. Ne feledd el, hogy csak az ösztönös szerelem vak! Tárgya éppúgy lehet méltatlan, mint méltó. Parancsolj nyugalmat és hűvösséget az ilyen szerelemnek!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 249. o.; *Levelek szerelmes fiataloknak*, 22., 27. o.)

A Biblia szerint a ragaszkodó szeretetnek meg kell előznie azt, hogy „lesznek ketten egy testté”. Ez a kijelentés arra is vonatkozik, hogy a házasság előtti együttélés Isten akarata ellen való, és ennek a sorrendnek a felcserélése soha nem az ember boldogságát szolgálja. Nem az igazi szeretet megnyilvánulása az, ha két fiatal nem tud várni szerelmük beteljesedésére a házasságig. Jákób Rákhel iránti szerelméről olvashatjuk a következő leírást: „Szolgált tehát Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszett az neki, annyira szerette őt.” (1Móz 29,20)

A hitbeli egységen kívül azt is meg kell fontolni mindkét félnek, hogy van-e bennük alkalmazkodóképesség, készek-e önzésüket legyőzve a másik boldogságát keresni? Komoly figyelmeztetéseket találhatunk a következő bizonyágtételekben:

„Ha a házasulandók nem akarnak szomorú és boldogtalan érzést az esküvő után, akkor azt most kell komoly és alapos megfontolás tárgyává tenniük. A meggondolatlan lépés a legbiztosabb eszköze annak, hogy romba döntse a fiatal férfiak és nők életét. Az élet teherre és átokká válik. Senki sem tudja annyira elrontani egy nő boldogságát és hasznosságát,

vagy teheti életét szívszaggató teherré, mint saját férje. És századrésznyi-re sem tudja más lehűteni egy férfi reményeit és törekvéseit, megbénítani erőit és tönkretenni befolyását és kilátásait, mint saját felesége. Sok férfi és nő az esküvő órájától számolja élete sikerét vagy kudarcát, és eljövendő élete reményét.

A házassági kapcsolatot csak kevesen látják helyesen. Sokan úgy gondolják, hogy a tökéletes boldogság elnyerését jelenti; de ha a férfiak és nők szívfájdalmának negyedét ismernék, akik a házassági fogadalom által oly láncokba verték magukat, melyeket nem tudnak és nem mernek letépni, akkor nem lepődnének meg, hogy e sorokat írtam. A házasság az esetek többségében a legkeserűbb iga... A mennyei könyvek telve vannak a házasság köntöse alatt rejtőző szenvedéssel, gonoszszággal és visszaéléssel. Ez az oka, amiért figyelmeztetni szeretném a fiatalokat: ne siessék el a házastárs megválasztását. A házasság ösvénye szépnek és boldogsággal teljesnek tűnhet, de miért ne érhetne téged is csalódás, mint sok ezer más.

A házassági szövetség felé minden lépésedet a szerénység, az egyszerűség, az őszinteség jellemezze, és az a komoly elhatározás, hogy elnyered Isten tetszését. A házasság befolyásolja későbbi életedet mind ebben, mind az eljövendő világban. Őszinte keresztény nem tervez olyasmit, amit Isten nem helyeselhet.”

„Ha nem vágyódtok komolyan arra, hogy Isten gyermekei legyetek, nem értitek meg világosan, hogyan segítsetek egymásnak. Legyetek egymáshoz mindig gyengédek és figyelmesek! Hagyjatok fel saját kívánságaitokkal és szándékaitokkal, hogy egymást boldoggá tegyétek! Napról napra előrébb haladhattok az önismeretben. Napról napra jobban megtanulhatjátok, hogyan erősíthetitek jellemetek gyenge pontjait. Az Úr Jézus lesz a világosságotok, erőtök és örömetök koronája, mert akaratosokat alárendelítetek akaratának...” (Ellen G. White: Boldog otthon, A házastárs kiválasztása; Az igazi megtérés szükségessége c. fej.)

3 Hogyan nyilvánuljon meg a házastársak egymáshoz tartozása, egymás iránti szeretete? Fontos-e a szeretet kifejezése szavakkal és tettekkel?

Én 4,7 „Ímé, szép vagy, én mátkám, ímé, szép vagy, a te szemeid olyanok, mint a galambok.”

1Sám 1,8 „És monda néki Elkána, az ő férje: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Mi felett bánkódsz szívedben? Avagy nem többet érek-e én néked tíz fiúnál?”

1Kor 7,3–5 „A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképpen a feleség is a férjének. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjete a böjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjete, hogy a Sátán meg ne kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztat-hatjátok.”

1Pét 3,7 „A férfiak hasonlóképpen együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel, az asszonyi nemnek mint gyöngébb edénynek tisztességet tévén, mint akik örököstársaik az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak.”

„Sokan gyengeségnek tartják a szeretet kifejezését, és tartózkodásukkal eltaszítanak másokat. Ez a lelkiület elzárja a megértés útját. A társ utáni vágy és a nemes érzések elfojtása esetén elsorvadnak ezek az érzések, a szív pedig üres lesz és hideg. Órizkedjünk ettől a hibától! A szeretet nem él sokáig, ha nem jut kifejezésre. Ne engedd, hogy annak a szíve, akivel sorsodat összekötötted, hiába sóvárogjon kedvesség és együttérzés után!

Mindenki inkább adjon szeretetet, mint követelje azt! Ápoljátok magatokban a legnemesebb tulajdonságokat, és ismerjétek fel gyorsan egymás jó jellemvonásait, mert az a tudat, hogy értékelnek bennünket, csodálatos buzdítás és elégtétel számunkra! A rokonszenv és megbecsülés bátorítja bennünk a kiválóság utáni törekvést, és nemesebb tettekre ösztönöz, így a szeretet is növekszik bennünk.

...Folytassátok a korábbi figyelmességeket, s minden módon bátorítsátok egymást az élet harcaiban! Legyen gondotok egymás boldogságának elősegítésére! Szeressétek egymást, és legyetek türelmesek egymáshoz!

Akkor a házasság nem a szeretet végét jelenti majd, hanem a szeretet a házassággal kezdődik el igazán. Az őszinte barátság melege, a szíveket egymáshoz kapcsoló szeretet a mennyei boldogság előíze lesz.”

„A férj adja tudtára feleségének, hogy nagyra becsüli, nemcsak azért, mert hasznos és kellemes a házában, hanem mert lényének a része, s akkor a feleség viszonzni fogja szeretetét, és visszatükrözi a rá árasztott gyöngédséget. Legyen a feleséged rendkívüli, őszinte figyelmesség tárgya. Amikor majd úgy gondolkozol, ahogyan Isten szeretné, akkor elveszettnek érzed magad a feleséged nélkül...”

Mélységesen hiányzik szívedből a szeretetnek az a lelkiülete, amely kedves figyelmességekre vezet. A szeretetnek ott kellene lángolnia a pillantásban és a modorban, ki kellene csendülnie a hanghordozásból.

Szenvedélyeinket tökéletesen alá kell vetnünk az erkölcsi elveknek. Ha férfiak vagy nők erős hitet és komoly lelkiséget vallanak, s mégsem fékezik meg szenvedélyeiket, akkor tudom, hogy hamis a hitvallásuk... Ha majd gyakorlat által felébrednek benned a magasabb rendű képességek, akkor jobban megérted, hogy a nők milyen szeretetre tartanak igényt. Akkor majd rájössz, hogy a lélek az alantas, állati szenvedélyek helyett magasabb rendű, tisztább szeretetre vágyik. Ha most Isten félelmében szolgálva teszed testedet, és igyekszel megfelelni feleséged tiszta, emelkedett szeretetének, akkor teszel eleget annak, amire természetől fogva igényt tart, és amire szüksége van. Fogadd őt a szívedbe, és becsüld nagyra... Olykor kimutatod a szeretetedet, mégsem támasztasz viszontszeretetet, mert nem vagy előzékeny és figyelmes.

Komoly érték az igaz, tiszta szeretet, mert mennyei léghört teremt. Mély és tartós. Nem egy-egy fellobbanásban nyilvánul meg. A szeretet nem önző szenvedély, hanem gyümölcsöt terem. Lankadatlan igyekezetet olt beléd, hogy boldoggá tedd feleségedet.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, 250–251. o.; Bizonyágtételek II., Az igaz szeretet a családi körben c. fej.)

4 Milyen tanácsok és ígéretek szólnak azoknak, akik felemás igában vagy megromlott házasságban élnek?

1Pét 3,1–2 „Hasonlóképpen az asszonyok engedelmeskedjenek a férjüknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressenek, szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket.”

1Kor 7,11–13, 16 „Hogyha pedig elváltak is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg férjével; és a férj se bocsássa el a feleségét. Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. És amely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. Mert mit tudod, te asszony, hogy megmentheted-e a férjedet; vagy mit tudod, te férfiú, hogy megmentheted-e a feleségedet?”

Róm 8,28 „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak.”

Nagyon sok tönkrement házasságot láthatunk, ahol már nincs meg a lelki összhang. Ennek sokszor az az oka, hogy időközben egyikük hitre jutott, és emiatt éles ellenállásba ütközik házastársa részéről. A Biblia tanácsa az, hogy a hívő fél mindent tegyen meg a házasság békéjének helyreállítása érdekében, amit csak hitével összhangban megtehet.

Ha más okból romlott meg egy házasság, és nem történt hűtlenség egyik fél részéről sem, akkor is van remény arra, hogy türelemmel, alkalmazkodással még helyrehozható a családi békeség. Lehetséges, hogy sok idő, kitartás, sok imádság kell ahhoz, hogy egy reménytelennek tűnő helyzet megváltozzon, de Isten még ezt a küzdelmes időszakot is áldássá teheti mindkét fél számára.

„Aki megtéretlen korában lépett be a házasságba, megtérésével még nagyobb felelősséget vett magára, hogy hű legyen házastársához, bármily nagy mértékben különbözik vallási meggyőződésük. Isten követelményeit azonban minden kapcsolat fölé kell helyezni még akkor is, ha próbák és üldözések lennének a következményei. A szeretet és szelídség lelkületével e hűség befolyása megmentheti a hitetlen házastársat.

Az emberek iránt tanúsított szeretetetek másodrendű legyen, Istent szeressétek mindenekefelett. Szívetek szeretete gazdagon áradjon Isten

felé, aki az életét adta értetek. Ha Istenért éltek, akkor Hozzá külditek legjobb és legmagasztosabb érzelmeiteket. Feléje árad-e legnagyobb szeretetetek, aki életét adta értetek? Ha igen, akkor egymás iránti szeretetetek is a menny kívánsága szerint való lesz.”

„Testvéreim, ti jó ideje nem éltek együtt. Nem jutottatok volna erre az életmódra és nem így cselekedtetek volna, ha mindketten türelmet, kedvességet és elnézést tanúsítotok egymás iránt, olyat, amelynek mindig meg kell lennie férj és feleség között. Egyikőtök se erőltesse rá a másikra saját akarátát! Ne igyekezzen keresztülvenni saját elgondolásait és terveit, tekintet nélkül a következményekre. Egyikőtök se cselekedjen a saját tetszése szerint. Munkálkodjon szívetekben Isten Lelkének mérséklő és alárendelő befolyása, s tegyen készsége benneteket gyermekeitek nevelésének munkájára... Kérjétek mennyei Atyátokat, őrizzen meg titeket attól, hogy engedjétek a kísértésnek, és türelmetlen, éles, akaratos módon beszéljétek egymással! Mindkettőtök jelleme fogyatékos. Mivel nem álltok Isten irányítása alatt, ezért egymás iránti magatartásotok esztelen.

Könyörgök, rendeljétek alá magatokat Isten vezetésének! Ha az a kísértés környékez benneteket, hogy kihívóan beszéljétek egymással, akkor tartózkodjatok a beszédől. Ezen a területen kísértésben lesztek, mivel még sohasem győztétek le jellemeteknek ezt a kifogásolható vonását. Mégis, minden rossz szokásokat le kell győznötök. Teljesen rendeljétek alá magatokat Istennek! Essetek a kösziklára, Jézus Krisztusra, hogy összetörjétek! Mint férj és feleség fegyelmeztétek magatokat! Menjétek Krisztushoz segítségért! Ő készségesen támogat benneteket isteni együttérzésével és ingyen kegyelmével...

Bánjátok meg Isten előtt az elmúlt életeteket! Térjétek észhez, és forrjatok eggyé újra mint férj és feleség! Tegyétek félre korábbi életetek kellemtelen és boldogtalan tapasztalatát!”

„Ha a feleség bízik Krisztusban, akkor majd kegyelmet kap arra, hogy zúgolódás nélkül viselje az elhanyagolást. Ő maga tegyen meg szorgalmasan mindent, hogy a legszigorúbb hűséggel, és az otthon derűssé, vonzóvá alakításával kapcsolja magához férjét. Ha minden igyekezete kárba vész, és férje mégsem becsüli meg, akkor is övé lesz drága Megváltónk megértése és segítsége. Ő segít majd elviselni minden terhét, megvigasztalja minden csalódásában.” (Ellen G. White: Boldog otthon, 139. o.; Bizonyosságtételek V., 598. o.)

Mindezek ellenére megtörténhet, hogy valaki egy elviselhetetlen házasságból inkább kilép, mintsem hogy életét, testi-lelki épségét naponként veszélynek tegye ki egy durva házastárs részéről. Ebben az esetben az az Ige tanácsa, hogy amennyiben nem változik meg a helyzet, és a másik fél sem keres új kapcsolatot, maradjon inkább házasság nélkül. Az egyedül élők is megtalálhatják életük értelmét, Krisztus jelenléte és a testvéri közösség pótolhatja számukra a családot. Szeretükkel sok magányos embernek szerezhetnek felüdülést.

5 Hogyan őrizhetik meg egymás iránti hűségüket a házastársak?

Mát 5,27–29 „Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodj! Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében. Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól, mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék.”

Malak 2,14–16 „És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyosságot közted és a te ifjúságod felesége közt, akit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! Nem tett ilyet egy sem, akinek még volt lelke. És mit keresett az az egy? Istentől való magvat. Őriztétek meg azért a ti lelketeket, és a ti ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok! Mert gyűlölöm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, és azt, aki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja a Seregek Ura. Őriztétek meg azért lelketeket, és ne csalárdkodjatok!”

Mát 19,6 „Úgyhogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassa.”

1Thess 5,22 „Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjete!”

„Uralnotok kell gondolataitokat. Ez nem könnyű feladat, nagy és komoly erőfeszítés nélkül nem valósíthatjátok meg. De Isten ezt kívánja tőletek, ez kötelesség, amely minden felelős személyen nyugszik. Felelős vagy Istennek a gondolataidért. Ha hiábavaló képzelgésbe merülsz, megengedve elmédnek, hogy tisztátalan gondolatoknál időzzön, akkor bizonyos mértékben éppen olyan bűnös vagy Isten előtt, mintha gondolataidat tettek követték volna. A tetteket csak az alkalom hiánya akadályozta meg. Az éjjel-nappal tartó álmodozás és légvárépítés rossz és rendkívül veszedelmes szokás. Ha egyszer gyökeret ver, legközelebb már lehetetlen megtörni az ilyen szokást, és lehetetlen a gondolatokat tiszta, szent és magasztos tárgyakra irányítani.”

„Aki örömet lel a tisztátalan jelenetekben, aki megtűri magában a gonosz gondolatot, aki kéjvágyó pillantást enged magának, az majd a nyílt bűnben, a tényleges elkövetésben ismerheti föl a lelkében rejtgetett gonoszság valódi természetét. A bűn szégyenterhe és szívet tépő nyomorúság lesz a sorsa. A kísértés alatt valaki talán súlyos bűnbe esik, mégsem ez az időszak termi meg a nyilvánvalóvá vált gonoszságot. A kísértés csupán napvilágra hozza, ami már azelőtt is a szívében lappangott. »Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.« (Péld 4,23)»

„Szomorú szívvel írom, hogy korunk férjzett és hajadon női nagyon gyakran nem őrzik meg a szükséges tartózkodó magatartást. Kacér nők módjára viselkednek. Felkeltik a nőtlen és nős férfiak figyelmét, és törbe ejtik azokat, akiknek gyenge az erkölcsi erejük. E dolgok – ha megengedik – eltompítják az emberek erkölcsi érzékét, és elvakítják értelmüket, úgyhogy a bűn már nem látszik bűnnek. Olyan gondolatok ébrednek fel bennük, amelyek nem lettek volna, ha a nő szerényen és illendően viselkedik. Lehet, hogy nem volt törvénytelen célja vagy indítéka, mégis felbátorította a megkísértett férfiakat, akiknek minden segítségre szükségük van, amit azoktól kaphatnak, akikkel kapcsolatban állnak. Sok gonoszság elkerülhető lenne, ha a nők körültekintőek, tartózkodóak lennének, és nem akarnának több szabadságot maguknak, nem fogadnák el mások helytelen figyelmét, hanem megőriznék magas erkölcsi színvonalukat és nemes méltóságukat.”

„A férjnek és édesapának mily gondosan kell megtartania házassági fogadalma iránti hűségét! Jellemének mily körültekintőnek kell lennie,

nehogy olyan gondolatokat ébresszen fiatal leányokban, sőt férjes asszonyokban, amelyek nincsenek összhangban a magasztos, szent mércével, Isten parancsolataival! Azok a parancsolatok, melyeket Krisztus mutat, rendkívül messze hatóak, mert eléri még a szív gondolatait, szándékait és céljait is. E tekintetben sokan bűnösök. Szívük gondolata nem olyan tiszta, szent, amelyet Isten megkíván. Bármennyire magasztos a hivatásuk, bármennyire tehetségesek, Isten számon tartja bűneiket, és inkább megérdemlik haragját, mint azok, akiknek kevesebb tehetségük, világosságuk, befolyásuk van.

Utasítást kaptam, hogy mondjam meg a nők férfiakkal: feleségeket, gyermekeitek anyját megilleti a tisztelet és a szeretet. Méltassátok őt figyelmetekre, és gondolatban készítsétek terveket, hogy boldoggá tegyétek!” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 283., 281., 285. o.; *Gondolatok a Hegyi beszédről*, A törvény szelleme c. fejezet.)

6 Milyen gyakorlati tanácsokat szívleljünk meg, hogy otthonunkban békesség és szeretet lakjon?

Eféz 5,21 „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében!”

Eféz 4,31–32 „Minden mérgesség, fölgerjedés, harag, lárma és káromkodás kivettessék közületek, minden gonosszággal együtt! Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.”

Péld 15,1 „Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot.”

Péld 12,17 „Van olyan, aki beszél hasonlókat a törszúrásokhoz; de a bölcsek nyelve orvosság.”

Péld 17,9 „Elfedezi a vétket, aki keresi a szeretetet; aki pedig ismétlen előhoz egy dolgot, elszakítja egymástól a barátságosakat is.”

Péld 15,16 „Jobb a kevés az Úrnak félelmével, mint a temérdek kincs, ahol háborúság van.”

„Ha nehézségek, gondok és csüggesztő körülmények támadnának is, se a férj, se a feleség ne élje bele magát abba a gondolatba, hogy házasságuk tévedés vagy csalódás! Határozzátok el, hogy egymás számára azzá váltok, amivé csak lehet! Legyetek továbbra is olyan figyelmesek, mint kezdetben; minden módon támogassátok egymást az élet küzdelmeiben! Gondolkodjatok azon, hogyan tudnátok elősegíteni egymás boldogságát! Kölcsönösen szeressétek egymást, és legyetek türelmesek egymáshoz! Akkor a házasság nem a szeretet végét jelenti majd – hanem a szeretet a házassággal kezdődik el igazán. Az őszinte barátság melege, a szíveket egymáshoz kapcsoló szeretet a mennyei boldogság előíze lesz.

Mindnyájunknak gyakorolnunk kell a türelmet annak alkalmazása által. Kedvesség és béketűrés által ébren tarthatjuk a szívben az igaz szeretetet, így kifejlesztett képességeinkkel elnyerjük a menny tetszését. Ennél fogva mindkét házastársnak az legyen élete tanulmánya, hogy miként kerülhetik el mindazt, ami viszályt idéz elő közöttük, és hogyan tarthatják meg töretlenül házassági fogadalmukat.

Olyan jellemtulajdonságaid vannak, amelyeket szigorúan fegyelmezned és határozottan uralnod kell, mielőtt biztonsággal lépsz házassági kapcsolatra. Ezért addig ne foglalkozz a házasság gondolatával, amíg le nem győzöd jellemhibáidat, mert nem leszel boldog feleség. Nem nevelted magad a rendszeres házimunkára. Nem láttad szükségesnek, hogy megtanuld a szorgalmat. A hasznos munka gyakorlásának öröme, amit egyszer már kifejlesztettél, sohasem vész el. Ekkor felkészültél arra, hogy ha az életben bármilyen körülmények közé kerülsz, alkalmas legyél az állás betöltésére. Megtanulod a tevékenység szeretetét. Ha örülsz a hasznos munkának, az lefoglalja gondolataidat, és nem lesz idő álomképekbe merülni. A hasznos munka nyugtalan és kielégítetlen elmédnek erőt, eredményességet, és megnyerő, szerény méltóságot ad, ami tiszteletet parancsol.”

„Az udvariasság és igaz előzékenység hiánya, a közönséges beszéd, az ízléstelen tréfa a családi életben alkalmatlanná tesz azok társaságára, akik megszentelődtek az igazság által. Az otthon sokkal szentebb hely

annál, semhogy megfertőzzék közönségséggel, érzékiséggel, visszavágással és botránnyal. Hallgattasd el a gonosz szavakat, vedd el a szentségtelen gondolatokat, mert az igaz Tanúbizonyosság minden szót feljegyez, és kiértékel minden cselekedetet, majd kijelenti: »Tudom a te dolgaidat...« (Jel 2,2)

Alantas, értéktelen, közönséges beszédnek nincs helye a családban. Amikor a szív tiszta, akkor a bölcsesség gazdag kincse árad. Ne engedd meg otthonodban a balga szavak használatát! Még az egészen kicsi gyermek is áldást nyer az »egészséges beszéd« által (2Tim 1,13). De az apa és anya közötti haszontalan és balga szóváltás hasonló beszédhez vezet a gyermekeknél; míg a megfelelő, őszinte, igazságos és komoly szavak ugyanilyen beszédet és igaz cselekedeteket eredményeznek a családban.”

„A férj és feleség ne uralkodjék egymáson! E dologban az Úr leszögezte a vezérelveket. A férj szeresse feleségét, amiképpen Krisztus szereti az egyházat! A feleség tisztelje és szeresse férjét! Mindketten legyenek kedvesek, és határozzák el, hogy sose szomorítják és bántják meg egymást!

Testvéreim, mindkettőtöknek erős akaraterőtök van. Ezt egymás áldására vagy átkára fordíthatjátok, és mindazokéra, akikkel érintkezésbe léptek. Ne igyekezzetek kényszeríteni egymást, hogy a másik fél azt tegye, amit ti akartok! Ezt nem tehetitek meg, ha meg akarjátok őrizni egymás szeretetét. Saját akaratotok kikényszerítése megsemmisíti békeségeketek és boldogságotokat. Házasságotok ne legyen állandó civakodás! Ha így cselekszettek, mindketten boldogtalanok lesztek! Legyetek kedvesek beszédetekben, szelídek tetteitekben, és adjátok fel saját kívánságaitokat! ÜgyeljeteK gondosan szavaitokra, mert befolyásuk hatalmas a jóra, vagy a gonoszra! Ne engedjétek meg, hogy szavaitok élesek legyenek! Vigyétek be közös életetekbe a Krisztushoz való hasonlóság jó illatát!...

Sátán mindig kész előnyt szerezni abból, ha a házastársak között nézeteltérés támad. Felingerli a férj és feleség kifogásolható jellemvonásait, és általuk igyekezik elidegeníteni azokat, akik egyesítették céljaikat Isten előtt ünnepélyesen kötött frigyükben. Házassági fogadalmukban megígérték, hogy egyek lesznek. A feleség megígérte, hogy szeretni fogja férjét és engedelmeskedik neki, a férj pedig megfogadta, hogy szeretni fogja feleségét, és gondoskodik róla. Ha Isten törvényének engedelmeskednek, akkor távol tartják otthonuktól a vizály démonát. Érdekeik és céljaik nem válnak külön, és nem engedik meg, hogy egymás iránti szeretetük kihűljön.” (Ellen G. White: Boldog otthon, 142., 145. o.)

BARÁTI KAPCSOLATAINK

1 A rokoni szálakon kívül milyen lelki kapcsolatnak van jelentős hatása emberek életére? Hogyan jellemzi a Biblia az igazi barátságot?

Péld 17,17 „Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére.”

Péld 18,24 „Az ember, akinek sok barátja van, széttöretik; de van barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél.”

Péld 27,9 „Mint a kenet és jó illat megvidámítja a szívet: úgy az ő barátjának édes szavai is, melyek lelke tanácsából valók.”

Ésa 41,6 „Ki-ki társát segíti, és barátjának ezt mondja: Légy erős!”

.....

.....

.....

A baráti kapcsolat alapja a lelki rokonság, és sokszor a családi kötelékeknél is erősebb hatású. Nagy érték a hűséges és önzetlen barát, aki társát a nehézségekben is meg tudja erősíteni, s így kölcsönösen egymás áldására lehetnek. Az igazi barátság önzetlen segítőkészségen alapul, nem érdek vagy uralomvágy irányítja. Napjainkban nagyon kevés értékes emberi kapcsolatot láthatunk, ezért még inkább meg kellene becsülnünk, ha lelki társakat találunk.

„Azok, akik magukba zárkoznak és nem akarnak baráti kapcsolatokkal mások áldására szolgálni, sok áldást elveszítenek, mert a kölcsönös érintkezés során az elme csiszolódik és nemesedik. Az emberi

kapcsolatok révén ismeretséget szereznek és barátságokat kötnek, melyek a szív egységét és a szeretet légkörét alakítják ki, ami kedves a menny szemében.”

„Sokakat kétség gyötör, gyengeségek terhelnek, hitük erőtlen, és képtelenek fölfogni a láthatatlant; de ha barátjuk, akit látnak, jön hozzájuk Krisztus helyetteseként, ez a barát összekötő kapocs lehet, amellyel remegő hitűket Istenhez láncolják. Ó, milyen áldott tevékenység ez! Ne hagyjuk, hogy büszkeség és önzés akadályozzon a jó munkában, melyet végezhetünk, ha Krisztus nevében és szerető, gyöngéd lelkülettel teszszük.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 385. o.; *Bizonyásgtételek V.*, Keresztény egység c. feje.)

2 Az igaz barátságnak milyen ritka példáját ismerhetjük meg a Szentírásból?

1Sám 18,1–3 „Minekutána pedig elvégezte a Saullal való beszélgetést, a Jonathán lelke egybeforr a Dávid lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét. És Saul magához vette őt azon a napon, s nem engedte, hogy visszatérjen atyja házához. És szövetséget kötött Jonathán és Dávid egymással, mivel úgy szerette őt, mint a saját lelkét. És Jonathán levetette felső ruháját, amely rajta volt, és Dávidnak adta, sőt hadi öltözetét is, saját kardját, kezívét és övét.”

1Sám 19,1. 4–7 „És szólt Saul fiának, Jonathánnak, és a többi szolgálóinak, hogy öljék meg Dávidot, de Jonathán, a Saul fia nagyon szerette őt. És Jonathán kedvezően nyilatkozott Dávid felől az ő atyja, Saul előtt, és mondta néki: Ne vétkezzék a király Dávid ellen, az ő szolgálója ellen, mert ő nem vétett néked, sőt szolgálata felette hasznos volt néked. Mert ő kockára tette életét és megverte a filiszteust, és az Úr nagy szabadulást szerzett az egész Izráelnek. Te láttad azt és örültél rajta; miért vétkeznél azért az ártatlan vér ellen, megölvén Dávidot ok nélkül? És hallgatott Saul Jonathán szavára, és megesküdött Saul: Él az Úr, hogy nem fog megöletni! Akkor szólította Jonathán Dávidot, és megmondta néki Jonathán mind e beszédeket; és Saulhoz vezette Jonathán Dávidot, aki ismét olyan lett előtte, mint azelőtt.”

1Sám 23,15–18 „Mikor pedig Dávid látta, hogy Saul kiment, hogy

élete ellen törjön, és mikor Dávid a Zif pusztájában, az erdőben volt: felkelt Jonathán, a Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőbe, s megerősítette az ő kezét az Istenben. És mondta néki: Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utolérni téged, és te király leszel Izráel felett, és én második leszek teutánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz. És szövetséget kötöttek ketten az Úr előtt. És Dávid az erdőben maradt, Jonathán pedig hazament.”

2Sám 1,26 „Sajnálalak, testvérem, Jonathán, kedves voltál nékem nagyon, hozzám való szereteted csodálatra méltóbb volt az aszszonyok szerelménél.”

Jonathán barátsága Isten ajándéka volt Dávid számára. A királyi udvarban sok nehézséggel kellett megküzdenie, majd Saul oktan gyűlölete elől menekült. De Jonathán hűsége maradt barátjához, és bátorítása, ragaszkodó szeretete erőt adott számára a legreménytelenebb helyzetben is. Sokszor a legszorosabb barátságokat is megrontja az irigység, a féltékenység. Jonathán szeretete legyőzött minden önzést, alázattal elfogadta Isten vezetését, és kész volt lemondani a földi hatalomról is Dávid javára. Az ilyen kitartó és önzetlen barátság csak Isten Lelke által születhet.

„Jonathán, aki születésénél fogva a trón örököse volt, tudta, hogy Isten végzése félreállította őt, mégis a leggyengédebb és leghűségesebb barátságot tanúsította vetélytársa iránt. Saját élete kockáztatásával mentette meg Dávid életét. Állhatatosan kitartott atyja mellett csökkenő hatalmának sötét napjaiban is, és végül oldalánál esett el. Jonathán nevét nagyra becsülik a mennyben, a földön pedig igazolja az önzetlen szeretet létezését és hatalmát.”

„Ebben az időben, amikor Dávid ösvényére oly kevés fény hullott, megörvendezettette őt Jonathán váratlan látogatása, aki felkutatta menedékhelyét. Drágák voltak azok a pillanatok, amelyeket a két barát egymás társaságában töltött. Elmondták tapasztalataikat. Jonathán ilyen

szavakkal erősítette Dávid szívét: »Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utolérni téged, és te király leszel Izráel felett, s én második leszek teutánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz.« (1Sám 23,17) A sokat zaklatott menekülőt felbátorította ez a beszélgetés Isten csodálatos útjairól.» (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 613. o.; Előtte az élet, A Biblia mint nevelő c. fejj.)

3 Kik álltak legközelebb Jézushoz földi életében? Mit jelenthetett számára barátainak hűséges szeretete?

Ján 11,5 „Szerette pedig Jézus Mártát és annak nőtestvérét, és Lázárt.”

Ján 13,23 „Egy pedig az Ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugodott, akit szeretett Jézus.”

Mát 26,37–38 „És maga mellé vette Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezdett szomorkodni és gyötrődni. Ekkor mondta nekik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! Maradjatok itt, és vigyázzatok énelem.”

Földi életében Jézus is igényelte az emberi kapcsolatokat. Mivel családja sem értette meg igazán a küldetését, magányosan végezte szolgálatát. Sokszor találkozott hálátlansággal, értetlenséggel tanítványai részéről is, a zsidó vezetők pedig állandóan támadták. Jézus érzékeny, szeretetteljes lényét fájdalmasan érintette az emberi hálátlanság, gyűlölködés, szeretetlenség. Ezért nagyra értékelte azt a kevés hűséges barátot, akik kifejezték ragaszkodásukat iránta, akiknél szeretete viszonzásra talált. Ők nyerték a legtöbb áldást Krisztustól, ők értették meg legmélyebb tanításait.

„Jézus egyik legállhatatosabb tanítványa a bethániai Lázár volt. Első találkozásuk óta erősen hitt Krisztusban, mélyen szerette, csakúgy, mint őt a Megváltó. Krisztus Lázárért művelte legnagyobb csodáját. A Megváltó mindenkit megáld, akinek szüksége van a segítségére, az egész

emberi családot szereti, de egyesekhez különlegesen gyengéd kapcsolat fűzi. Szívét erős érzelmi szálak kötötték a bethániai családhoz, amelynek egyik tagjáért tette legfenségesebb csodáját.

Lázár otthonában Jézus gyakran talált nyugalmat. A Megváltónak nem volt saját otthona, barátainak és tanítványainak vendégszeretetéől függött, s gyakran, ha elfáradt és emberi társaságra vágyott, boldoggá tette, hogy ebben a békés otthonban távol lehetett a dühös farizeusok gyanakvásától és féltékenységtől. Itt őszinte, tiszta, szent barátságot alakíthatott ki. Egyszerűen, teljesen szabadon beszélhetett, mert tudta, hogy szavait megértik és meg is őrzik.

Megváltónk értékelte a csöndes otthont és az érdeklődő hallgatókat. Vágyott az emberi gyengédségre, udvariasságra, tiszta érzelmekre. Akik befogadták a mennyei oktatást – amelyet mindig kész volt előtárni –, nagy áldásban részesültek. Amint a sokaság követte Krisztust a nyílt mezőkön, Ő bemutatta nekik a természet világának szépségeit... A többség azonban nehezen értette ezt meg, és Krisztus a bethániai otthonban lelt nyugalmat fárasztó küzdelmei után. Itt olyanoknak nyitotta meg a Gondviselés könyvét, akik értékelték azt. E beszélgetések során azt is feltárta hallgatóinak, amit meg sem kísérelt volna elmondani a sokaságnak. Barátainak nem kellett példázatokban beszélnie.”

„János a többi apostol közül azzal tűnik ki, hogy ő »az a tanítvány, akit szeretett Jézus« (Ján 21,20). Jézus kitüntetett barátságának részese lehetett, a Megváltó bizalmának és szeretetének sok-sok jelét nyerte. Egyike volt azoknak, akik abban a kiváltságban részesültek, hogy a hegyen szemtanúi lehettek Krisztus megdicsőülésének, s lelki gyötrelmének is a Getsemáne-kertben. Szenvedéseinek utolsó órájában Urunk édesanyját János gondjaira bízta.

Tanítványa iránti szeretetét János buzgó odaadással viszonzta. Miként a szőlőág átfonja támasztó oszlopát, úgy kapcsolódott János Jézushoz. Bátran kiállt Mestere mellett kihallgatásakor a törvényházban, ott volt a kereszt lábánál, a feltámadás hírére pedig oly gyorsan futott a sírhoz, hogy buzgalmában még a hirtelenkedő Pétert is megelőzte.

Az a bizakodó szeretet és önzetlen odaadás, amely János életében és jellemében megnyilvánult, felbecsülhetetlen értékű tanítást nyújt a keresztény egyháznak. Természeténél fogva nem volt olyan kedves, mint későbbi éveiben. Jellemének súlyos fogyatékoságai voltak, gögös, önhitt

és becsvágyó, sőt ha megsértették, haragtartó is volt. Ezért őt és fivérét »a mennydörgés fiainak« nevezték. Ezenkívül a szeretett tanítvány még szeszélyes, bosszúálló, bíráló is volt. Az isteni Tanító azonban e sok hiba mögött is látta őszinte, szeretetteljes szívét. Jézus tehát egyrészt megfedtte János önzését, megtörte becsvágyát, próbára tette hitét, másrészt azonban kinyilatkoztatta előtte azt, amire annyira vágyott a lelke: az életszentség szépségét, a szeretet átalakító hatalmát. János szeretetének mélysége és bensőségessége nem Krisztusnak iránta érzett szeretetéből fakadt, hanem eredménye volt ennek a szeretetnek. János vágyott arra, hogy hasonlóvá váljék Krisztushoz. Jézus szeretetének átalakító hatalma szeliddé és alázatossá tette... Jézus iránt érzett bensőséges szerete állandóan arra serkentette, hogy szorosán a Mester mellett haladjon. Igaz, hogy az Üdvözítő mind a tizenkét tanítványt szerette, azonban egyiküknek sem volt Jánoséhoz hasonló, fogékony lelkülete. Fiatalabb lévén a többiekénél, inkább a gyermek bizalmával és hűségével nyitotta meg szívét Jézus előtt. Így jutott bensőségesebb kapcsolatra Jézus Krisztussal, és ez képesítette arra, hogy a Megváltó legmélyebb lelki tanításait közvetítse az utókornak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 442. o.; *Az apostolok története*, 372. o.)

4 Milyen keserűséget okozott Jóbnak, hogy barátai nem álltak mellé szenvedésekor? Mire figyelmeztet bennünket is ez a bibliai történet?

Jób 6,14 „A szerencsétlent barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a Mindenhatónak félelmét.”

Jób 16,1; 20–21 „Efféle dolgokat sokat hallottam. Nyomorult vigasztalók vagytok ti mindnyájan! Csúfolóim a saját barátaim, azért az Istenhez sír fel az én szemem, hogy ítélje meg az embernek Istennel, és az ember fiának az ő felebarátjával való dolgát.”

Jób 19,1 „Felelt pedig Jób, és monda: Meddig búsítjátok még a lelkemet, és kínoztok engem beszéddel? Tízszer is meggyaláztatok már engem; nem pirultok, hogy így erősködtök ellenem? Még ha csakugyan tévedtem is, tévedésem énmagamra hárul. Avagy csakugyan pöffeszkedni akartok ellenem, és feddődni az én gyaláztatom felett?”

Jób barátainak viselkedése mindnyájunk számára figyelmeztetés: ha nem erősítjük, bátorítjuk barátainkat a nehézségek esetén, legalább ne tegyük még nehezebbé számukra a próbát érzéketlenségünkkel vagy megítélő szavainkkal. Ugyanakkor azt is megtanulhatjuk, hogy mennyire nem bízhatunk földi társainkban, milyen könnyen elhagyhatnak a hozzánk legközelebb állók is. Jobban kell értékelnünk Jézus hűséges szeretetét, hogy hitünk és lelki erőnk ne emberi támasztól függjön.

„Jób barátai nyomorult vigasztalók voltak, mert életét csak még jobban elkésérítették, elviselhetetlenné tették. Jób pedig nem volt bűnös, mint ahogyan feltételezték.

Azok szorúlnak leginkább segítségre, akik gonosztetteik miatt gyötörődnek és szenvednek, és Sátán a kétségbeesésbe akarja taszítani őket. A Sátán által legyőzött léleknek mélységes a gyötrelme, a lelki tusája, mert érzi, hogy vesztes és tehetetlen – mégis milyen kevés megértést tapasztalhat azok részéről, akiknek gyengéd részvétellel kellene viseltetniük a tévelygőkkel szemben!

Akit az önvád marcangol, állapota a legszánandóbb: olyan, mint aki megszedült, tántorog, s a porba hull. Sokan, akik magukat igaznak vélik, nyomorult vigasztalóknak bizonyulnak, mert nyersen, gorombán bánnak ezekkel a lelkekkel. Miközben szívük keménysége megmutatkozik, mert sértenek és elnyomnak, éppen azt teszik, amiben Sátán gyönyörködik. A megkísértett, megpróbált lélek semmit sem lát világosan. Elméje zavart, nem tudja, mit tegyen. Ne ejtsünk ki tehát olyan szavakat, amelyek csak fokozzák szenvedéseit.” (Ellen G. White: Bizonyásgtételek lelkészeknek, Felhívás igazságra és hűségre c. fej.)

5 Mire ügyeljünk barátaink megválasztásakor?

Péld 20,19 „Megjeleníti a titkot, aki rágalmozó; tehát aki fecsegő szájú, azzal ne barátkozz.”

Péld 22,24–25 „Ne tarts barátságot a haragossal, és a dühösködővel ne menj, hogy el ne tanuld az ő útjait, és tört ne keress tenmagadnak.”

Péld 16,29 „Az erőszakos ember elhitei az ő felebarátját, és nem jó úton viszi őt.”

Jak 4,4 „Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.”

A baráti kapcsolatok által sokszor a rossz befolyás érvényesül, ezért nagyon körültekintőnek kell lennünk, milyen hatásoknak tesszük ki magunkat. Különösen a kialakulatlan jellemű fiatalok esetében veszélyes a rossz lelkületű társasággal való kapcsolat. Egy ilyen barátságnál szinte törvényszerűen nem a jó befolyás kerekedik felül, hanem a lefelé húzó erő. Ilyen barátságok miatt vesztette el Salamon Istenhez való ragaszkodását, annyira, hogy átvette barátai és feleségei bálványimádó szokásait is. Izráel kettészakadása is Roboám fiatal barátainak okatlan tanácsa miatt következett be (1Kir 12,8–17). Napjaink romlottsága miatt még nagyobb figyelmet kell fordítanunk arra, hogy milyen befolyásnak tesszük ki magunkat és gyermekeinket.

„Ha olyan társakat választanának, akik félik az Urat, befolyásuk rávezetné őket az igazságra, a kötelességérzetre és a szentségre. Az igaz keresztény élet hatalom a jóra. De akik kifogásolható erkölcsű, rossz elvű és gyakorlatú férfiakkal és nőkkel barátkoznak, hamarosan ugyanazon az ösvényen járnak. A természetes szív hajlama lefelé irányul. Aki kételkedőkkel barátkozik, hamar kételkedővé lesz. Aki a gonosz társaságát választja, egészen biztosan rossz lesz. Aki a gonoszok tanácsán jár, annak az első lépése az, hogy megáll a bűnösök útján és a csúfolódók székébe ül.

Semmi sem akadályozhatja hatásosabban – sőt száműzheti – a komoly befolyásokat és nemes vágyakat, mint a hiábavaló beszédű, gondatlan és rossz lelkületű emberekkel való kapcsolat. Legyen bármilyen vonzó a szellemességük, gúnyolódásuk és tréfáik, az a tény, hogy a vallást könnyelműen és közömbösen veszik, elegendő ok arra, hogy ne barátkozzunk velük...

A fiatalok hajlamosak arra, hogy azokkal barátkozzanak, akik értelmileg és erkölcsileg alacsonyabb színvonalon állnak. Várhat-e igazi bol-

dogságot az a fiatal, aki beszűkülte gondolkodású, érzelmű és magaviseletű személyhez kötődik? Sokak ízlése lealacsonyodott, szokásaik megromlottak, és akik az ilyen emberek barátságát választják, követni fogják példájukat. Veszélyes korban élünk – s ez mindnyájunk szívét töltse be félelemmel.

Sokan engednek a kísértésnek, attól félve, hogy kinevetik őket. A gyermekeknek olyan barátai legyenek, akik nem nevetnek azon, ami tiszta és értékes, hanem inkább védelmezik azt, ami helyes. A nevetségessé válás félelme sok ifjút indít arra, hogy engedjen a kísértésnek és az istentelenek útján járjon.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 384., 389. o.)

6 Ki a leghűségesebb barátunk?

Ján 15,13–15 „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki az életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálóknak, mert a szolgáló nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondtalak, mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.”

Földi barátainkban csalódhatunk, vagy rossz befolyást áraszthatnak ránk. Sokszor még a rokonszenv, a sajnálat megnyilvánulásaival is önzésünket táplálják. Krisztus is felajánlotta számunkra barátságát, a legnagyobb értéket. Ő már bizonyosságát adta a kereszten, hogy minden emberi szeretetnél erősebb az irántunk élő, mentő szeretete. Barátsága által tisztulhat, tökéletesedhet a jellemünk, míg Őhöz hasonlókká nem válunk. Jézussal összeköttetésben mi is áldássá lehetünk barátaink számára.

„Helyesen cselekszünk-e, ha ilyen hitetlenek vagyunk? Miért lennénk hálátlanok, bizalmatlanok? Jézus a mi barátunk, s az egész menny a boldogságunkért tevékenykedik. Ne engedjük, hogy a mindennapi élet nehézségei, küzdelmei nyugtalanítsanak, gondfelhőbe borítsanak! Ha

ezt megengedjük, akkor állandóan találunk olyasmit, ami kínoz és szorongással tölt el. Ne aggodalmaskodjunk, mert ez felemészti és elsorvasztja életünket, de nem segít hordozni a terheinket.

Akik Isten vezetésére bízzák és szolgálatára szentelik életüket, sohasem kerülhetnek olyan helyzetbe, amely Isten gondviselésén kívül esik. Bármilyen történéj is, ha Igéjének cselekvői vagyunk, van Vezetőnk, aki igazgatja utunkat. Bármilyen bonyolult is a problémánk, biztos Tanácsadónk van, s bármilyen bánat, veszteség ér bennünket, vagy bármennyire elhagyatottak vagyunk is, együtt érző Barátunk van.

Ha tudatlanságunkban hibát követünk el, a Megváltó nem hagy cserben minket. Sohasem kell egyedül éreznünk magunkat. Angyalok a társaink, s a Krisztus nevében ígért és küldött Vigasztaló velünk lakozik. Az Isten városába vezető úton nincsenek olyan nehézségek, amelyeket az Őbenne bízók le ne küzdhetnének. Nincsenek olyan veszélyek, melyekből ki ne menekedhetnének. Nincs olyan bánat vagy sérelem, nincs olyan emberi gyengeség, amelyre Krisztusnál ne lenne orvosság.

...Ő, aki magára vette az emberi természetet, tudja, hogyan fejezze ki, hogy együtt érez az ember szenvedéseivel. Krisztus nemcsak ismer minden egyes embert, sajátos szükségleteivel és próbáival együtt, de ismeri azokat a körülményeket is, amelyek bántják és megzavarják lelkünket. Szeretettel közeledik minden szenvedő gyermeke felé. Aki nagyon szenved, azt nagyon szánja, és mélységesen együtt érez vele. Megindul gyengeségünkön, és szeretné, ha kétségeinket, bajainkat letennénk lábaihoz, és ott is hagynánk.”

„Minden barátság, legyen bármilyen korlátozott, bizonyos mértékben hat ránk. Annak mértékét, hogy mennyire engedünk e hatásnak, a meghittség foka, az érintkezés tartóssága, a barátaink iránti szeretetünk és tiszteletünk mértéke határozza meg. Így, ha megismerjük Krisztust és Vele barátkozunk, olyanokká válhatunk, mint Ő, az egyedül tökéletes példakép.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, 174. o.; Bizonyosságtételek V., Felhívás c. fejt.)

*Az e heti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja*

HITVALLÁS A MUNKAHELYEN

1 Milyen kijelentések szólnak az Írásban arról, hogy a munka Isten rendelése, és áldás az ember számára?

1Móz 2,15 „És vette az Úr Isten az embert, s helyezte őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.”

2Móz 20, 9. 11/a „Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgodat. Mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert, és mindent, ami azokban van.”

1Thess 4,11 „És becsületbeli dolognak tartásátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utánalászatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük néktek.”

Isten az embert tevékenységre teremtette. Az emberiség számára adott Tízparancsolat szerint a munka erkölcsi kötelességünk. Jézus a kétkezi munkát saját példájával szentelte meg. Nyilvános fellépéséig József mellett dolgozott, mint ácsmestert ismerték (Márk 6,3).

A bűneset óta fáradtsággal jár a mindennapi kenyér megszerzése (vö. 1Móz 3,17). Isten az Ő bölcsességében ezt is javunkra fordítja. *„A kik a munkát átoknak tartják – még ha fáradtságos és fájdalmas is –, nagyon tévednek... Bölcs Teremtőnk, aki tudja, mi boldogítja az embert, adott munkát Ádámnak is. Igazi életörömben csak munkaszerető férfiaknak és nőknek van részük. A Teremtőnél nincs helye a semmittevésnek és lustaságnak... A fáradozást és gondot, ami az ember osztályrésze... a szeretet rendelte el. Olyan iskola ez, amelyet a bűn tett szükségessé,*

hogy az étvágy és a szenvedély kielégítését fékezze, és az önuralom szokását fejlessze. Részt képezi Isten nagy tervének, hogy az embert a lealacsonyodásból és a bűn romlásából kimentse.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 29–30., 42. o.)

A munkavégzés minőségére Isten a saját példájával adott mintát nekünk. Mit látunk, ha teremtett műveit szemléljük? „Mindent szépen csinált az ő idejében” – írja Salamon (Préd 3,11). A teremtett világban rend, harmónia, pontosság, célszerűség és szépség látható. Hatalmas fejlődési lehetőséget tár elénk Teremtőnk példája. „*Minden kereszténynek kötelessége, hogy rendre, alaposra és gyorsra szokják. Nincs mentség a lassú kontárkodásra semmilyen munkánál... Aki lassú és vesztéssel dolgozik, hibájának tudatára kell ébrednie. Gondolkodjék azon, hogy miként használhatja ki az időt a jobb eredmény érdekében. Módszeresen és figyelemmel sokan kétannyiit végeznek, mint mások ugyanannyi idő alatt... De akik akarják, legyőzhetik késedelmeskedő természetüket. Tűzzenek határozott célt maguk elé munkájukban. Határozzák meg, hogy mennyi idő szükséges bizonyos feladat elvégzéséhez, azután pedig tegyenek meg mindent, hogy a megadott időn belül elvégezzék a munkát. Feszítsék meg akarataijukat, és akkor kezeik fűgében mozognak majd.*” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fej.)

Keresztény kötelességünk, hogy munkánkban állandó fejlődést mutassunk. Az legyen a célunk, hogy feladataink végzését tegyük olyan tökéletessé, amilyenné az emberi elme és kéz teheti.

2 Ezzel szemben mi jellemzi ma a munkához való viszonyt? Milyen prófécia beteljesedésének lehetünk tanúi?

2Tim 3,1–3 „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be, mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők... szeretet nélkül valók... kegyetlenek, a jónak nem kedvelői.”

Luk 17,28. 30 „Hasonlóképpen, mint a Lót napjaiban is lett... ezenképpen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik.” (Vö. Ezék 16,49–50)

Péld 28,20 „Aki hirtelen akar meggazdagodni, büntetlen nem marad.”

Gondolkozzunk az Írás kijelentései alapján arról, hogy a végidőben élő emberiség erkölcsi állapota miként hat a munkához való viszonyra! A csak önmagát szerető, pénzsóvárgó ember fáradság és erőfeszítés nélkül akar gyorsan meggazdagodni. Lassan eltűnnek a munkát szerető emberek. Egyre többen, főként a fiatalok, lenézik azokat, akik fizikai munkát végeznek. Figyeljük meg, milyen szemlélet alapján választanak ma hivatást, szakmát a fiatalok? Egyik megyénkben felmérést végeztek 9–14 éves gyerekek között. Ennek eredménye azt mutatta, hogy többségük bankár, autókereskedő, ügyvéd, sztárriporter lenne legszívesebben. Legtöbben nem akarnak fizikai munkát végezni, mert megalázónak tartják. A megkérdezettek 36 százaléka nem szeretne dolgozni felnőttkorában, mert „munkanélküli-segélyből is meg lehet élni – főleg külföldön”. A kutatás eredménye azt mutatja, hogy a gyerekek társadalmilag szükséges tevékenységeket lenézik, és sokan munka nélkül akarnak boldogulni a világon.

Jézus egyik jövendölésében Lót napjaihoz hasonlítja korunkat. Miben volt előképe korunknak ez az időszak? Sodomában az „eledel bősége és gondtalan békesség” következményeként „cselekedtek utálatosságot” (Ezék 16,49–50). *„Haszontalan, tétlen életük Sátán kísértéseinek prédájává tette őket, elmosódott bennük Isten képmása, és inkább sátániak, mit isteniek voltak. A semmittevés a legnagyobb átok, ami az embert érheti, mert nyomában véték és bűn jár. Gyengíti az elmét, megrontja az értelmet, lealjasítja a lelket. Sátán akkor a legeredményesebb, amikor az embereket a semmittevés óráiban keríti hálójába.”* (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 155. o.)

Megdöbbenő módon láthatjuk a prófécia beteljesedését napjainkban. Ennek a szemléletnek az eredménye az egyre mélyülő és megállíthatatlan erkölcstelenség.

Óriási a felelősségünk abban, hogy akikkel munkavégzésünk közben érintkezünk, azok rajtunk keresztül megismerjék Isten elveit. A Biblia által feltárt normákhoz való ragaszkodás hatalmas világosságot jelent ma. Mennyire fontos számunkra, hogy egész lényünket átjárják az Ige tanácsai!

Isten óvjon meg bennünket a hirtelen meggazdagodás kísértésétől! Ennek veszélyéről így olvashatunk: *„Sokan a munkát robotolásnak tekintik, és fárasztó, de becsületos munka helyett fondorkodással próbálnak megélhetéshez jutni. A munka nélküli megélhetés vágya szinte akadálytalanul nyit ajtót a boldogtalanságnak, az erkölcstelenségnek és a bűncselekményeknek.”* (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 126. o.)

3 Milyen lelkülettel végezzük a munkánkat? Hogyan mutathatjuk be Isten jellemét munkánk közben a körülöttünk lévőknek?

Péld 31,10. 13. 18 „Derék asszonyt kicsoda találhat? Keres gyapjat vagy lent, és megkészíti azokat kezeivel, kedvvel. Látja, hogy hasznos az ő munkálkodása.”

Kol 3,23–24 „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek, tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.”

Péld 10,9 „Aki tökéletességben jár, bátorsággal jár; aki pedig elferdíti az ő útját, kiismertetik.”

Az örömmel végzett munka ma hitvallás. Aki így végzi feladatait, az a munkának nem rabszolgája, hanem mestere lesz. Hogyan juthatunk el erre a szemléletre? *„Aki munkáját csak robotnak tekinti, önelégtelt tudatlansággal fog hozzá, és semmilyen erőfeszítést nem tesz a jobb munkavégzésért, az valóban tehernek fogja érezni. Aki a legegyszerűbb munkában is tudományt látnak, azok annak nemes és szép oldalát is felfedezik, s pontos, hűséges elvégzésében örömet találnak.”*

„Ha nem is mi választottuk azt a munkát, amelyet végeznünk kell, fogadjuk el úgy, hogy Isten választotta részünkre. Ha teszük, ha nem, mindenképpen el kell végeznünk, ami éppen ránk vár. „Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed, mert semmi okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahová menendő vagy.” (Préd 9,12) ...Éppen ott, ahova Isten küld, lehet valakinek szüksége arra a segítségre, amit mi tudunk nyújtani. Aki Filepet az etiópiai komor-

nyikhoz, Pétert a római századoshoz, és az izraelita leánykát a szíriai hadvezér megsegítésére küldte, ma is elküldi képviselőit – férfiakat, nőket, gyermekeket – azokhoz, akiknek mennyei segítségre és vezetésre van szükségük.”

„Nem szabad figyelmen kívül hagyni a legkisebb feladatot sem. Minden becsületes munka áldás, és ha lelkiismeretesen látjuk el, felkészíthet a nagyobb megbízatásokra. Isten legmagasabb rendű szolgálatként fogadja a legkisebb szolgálatunkat is, ha teljes odaadással végezzük.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 222. o.; *A nagy Orvos lábnyomán*, 341. o.; *Krisztus példázatai*, 249. o.)

Megváltónk ebben is példát mutatott nekünk: „Jézus derűsen és tapintatosan végezte munkáját. Sok türelemre és lelkiségre van szükségünk ahhoz, hogy a Biblia vallását behozzuk az otthoni életbe és a munkahelyre, hogy elviseljük a világi ügyek okozta megterhelést, s tekintetünket mégis egyedül Isten dicsőségére szegezzük. Jézus Krisztus ezen a ponton is segít. Sohasem volt annyira elfoglalva a világi gondokkal, hogy ne lett volna ideje törődni a mennyei dolgokkal. Szívének örömet gyakran zsoltárokkal és mennyei énekekkel fejezte ki. Názáret lakói gyakran hallották hangját, amint dicsérettel és hálával járult Isten elé. A mennyel éneke által tartotta a kapcsolatot. Ha társai fárasztó munkáról panaszkodtak, a Megváltó ajkáról felszálló dallam felvidította őket. Úgy tűnt, hogy dicsérete elűzi a gonosz angyalokat, és mint a tömjén, jó illattal tölti be a környéket. Hallgatóinak gondolatait a földi élet terheitől a mennyei otthon felé irányította.

A világban egyre ritkább a becsületesség. Egy kereszténynek legyen ismertetőjele az egyenesség, becsületesség minden dolgában. »Szenség az Úrnak« (2Móz 28,36) – ez legyen odaírva naplókra és főkönyvekre, okmányokra, nyugtákra, váltókra. Akik Krisztus követőinek vallják magukat, de nem járnak el becsületesen, azok hamis bizonyóságot tesznek a szent, igaz és kegyelmes Isten jelleméről.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 52–53., 467. o.)

4 Hogyan viszonyuljunk a munkatársainkhoz?

1Móz 40,6–7 „És bement hozzájuk József reggel, látta, hogy ímé bánkódtak. És megkérdezte a Fáraó főembereit, akik... vele együtt fogva voltak, mondván: Miért oly komor ma a ti arcotok?”

1Pét 4,15 „Senki se szenvedjen közületek... mint más dolgába avatkozó.”

5Móz 23,23 „Ügyelj arra, ami ajkaidon kijön, és úgy teljesítsd, amit száddal ígérsz, mint mikor szabad akaratból teszel fogadást az Úrnak, a te Istenednek.”

Eféz 4,26/b „A nap le ne menjen a ti haragotokon!”

Róm 12,17–21 „Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljete. Magatokért bosszút ne álljatok, szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak, mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia, mert ha ezt műveled, eleven szenet gyűjtesz az ő fejére. Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.”

.....

.....

.....

.....

Krisztus azonosítja magát a lelki vagy fizikai szükségleteik hiányától szenvedő emberekkel (Mát 25,40). Legyen nyitva szemünk és fülünk, hogy észrevegyük mások rászorultságát! Tekintsük élethivatásunknak, hogy mindenkin segítsünk! (Péld 22,9)

„József igaz jelleme a börtön sötéttségén is átvilágított... Nem tépelődött az elszenvedett jogtalanságokon, hanem felülemelkedve saját bánatán, mások bajain akart enyhíteni... A világosság minden sugara, amelyet mások életútjára vetünk, visszasugárzik ránk. Minden őszinte vigasztaló szó, az elnyomottak helyzetének minden enyhítése, az ínségeseknek juttatott adomány az adakozó áldására válik, ha indítékai tiszták.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 221. o.)

Gondolkozzunk azon, hogy így élünk-e, így teszünk-e a munkahelyünkön? Tudunk együtt örülni és együtt sírni másokkal? (Róm

12,13) Tapasztaltuk már, milyen öröm a másokért végzett segítő szolgálat? Mennyi mulasztás terhel minket ezen a területen?

Nagyon elterjedt az emberi közösségekben mások kibeszélése. A „szeretet nélkül való” és irigy embernek öröme telik ebben. Ne álljunk be azok közé, akik megfertőzik mások lelkét ezzel az Isten szemében rút magatartással! *„Irtózáttal gondolunk az emberevőre, aki áldozatának még vonagló, meleg húsából lakmározik. De vajon ennél a barbár szokásnál nem rettenetesebb-e az a gyötrelem és romlás, amelyet embertársaink indítékainak félreismerése, jó hírnevük befekettítése és jellemük kritizálása okoz?... Meg kell tanítanunk az ifjúságot arra, hogy úgy kerüljék ezt a szokást, mint a leprát!”* (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 235–236. o.) Gondoljunk a következő óvásra is: „Kőbor ebet ragad fülön, aki felháborodik a perpatvaron, amely őt nem illeti.” (Péld 26,17) Az Úr mentsen meg attól, hogy hírhordók legyünk! Soha ne tegyünk fát a súsárlás tüzére!

Ha úgy ismernek bennünket, hogy nem hallgatjuk meg a másokról szóló híradást, akkor nem is fognak hozzánk jönni ilyen beszéddel. Azzal is leállíthatjuk a pletykát, ha megemlíjtük a kibeszélt személy jó tulajdonságait. Alkalmazzuk „a holtakról jót, vagy semmit” mondást az élőkre. Arról ismerjenek bennünket, hogy igaz, tiszta, kedves, jó és dicsérendő dolgokról beszélünk (Fil 4,8). Így „békesség-szerzőkké” válhatunk a munkahelyünkön.

Bizonyára sokszor ígértünk valamit munkatársainknak. Az adott szó úgy kötelez, mint az Istennek tett fogadás. Ennek teljesítése erkölcsi kötelességünk az Írás szerint (Préd 5,4–5). Gondolunk-e arra, hogy szavahihetőségünk, megbízhatóságunk is hitvallás lehet?

Munkatársainkkal megromolhat a kapcsolatunk az ő hibájukból is, de a mi vétkünk miatt is. Vegyük komolyan Pál tanácsát, ne hagyjunk semmit rendezetlenül! Bocsássunk meg a vétkezőnek, akár „hetvenszer hétszer is” (Mát 18,21–22). Ha mi okoztunk bántást, kérjünk bocsánatot azoktól, akiket megbántottunk. Ennek hiányában Isten nem hallgatja meg imáinkat.

Mindannyian találkozhatunk a munkahelyünkön olyanokkal, akik ellenségesek velünk. Ahogyan egykor Dánielt, úgy bennünket is körülvehetnek rosszakaratú emberek. Az Írás tanácsa szerint soha ne viszonozzuk a rosszat. Ne akarjunk bosszút állni. Emberi természete-

nek. Egy keresztény vezető tudja, hogy Isten előtt felel minden tettéért. Az apostol ezért figyelmeztet az igazságosság mellett a méltányosságra is. Ez különösképpen vonatkozik a munkások fizetésének megállapítására. Istenhez „kiált” a bérből visszatartott minden forint. Egyetlen vezetőnek sem szolgál áldására az így szerzett összeg.

„Nem tetszik Istennek, ha bármi módon szűkösen mérünk, ha csalunk. Nem siklik át az ilyen botlások és bűnök fölött, csak ha bevalljuk és elhagyjuk azokat... Minden igaz keresztény tartsa többre magát, mint hogy lealacsonyodjék a világiak aljas, alkudozó, kereskedő szellemére... Amilyen mértékkel mérünk, olyannal mérnek majd nekünk is. Soha el ne hagyjon az attól való félelem, hogy igazságtalanul és önzőn bánj emberekkel. Betegséggel és balszerencsével az Úr sokkal többet vesz majd el tőlünk, mit amennyit a szegények kihasználásával magunknak tudtunk markolni. Az igazságos Isten pontosan mérlegeli minden indítékunkat, minden tettünket... A világ szeretete kiöli a szívből a szánezést és mások szükségleteinek figyelembevételét. Ez a lelkület elszigetel Istentől.” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyágtételek II.*, 153., 155., 158. o.)

Ha bárki rádöbben bűnére ilyen területen, forduljon Istenhez bocsánatért. A megtérés jele a jóvátétel iránti vágyakozás is. *„Ha másokat megkárosítottunk igazságtalan üzleti eljárásainkkal – még ha törvényesen is –, meg kell vallanunk hibánkat, és amennyire csak erőnkől telik, kárpótolnunk kell őket. Kötelességünk nemcsak annak visszatérítése, amit elvettünk, hanem mindannak is, ami kamatozott volna, ha helyesen és bölcsen használják föl, miközben a mi tulajdonunkban volt.”* (Ellen G. White: *Jézus élete*, 467. o.)

Az apostol arra is figyelmeztet, hogy senkit ne jellemezzen a világban általánossá vált személyválogatás. Ábrahám példát mutatott ebben. *„Háztartásában nem volt külön törvény a mesterember és a szolga számára, nem volt bánásmódbeli különbség gazdagok és szegények tekintetében. Mindenkiel igazságosan és együttérzéssel bánt, úgy, mint akik vele együtt az élet kegyelmének részesei.”* (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 139. o.)

A keresztény vezetők legyenek jóságosak, és figyeljenek oda dolgozóik szociális helyzetére is. Isten mindenkinek tanácsot adhat abban, hogy kinek mire van szüksége, mi lenne a valódi segítség. Nem helyes, ha helybenhagyjuk azokat a rossz szokásokat, amelyek

elszegényedéshez vezetnek. Az igazi segítség a bajbajutott tanítása fizikai és lelki dolgokban.

- ! A legfontosabb alapelveket elolvashatjuk a *Bizonyságtételek VI. kötete* Kötelességünk a világ iránt c. fejezetében, 273–280. o.

6 Hogyan tekintsenek főnökeikre a beosztottak? Milyen elvek gyakorlására szólítja fel őket Isten?

2Móz 20,12 „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad tenéked.”

1Pét 2,17 „A királyt tiszteljétek!”

Eféz 6,5–7 „Ti szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyeneségében, mint a Krisztusnak; nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói, cselekedvén az Isten akaratát lélekből, jóakarattal, mint akik az Úrnak szolgálnak, és nem embereknek.”

1Pét 2,18–20 „A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserőségeket, méltatlanul szenvedvén. Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve tűrtök? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve tűrtök, ez kedves dolog Istennél.”

Isten parancsolata kötelez vezetőink tiszteletére. Az ötödik parancsolat „*tiszteletet követel... az uralkodók számára is, és mindenki számára, akikre Isten tekintélyt ruházott*” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 320. o.).

Munkájával mindenki Krisztusnak szolgál. Ezért ne csak akkor végezzük „lélekből” feladatunkat, amikor látnak bennünket. Tudato-

sítsuk, hogy láthatatlan tanúja van minden tettünknek. Ilyen magatartással tehetünk bizonyosságot Urunkról. Gondoljunk arra, hogy főnökeinknek is szükségük van Isten ismeretére. Bárcsak olyan vágy élne bennünk, mint a Szíriában szolgáló kislányban! Ura betegségét látva tudta, hogy csak Isten adhat neki gyógyulást. A vezető beosztásban lévő emberek ma is tele vannak testi-lelki betegségekkel. Kérjük, hogy Isten használjon fel bennünket a gyógyulásukra! Adjon olyan lelkületet nekünk, hogy Istenhez tudjuk irányítani őket!

Az apostolok tanácsa szerint a „szívtelen” főnökök iránt is ugyanaz a kötelességünk, mint a jók iránt. Előfordulhat, hogy megnehezítik a munkánkat. Ezeket a körülményeket Isten azért engedi meg, hogy gyakoroljuk a béketűrést. Ez a jellemtulajdonság az üdvözülők egyik ismertetőjele (Jel 14,12). A Szentlélek hatalma által ezekben a helyzetekben kapunk mindannyian lehetőséget a jellemfejlődésre.

Jézus példát mutatott ebben is, s az Ő erejének forrása a miénk is lehet. *„Jézus nem követelte jogait. Munkáját szükségtelenül nehézé tették, mert készséges volt, és sohasem panaszkodott. Mégsem bukott el, és nem csüggedt. A nehézségeken fölülemelkedett, mintha Isten orcájának fényében lenne. Nem vágott vissza, ha durván bántak vele, hanem türelmesen viselte a bántalmazást... Akkor voltak boldog órái, ha egyedül volt a természetben Istennel. Valahányszor megengedték, munkahelyéről a mezőkre ment, hogy a zöld völgyekben elmélkedjen, vagy a hegyoldalon, az erdő fái között járult Istenhez. A hajnal gyakran magányos helyen találta, elmélkedve, az Írásokat kutatva, vagy imádkozva. E csendes órák után visszatért otthonába, hogy kötelességeit végezve példát adjon a türelmes munkára.”*

„Be kell iratkoznunk Krisztus iskolájába, hogy szelídséget és alázatoságot tanuljunk Tőle... Ekkor nem keressük magunknak a legmagasabb polcot, hanem arra vágyunk, hogy Jézus lábainál ülhessünk, Tőle tanulhassunk. Megértjük, hogy munkánk értékét nem az szabja meg, mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban... a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 66., 273–274. o.)

A KERESZTÉNYEK VISZONYULÁSA AZ ÁLLAMHOZ, A VILÁGI HATALOMHOZ

1 Mit tanítottak az apostolok az államhoz illetve a világi hatalmasságokhoz való keresztényi viszonyulásról?

Róm 13,1/a és 7 „Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak... Adjátok meg azért mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, az adót, akinek a vámmal, a vámot, akinek a félelemmel, a félelmet, akinek a tisztességgel, a tisztességet.”

1Pét 2,13–14/a „Engedelmeskedjete azért minden emberi rendelésnek az Úrért, akár királynak, akár fejjebbvalónak, akár helytartóknak.”

Tit 3,1 „Emlékeztessd őket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek.”

Jer 29,7 „Igyekeztek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldtek titeket, és könyörögjetek érte az Úrnak, mert annak jóléte lesz a ti jóléte.”

.....

.....

.....

A keresztények tanúsítsanak tiszteletet a földi, állami felsőbbtség iránt, még akkor is, ha az visszaél a hatalmával, amint ez rendszerint történik. Ezenfelül igyekezzenek megtenni környezetük javáért is mindazt, amit elveikkel összhangban megtehetnek. Továbbá tűnjenek ki példamutató életükkel, becsületességükkel – ez az igei útmutatás lényege a világi felsőbbséghez való viszonyt illetően.

„Nem dolgozhatunk úgy, mintha nem létezne előítélet. Krisztus ezt mondta: »Legyetek okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.« (Mát 10,16) Ha látjátok, hogy bármi, amihez jogotok volna, akadályozná az igazság munkáját, ne tegyétek. Ne tegyetek olyat, ami bezárja mások értelmét az igazság előtt. A világ megmentésre vár, s mit sem nyerünk, ha elvágjuk magunkat azoktól, akiken segíteni akarunk. Nem minden célszerű, ami megengedett... Helytelen lépésekkel veszélyeztethetjük a munkát, és bezárhatjuk az ajtót, amelyet Isten nyitott az igazság előtt...

Amikor az ország irányítóival, magas kormánytisztviselőkkel kezdünk munkálkodni, az ellenség teljes erejét latba veti ellenünk, megnehezítve a munkát. Ne hozd nyilvánosságra igyekezetedet, csak amennyire szükséges. Legjobb, ha elkerüljük az ellenszegülést. Minél kevesebbet szólunk mások tévedéseiről, annál jobb. Ne beszéljeteek türelmetlenül a kormány tagjairól... Ne teregezzük ki összes célunkat, tervünket. Sátán kihasználja a legkisebb elszólásokat... Sok mindent jelent okosnak lenni, »mint a kígyók«, és ártatlannak, »mint a galambok«. Ne cselekedjünk elhamarkodottan. Úgy kell bemutatkoznunk [az állam képviselői előtt], mint akik a keresztyeni segítség útján próbálnak támogatni másokat. Amint látják jó cselekedeteinket e téren, előítéleteik egy része megszűnik...

Amikor az ellenség munkába kezd, ne hagyjuk eluralkodni az érzelmeinket, ne folyamodjunk idegen tűzhöz. Ne váljunk harciasná! Ezzel elárulhatjuk az ügyet, amikor a győzelem már csaknem a miénk. Ha elengedjük Jézus kezét, és magunkban bízunk, hónapokat, talán éveket vesz igénybe ellensúlyozni egyetlen rossz lépést... Amikor bíróságok elé visznek, mondjunk le jogainkról, hacsak nem kerülünk összeütközésbe ezáltal Istennel. Nem a saját jogainkért küzdünk, hanem Isten jogáért a szolgálat munkájára.” (Ellen G. White, *Spalding–Magan-gyűjtemény*, 20., 22. o.)

2 Jézus mely alapvető útmutatására és példaadására épült ez a tanításuk?

Mát 22,15–22 „Ekkor a farizeusok... elküldték hozzá tanítványaikat a Heródes-pártiakkal, akik ezt mondták... »Mondd meg nekünk, mit gondolsz: Szabad-e a császárnak adót fizetnünk, vagy nem?« Jézus pedig ismervén az ő álnokságukat, mondta: »Mit kísértgettek engem, képmutatók? Mutassátok nékem az

adópenzt.« Azok pedig odavittek néki egy dénárt. És monda nékik: »Kié ez a kép, és a felírás?« Mondták néki: »A császáré.« Akkor mondta nékik: »Adjátok meg azért, ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek!« És ezt hallván, elcsodálkoztak, és otthagyván Őt, elmentek.»

Ján 18,36/a „Az én országom nem e világból való.”

„A farizeusokat mindig bosszantotta a rómaiak adószedése... Kémek jöttek [Jézushoz], s látszólagos őszinteséggel, mintha csak meg akarnák tudni kötelességüket [kérdézték Őt]... Jézus kezében tartotta a római érmét, amelyre a császár nevét és képét nyomták, és kijelentette, hogy mivel a római hatalom védelme alatt élnek, kötelesek megadni ennek a hatalomnak a kért támogatást, egészen addig, amíg ez nem ütközik magasabb kötelezettségükkel. Az ország törvényeinek békeszeretően alá kell vetniük magukat, de elsődlegesen mindenkor Istenhez kell hűségesnek lenniük... Jézus megdorgálta képmutatásukat, elbizakodottságukat, ugyanakkor egy nagy alapvetet is leszögezett, mely világosan meghatározza az ember kötelességét a polgári kormányzat, illetve Isten iránt.”
(Ellen G. White: *Jézus élete*, 506–507. o.)

Az idézett igék megalapozzák az állam és egyház szétválasztásának elvét. Ezt mindig tisztán látták a biblikus reformmozgalmak követői. A constantinusi fordulat óta azonban a keresztények többsége – mindazok a keresztény felekezetek, amelyek az egykori birodalmi egyház hagyományához ragaszkodnak – úgy látják, hogy a kereszténység missziójának betöltéséhez elengedhetetlen az államhatalom és az állami törvények támogatása. A Biblia a hitehagyó kereszténység, a végidő Babilonja egyik alapvető jellemvonásának mondja a lelki paráznaságot, azaz a világgal, illetve a világi hatalommal kötött szövetséget, amely szükségszerűen az egyház és igazi Ura közötti szövetség megtöréséhez vezet (Jel 14,8; 18,3; Jak 4,4).

„A kormányzat, amelynek fennhatósága alatt Jézus élt, korrupt és elnyomó volt. Mindenfelé égbekiáltó visszaélések történtek: zsarolás,

türelmetlenség, kegyetlenség. A Megváltó mégsem kísérelt meg polgári reformokat megvalósítani. Nem támadta a nemzeti visszaéléseket, nem ítélte el a nemzeti ellenségeskedéseket. Nem avatkozott bele a felsőbbség, a hatalmat gyakorló közigazgatás dolgaiba. Példaképünk távol tartotta magát a földi kormányoktól. Nem azért, mintha közömbös lett volna az emberi gondok iránt, hanem mert az orvosság nem pusztán emberi vagy külső eszközökben rejlett. Krisztus az Ő országát nem törvényhozó testületek, tanácsok vagy bíróságok döntésével, nem a világ nagyjainak támogatásával alapítja meg, hanem azzal, hogy az isteni természetet az emberekbe ülteti a Szentlélek munkája által (Ján 1,12–13). Ez az egyetlen erő, amely fölemelheti az emberiséget. E munka megvalósításához az emberi eszköz: Isten Igéjének tanítása és gyakorlása.” (Ellen G. White: Jézus élete, 429. o.)

3 Milyen igei kijelentések szólnak arról, hogy az államhatalom Isten akaratából létezik a bűneset utáni világban? Mi volna a rendeltetése Isten terve szerint?

Róm 13,1–4. 6 „Nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől, és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Azért, aki ellene támad a hatalmasságnak, Isten rendelésének támad ellene, akik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek. Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-e pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót, és dicséreted lesz attól. Mert Isten szolgálja ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj, mert nem ok nélkül viseli a fegyvert, mert Isten szolgálja, bosszúálló a haragra annak, aki gonoszt cselekszik... Mert azért fizettek adót is, mivelhogy Istennek szolgálói, kik ugyanabban foglalatoskodnak.”

Dán 4,17–19 „A fa, amelyet láttál – amely nagy és erős volt, magassága az eget érte, és ellátszott az egész földre, levelei szépek, gyümölcse sok, táplálék rajta mindeneknek, alatta tartózkodott a mező vada, ágain az égi madarak lakoztak –, te vagy, ó király!”

Péld 29,4. 14 „A király igazsággal erősíti meg az országot, aki pedig ajándékot vesz, megrontja azt... Amely király hűségesen ítéli a szegényeket, annak széke mindörökké megáll.”

Isten a vízözön után rendelkezett először egyfajta világi hatóság, bíróság létrehozásáról (lásd: 1Móz 9,6). Isten akarata, hogy legyen világi felsőbbség, kormányzat, amelynek feladata „a jók védelmezése és a gonoszok rettegtetése”, valamint gondoskodás a kormányzata alá tartozók jólétéről – emberi vonatkozásban. Röviden úgy összegezhetjük, hogy feladata – a földi körülmények között és a bűnös emberhez szabott eszközökkel – fenntartani legalább egy viszonylagos jogrendet, biztosítani a békét, a szabadságot és a megélhetéshez szükséges feltételeket minden polgára számára.

Földi uralkodók vagy kormányzatok azonban csak ritkán valósították meg ezt a célt. A Biblia egyáltalán nem rajzol idealizált képet róluk. A prófétikus ábrázolások veszedelmes vadállatokként mutatják be őket, Jézus pedig „rókának” nevezte Heródes Antipast, Keresztelő János gyilkosát (Luk 13,32). A jó Isten látja és számon tartja a földi hatalmasok minden törvénsértését és visszaélését, az ítéletben felelni fognak mindezekért. Mindazonáltal még kétségbeejtőbb és elviselhetlenebb volna az élet a földön, ha anarchia lenne, ha a gonoszszágot valamelyest féken tartó, az igazságosságot és a jogot valamilyen szinten fenntartó és védelmező evilági felsőbbség nélkül zajlanának az események.

„Minden földi uralkodó a mennyből kapta hatalmát, és sikere annak megfelelő gyakorlásától függ. A figyelő Isten így szól minden vezetőhöz: »Felővezlek téged, bár nem ismertél.« (Ésa 45,5) A Nabukodonozorhoz intézett szavak minden fejedelem számára a legfőbb tanítást képezik: »Vétkeidről igazság által szabadulj, és a te hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed.« (Dán 4,24)

Ki érti ezeket az igéket: »Az igazság felmagasztalja a nemzetet«, »a kegyelmesség és az igazság megőrzi a királyt« (Péld 14,34; 20,28). Ki ismeri ezeknek az alapelveknek a hatását? Aki ezeket megérti, az érti a történelem filozófiáját! Egyedül Isten Igéje az, amely megmutatja, hogy a nemzetek és a történelmi személyek ereje nem alkalmaikban és ügyességekben van, és nem ez teszi őket legyőzhetetlenné. Erejük nem büszkén

hangoztatott nagyságukban rejlik, hanem abban a hűségben, amellyel betöltik Isten szándékát...

Nabukodonozor királynak egy hatalmas fa jelképében mutatta meg Isten a földi királyságok célját. Ez a fa olyan hatalmas volt, hogy magassága az égig ért, és az egész föld széléig látható volt... »Táplálék volt rajta mindeneknek, alatta árnyékot talált a mező vada, és ágain lakoztak az ég madarai, s róla evett minden élő.« (Dán 4,9) Ez az ábrázolás bemutatja annak a kormányzatnak a természetét, amely betölti Isten szándékát, és ezáltal oltalmazza, építi a nemzetet.»

*„A zsarnok uralkodók és hamis bírók létezése az egyik legszörnyesebb tény ezen a világon. Elfelejtik, hogy a mindent tudó Isten hatalma alatt állnak, hogy Ő minden kormányzó, fejedelem, uralkodó és király fölött áll. Az uralkodók Isten szolgái, és így kellene szolgálniuk. Az ő javukra is van, ha megtartják az Úr törvényeit, igazságot és ítéletet cselekedve.» (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 174–175. o.; *A Te Igéd igazság*, 176. o.)*

4 Mit jelent az, hogy a hatalmon lévők iránti tiszteletet és engedelmisséget „szabadságban”, „az Úrért” kell megvalósítani? Mikor mentes a keresztény a felsőbbség iránti engedelmisség parancsa alól?

Róm 13,5 „Annakokáért szükség engedelmeskedni, nemcsak a haragért, hanem a lelkiismeretért is.”

1Pét 2,13. 16 „Engedelmeskedjetez azért minden emberi rendelésnek az Úrért, akár királynak, mint feljebbvalónak... Mint szabadok, és nem mint akiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgái.”

Csel 5,29 „Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.”

Az apostolok által egykor leszögezett alapelv – Csel 5,29 – a lelkiismereti szabadság eszméjének érvényesítése a világi hatalom köve-

telő igényével szemben. A keresztény nem csupán érdekből, félelemből tanúsít tiszteletet a világi felsőbbtség iránt, hanem lelkiismereti meggyőződésből, „az Úrért”, azaz hitbeli engedelmisség alapján teszi ezt. Lelkiismeretileg szabaddá válik azonban a világi hatalomnak való engedelmisség kívánalma alól, mihelyt az olyan dolgot kér, amely ellentétes Isten törvényével.

Isten népének jól meg kell értenie és meg kell jegyeznie ezt az alapelvet, mert Sátán a vég idején – csakúgy, mint a történelem korábbi korszakaiban is – arra fog törekedni, hogy szembeállítsa egymással az „Isten iránti és a császár iránti” kötelezettséget, olyan helyzetet teremtvé, hogy lehetetlen legyen a kettőt együtt érvényesíteni.

Ellen G. White így ír arról, hogy mi lesz Sátán taktikája: *„Ezeket a szavakat: »Jel ez énközöttem és tiközöttetek nemzetségről nemzetségre«, az én szombatom szolgálatába állítom, így enyém lesz a világ – mondja az ördög. Én leszek a föld ura, a világ fejedelme. Annyira uralom majd az emberek lelkét, hogy Isten szombatja különös megvetés tárgya lesz... A hetedik nap megtartását a földi hatalmasságokkal szembeni hűtlenség jelévé teszem.”* (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 117. o.) *„A bibliai szombat tisztelőit a törvény és a rend ellenségeinek nevezik majd, akik ledöntik a társadalom erkölcsi korlátait, felfordulást és erkölcsi romlást okoznak, és Isten csapásait hozzák a földre. Lelkiismereti aggályait megátalkodottságnak, konokságnak és a felsőbbtség semmibe vételének bélyegzik. Állampolgári hűtlenséggel fogják vádolni őket. Az Isten törvénye kötelező érvényét megtagadó lelkészek a szószékekről hirdetik majd, hogy engedelmisséggel tartozunk a polgári hatalmaknak, mert Istentől rendelt tekintélyek.”* (*Korszakok nyomában*, 526. o.)

„[A lelkiismereti szabadság] alapelveinek megővééséért napjainkban is állandóan küzdenünk kell. Az igazság és vallásszabadság zászláját, melyet az evangéliumi közösség megalapítói és Isten tanúi a letűnt évszázadok alatt fennen lobogtattak, ebben az utolsó küzdelemben Isten a mi kezünkre bízta. Ezért a nagy adományért a felelősséget azok vállára helyezte, akiket Isten Igéjének ismeretével áldott meg. Isteni intézkedésnek kell elismernünk az emberi kormányzatot, az iránta való engedelmisség – jogos határain belül – szent kötelességünk. Ha azonban követelményei ütköznek vagy ellenkeznek Isten parancsaival, akkor inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mintsem embereknek. Isten szavát

minden emberi törvényadás felett valónak kell elismernünk. Az »így szól az Úr« nem állhat mögötte annak, hogy »így szól a gyülekezet«, vagy »így szól a földi hatalom«. Krisztus koronájának a földi uralkodók ékes koronái fölött kell ragyognia.

Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy a felsőbbsséggel ellentétbe kell kerülnünk. Mérlegeljük gondosan, mit mondunk vagy írunk, hogy elkerüljünk mindent, ami azt a látszatot keltené, hogy szembeszállunk a törvénnyel és a fennálló renddel. Ne tegyünk és ne mondjunk semmi olyat, ami fölöslegesen elzárhatja előttünk az utat. Krisztus nevében járjunk, és képviseljük a ránk bízott igazságokat. De ha emberek megtiltanak ezt a munkánkat, mondjuk azt, amit az apostolok: »Vajon igaz dolog-e Isten előtt reátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéljétek meg. Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.« (Csel 4,19–20)» (Az apostolok története, A templom kapujában c. fej.)

Dávid Joábnak adott, Uriásra vonatkozó parancsával kapcsolatban írja Ellen G. White az alábbiakat: *„Mindeddig Dávid király élettörténete olyan volt, amelyhez csak kevés uralkodóé fogható. Az Írás mondja róla, hogy »szolgáltatót az egész nép között ítéletet és igazságot« (2Sám 8,15). Becsületessége megnyerte a nemzet bizalmát és hűségét. De amikor elhagyta Istent, és átadta magát a gonosznak, arra az időre Sátán eszköze lett. Mégis megtartotta a tisztséget és a tekintélyt, amelyet Isten adományozott neki, és engedelmeséget követelt, ami veszedelembé sodorta annak lelkét, aki engedett parancsának. Joáb, aki inkább a királyhoz volt hűséges, mint Istenhez, megszegte Isten törvényét, mert a király ezt parancsolta. Dávid Istentől kapta hatalmát, de arra, hogy az isteni törvénnyel összhangban gyakorolja. Amikor olyat parancsolt, ami Isten törvényével ellenkezett, bűn volt engedelmeskedni. »Amely hatalmasságok vannak, Istentől rendeltettek« (Róm 13,1), azonban nem engedelmeskedhetünk nekik Isten törvénye ellenében.» (Pátriárkák és próféták, 792. o.)*

Sidrák, Misák és Abednégó történetével kapcsolatban pedig a következő megjegyzéseket teszi: *„A király [Nabukodonozor az ifjak megszabadítása után, lásd Dán 3. fej.] helyesen tette, hogy nyilvánosan megvallotta meggyőződését, és igyekezett a menny Isténét minden más isten fölé magasztalni. Amikor azonban megpróbált alattvalóitól hasonló hitvallomást és hasonló tiszteletadást kikényszeríteni, túllépte földi uralkodói jogkörét. Éppúgy nem volt joga – sem polgári, sem erkölcsi*

vonatkozásban – halállal fenyegetni embereket azért, mert nem tisztelik Istent, mint tűzbe vetni azokat, akik nem hajlandók imádni az aranyzsobrot. Isten soha nem kényszeríti engedelmségre az embert, mindenkinek a szabad döntésére bízta, hogy kit akar szolgálni. Hű szolgálói megszabadításával az Úr azt nyilatkoztatta ki, hogy az elnyomottak mellé áll, és rendreutasít minden földi hatalmat, amely fellázad a menny tekintélye ellen.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 316–317. o.)

A királyok udvarában szolgáló, felettesei iránt mindenkor tiszteletteljes és udvarias Dániel nem habozott megszegni a király parancsát, amikor az Isten törvényével ütközött: „A próféta ellenségei Dániel szilárd elvhűségére építve számítottak tervük sikerére. Nem is tévedtek Dániel jellemének megítélésében... [Dániel] az imádkozás órájában szobájába ment, és szokása szerint Jeruzsálem felé kitért ablaknál elmondta könyörgését a menny Istenének. Nem próbálta eltitkolni tettét. Jóllehet teljesen tudatában volt Isten iránti hűsége következményének, nem ingadozott. Azok előtt, akik elvesztését tervezték, még a látszatát is kerülte annak, hogy a mennyel való kapcsolata megszakadt. Dániel mindig engedelmeskedett, amikor a királynak joga volt parancsolni. Azonban sem a király, sem rendelete nem téríthette el a királyok Királya iránti hűségétől. A próféta bátran, de csendesen és alázatosan mutatta meg, hogy semmilyen földi hatalomnak nincs joga Isten és az ember közé állni.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 335. o.)

5 Hogyan ábrázolja a Szentírás azt a küzdelmet, amely a világi hatalom képviselői körül folyik a mennyei és a démoni erők között? Hogyan mutat rá arra, hogy ez a küzdelem különösen kiélezett a végidőben?

Luk 4,5–7 „Majd felvitte [Jézust] az ördög egy nagy, magas hegyre, megmutatta néki e föld minden országát egy szempillantásban. És mondta néki: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét, mert nékem adatott, és annak adom, akinek akarom, ha leborulva imádsz engem.”

Zak 6,1–8 „Majd megfordultam és felemeltem szemeimet, és láttam, hogy ímé négy szekér jött ki két hegy közül, és azok a hegyek érchegek. Az első szekérben veres lovak, a második szekérben fekete lovak, és a harmadik szekérben fehér lovak,

a negyedik szekérben pedig tarka lovak, erősek. Megszólaltam, és mondtam az angyalnak, aki beszélt velem: Mik ezek, Uram? Az angyal felelt, és mondta nékem: Ezek az égnek négy szele, jönnek az egész föld Ura mellett való szolgálataukból. Amelyben a fekete lovak vannak, észak földére mennek, és a fehérek mennek utánuk, a tarkák pedig a dél földére mennek. Az erősek is mennek és kívánják eljárni a földet. És mondta: Menjetek, járjátok el a földet, és eljárták a földet. Majd hívott engem, beszélt velem, mondván: Lásd! Az észak földére menők lecsendesítették lelkemet¹ északnak földén.”

Jel 7,1–3 „Ezek után láttam négy angyalt állni a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára. Láttam más angyalt feljönni napkelet felől, akinek kezében volt az élő Isten pecsétje. Nagy szóval kiáltott a négy angyalnak, akinek adatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek. Ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait az ő homlokukon!”

Jel 16,13–14 „Láttam a sárkány szájából, a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijönni, a békákhoz hasonlókat. Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek, akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.”

.....
.....
.....

„Ameddig Jézus a mennyei Szentek Szentjében közbenjár az emberért, a Szentlélek fékező befolyása érezhető lesz... Bizonyos fokig még mindig hatást gyakorol az országok törvényeire is. E törvények nélkül a világ helyzete sokkal rosszabb volna, mint amilyen most. Míg sok vezető Sátán

---

1 Az eredeti szöveg így is fordítható: „a szelet”.

serény eszköze, Istennek is megvannak az eszközei a nemzetek vezetői között. Az ellenség olyan intézkedéseket javasol szolgálói útján, amelyek súlyosan hátráltatják Isten ügyét. Szent angyalok pedig arra indítanak istenfélő államférfiakat, hogy megdönthetetlen érvekkel ellenezzék ezeket a javaslatokat. Így fog néhány ember batárt szabni a gonoszság hatalmas áradatának, féken tartva az igazság ellenségeit, hogy a harmadik angyal üzenete elvégezhesse munkáját. Amikor felhangzik az utolsó intés, azok a vezetők, akik által az Úr most munkálkodik, felfigyelnek rá. Néhányan el is fogadják az üzenetet, és a megpróbáltatás idején közösséget vállalnak Isten népével.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 543. o.)

„Az az időszak, amely alatt a szelek visszatartatnak, a dolog természeténél fogva nem lehet a teljes béke időszaka. Ez nem felelne meg a próféciónak, mert a szelek visszatartása csak ott érvényesülhet, ahol jellemzőek a háborgások, tömegek nyugtalansága és mozgolódása, haragja, a nemzetek közötti féltékenység, és ahol időnként ki is törnek a viszályok, mint ahogyan a készülődő záporosó hirtelen lezúdul a felhőkből – amelyek eddig visszatartották –, és tomboló vihart okoz. Ezeket a kitöréseket azonban váratlanul leállítja valami. Aki a próféciaák fényében szemléli az eseményeket, annak nyilvánvalóvá válik ilyenkor, hogy a Mindenható rátette féken tartó kezét a viszály és a háború elemeire vagy indulataira, amelyek a felszínre törtek. Hirtelen új, előre nem látott bonyodalmak támadnak, amelyek látszólag megoldhatatlan zúrzavarba döntik a világot, azonnali és végzetes háború kitörésének veszélye fenyeget, és ekkor – hirtelen, megmagyarázhatatlanul – minden elül, és ismét csend lesz.” (Uriah Smith: *The Prophecies of Daniel and the Revelation*, 463–464. o.)

„Károlyi Gáspár figyelemre méltó megjegyzést fűz Zakariás próféta 6,1–8 verseihez az angyalok szolgálatát illetően a Vizsolyi Biblia lapszéli jegyzetében: »Istennek vannak szolgálói minden ő dolgainak és tanácsainak elvégzésére... Az Istennek angyalai, kik az égnek négy részéről az Isten eleibe állva az ő parancsolatának megszerzésére kimennek... Az angyalok egyik része Babilóniába megy, hogy a zsidókra viseljen gondot, kik még ott vannak. Az egyik része megy Júdeába, hogy a hazajött zsidókról viseljen gondot. Az Istennek az angyalok által való gondviselését írja Júda országáról, mely szolgálót az angyalok maguk kívánják.« ...Úgy látta tehát Károlyi Gás-

pár, hogy ez a megfogalmazás utalás arra, hogy az angyalok szívesen, örömmel – a megváltási terv céljaival egyetértve és együtt érezve – végzik munkájukat az ember javára, rejtetten, a történelmi események hátterében... Isten angyalai lecsendesítették azt a szelet észak földjén, amely a babilóniaiak támadó hadjárataiként Júda földjét és népét sújtotta.” (Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise II.*, 144–145. o.)

6 Hogyan vegyenek részt a hívő keresztények ebben a láthatatlan, de a megváltás művével szorosan összefüggő küzdelemben?

Dán 10,12–13. 20–21 „Mondta nékem: Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédeid, és én a te beszédeid miatt jöttem. De Perzsiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljött segítségemre, és én ott maradtam a perzsa királyoknál... És mondta: Tudod-e, miért jöttem hozzád? Most visszatérek, hogy küzdjek a perzsa fejedelem ellen, és ha én kimegyek, ímé Görögország fejedelme jön elő! De megjelentem néked, ami fel van jegyezve az igazság írásában, és senki sincs, aki énvelem tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály, a ti fejedelmetek.”

1Tim 2,1–4 „Intlek azért mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberért, királyokért és minden méltóságban lévőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel, mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.”

Jel 8,3–4 „Jött egy másik angyal, megállt az oltárnál, arany tömjénezőt tartva, és adaték annak sok tömjén, hogy tegye minden szentek könyörgéseivel az arany oltárra, amely a királyi szék előtt volt. És felment a tömjén füstje a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe.”

„Sátán mindenkor keresztezni akarja Isten célját. Isten szolgálói csak akkor tudják elősegíteni Isten munkáját, ha megalázkodnak Isten előtt... Az Úr Igéjében több példát látunk arra, hogy az uralkodók gondolkodásának befolyásolásáért mennyei ügyvivők munkálkodtak, miközben ördögi eszközök szintén tevékenykedtek: a vezetők gondolkodásának rossz irányba fordításáért... Mennyei lények megbízatása, hogy feleljenek azok imáira, akik önzetlenül fáradoznak Isten ügyének javáért. A mennyei udvarok legmagasabb rendű angyalait bízták meg azoknak az imáknak a teljesítésével, amelyek Isten ügyének előmozdításáért szállnak Istenhez. Minden angyalnak megvan a kötelessége, őrhelye, amelyet nem szabad elhagynia. Ha eltávozna onnan, a sötétség hatalmasságai előnyhöz jutnának.

Napról napra folyik a küzdelem a jó és a gonosz között. Miért van az, hogy akiknek sok kiváltságuk és lehetőségük van, nem értik meg e harc hevesességét?... Népünk nem érti meg úgy, amint értenie kellene a láthatatlan erők közötti nagy küzdelmet, a viszálykodást a hű és az elpártolt angyalok között. A gonosz angyalok állandóan erőteljes tevékenységet folytatnak, támadásuk irányát tervezve, parancsnokokként ellenőrizve királyokat, uralkodókat és elpártolt emberi erőket... Könyörögjünk, mint Dániel könyörgött, hogy mennyei lények őrködjenek felettünk... Imádkozzatok, testvéreim, esedezzetek, mint még sohasem! Hiszen még nem készültünk fel az Úr eljövetelére. Alapos belső, lelki munkát kell elvégeznünk.” (Ellen G. White: A Te Igéd igazság, 103–104. o.)

KRISZTUS „MÁS JUHAI” IRÁNTI MAGATARTÁSUNK

1 Kiket nevezett Krisztus az „Ő juhainak” a jó pásztor példázatában? Hogyan jellemezte őket?

Ján 10,1–5; 27–30 „Aki az ajtón megy be, a juhok pásztora az... és a juhok hallgatnak annak szavára. A maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. Mikor kiereszti a juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól, mert nem ismerik az idegenek hangját... Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem. És én örök életet adok nékik, és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél, és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyám kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.”

Jézus juhainak azok tekinthetők, akik benső ismeretségben vannak Vele. Nemcsak tanításai tartalmát ismerik, hanem az Ő „hangját” is felismerik, amint Lelke által szól hozzájuk a Szentírás lapjain, lelkük mélyén, vagy szolgálai igehirdetése, bizonyágtétele közvetítésével. Érzékeny „füllel” tesznek különbséget Jézus hangja és az „idegen hang” (más erkölcsiség, más lelkület) között.

„A keleti pásztor nem hajtja juhait. Nem erőszakos, nem félemlít meg, hanem elől megy, úgy hívja őket. Ismerik a hangját, engednek hívásának.

Így tesz a Megváltó Pásztor is juhaival... Senkit sem kényszerít, hogy kövesse... Nem a büntetéstől való félelem, s nem az örökkévaló jutalom reménye készíti Krisztus tanítványait, hogy kövessék Őt. Szemlélik a Megváltó végtelen szeretetét... [és ez] vonzza, meglágyítja és engedelmességre készíti lelküket... Hallják a hangját, és követik Őt.” (Ellen G. White: Jézus élete, 407. o.)

2 Mit jelent az, hogy ezeket a juhokat az Atya „adta” Jézusnak?

Ján 17,6–9 „Megjelentettem a Te nevedet az embereknek, akiket e világból nékem adtál. Tieid voltak, és nékem adtad azokat, és a Te beszédedet megtartották. Most tudták meg, hogy mindaz Tőled van, amit nékem adtál. Mert ama beszédedet, amelyeket nékem adtál, őnékik adtam. Ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én Tőled jöttem ki, elhitték, hogy Te küldtél engem. Én ezekért könyörgök, nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál, mert a Tieid.”

Róm 8,28–29 „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak [elhívottak]. Mert akiket eleve [előre] ismert, eleve [előre] el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsősülött sok atyafi között.”

Ján 6,44 „Senki sem jöhet énhozzám, hanemha az Atya vonja őt, aki elküldött engem.”

A fenti igék arra mutatnak rá, hogy Isten előre ismeri azokat az embereket, akikben az igazság iránti őszinte szeretet, szomjúság él. Szentlelke által kapcsolatot keres velük. Az Atya maga irányítja azt a titokzatos folyamatot, amelyre Jézus így utalt: az Atya „vonja” őket. Ezek az emberek már jól előkészített lelkek, amikor az evangélium hívása ténylegesen eljut hozzájuk. Lelkük fogékony és érzékeny Isten szavának meghallására, mert ha nem is a Szentírásból, de már régebben

ismerik ezt a hangot. Másoknak vannak bizonyos vallásos ismereteik, tele tévedésekkel, amelyeket még nem tudnak felismerni. Mivel azonban lelkükben engednek a Szentlélek vonzásának, Isten hangját mégis ismerik, és amikor meghallják a teljes, tiszta evangéliumot, boldog örömmel fogadják, „gyorsak a hallásra”, az igazság melletti döntésre.

„Ugyanaz az isteni Lény szól az emberek szívéhez, aki a természet világában is munkálkodik. Kifejezhetetlen sóvárgást ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs... Isten Lelke fohászkodik értük, és készíti őket, hogy arra törekedjenek, ami békét és nyugalmat ad a léleknek... Megváltónk állandóan azon munkálkodik – látható és láthatatlan mennyei befolyások által –, hogy elterelje az emberek gondolatait a bűn igazi meglepődést soha nem nyújtó örömeiről, és a végtelen áldások felé fordítsa arcukat, amelyeket Őbenne elnyerhetnek.” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, 25–26. o.)

3 Hogyan szólt Jézus arról, hogy ezek a juhok nem mind egy helyen, a látható maradék egyházban találhatók? Érvényes Jézusnak ez a megállapítása a vég idején, az Ő második eljövetele előtt is?

Ján 10,16 „Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók.”

Jel 18,1–2,4 „Ezek után láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld fénylett annak dicsőségétől. Kiáltott teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé... És hallottam más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.”

Jézus kijelenti, hogy saját juhai vannak a látható egyházon kívüli idegen aklokban. Olyan sokan vannak, hogy még a hét csapás kitöltése

küszöbén is egész „népe” van pl. még Babilonban. Ezek az emberek meghallják az Ő szavát, amikor a megtért, hitben megújult maradék egyház az Ő lelkületével és erejével szólítja meg őket a tiszta evangéliummal.

„A Babilont képező egyházak lelki sötétsége és Istentől való elidegenedése ellenére Krisztus követőinek nagy serege még mindig soraikban található. Közülük sokan nem értik a korunknak szóló különleges igazságokat. Nem kevés azoknak a száma, akik elégedetlenek jelenlegi állapotukkal, és nagyobb világosság után vágyakoznak. Hiába keresik Krisztus képmását abban a közösségben, amelyhez tartoznak. Amint ezek a közösségek egyre jobban eltávolodnak az igazságtól, és szorosabb szövetségre lépnek a világgal, a két csoport közti különbség nő, amelynek végső következménye a szakadás. Eljön az idő, amikor azok, akik Istent mindenekfelett szeretik, nem tudnak kapcsolatban maradni olyanokkal, akik »inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kikenél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét«. Jelenések könyvének 18. fejezete arra az időre mutat, amikor a hármás angyali üzenet elutasításának következményeként az egyház teljesen eljut a második angyal által megjövendölt állapotra, és Isten felszólítja a még Babilonban lévő népet, hogy szakadjon el ettől a közösségtől... Akkor az igazság fényre ragyog mindazokra, akiknek szíve nyitott a befogadására. Az Úr minden gyermeke, aki még Babilonban van, hallgat e hívásra: »Fussatok ki belőle, én népem!« (Jel 18,4)

A római katolikusok között vannak őszinte keresztények. Ezek szolgálják Istent ebben az egyházban a legjobb ismeretük szerint. Nem férhetek hozzá Isten Igéjéhez, ezért nem ismerik az igazságot. Soha nem látták meg, mi a különbség a szívből fakadó eleven szolgálattal és a pusztá formáságok, szertartások körforgása között. Isten szánakozó szeretettel figyel az elkeket, akik olyan vallásban nevelkedtek, amely megtévesztő, és nem ad elégedettséget, nyugalmat a léleknek. Isten világosságot fog adni nekik, amely elűzi az őket körülvevő sötétséget. Kinyilatkoztatja nekik az igazságot úgy, amint az Jézusban van, és sokan Isten népéhez csatlakoznak majd.

Voltak a letűnt nemzedékek idején olyan vasárnapünneplő keresztények, akik azt hitték, hogy a bibliai szombatot tartják, és ma is minden egyházban vannak igaz keresztények – beleértve a római katolikus egy-

házat is – , akik őszintén hiszik, hogy a vasárnap Isten szombatja. Isten elfogadja becsületességüket és szándékuk őszinteségét. De eljön az az idő, amikor a vasárnap megtartását törvény teszi kötelezővé, és a világ tisztán fogja látni, melyik az igazi szombat. Ha valaki akkor szegi meg Isten törvényét, hogy olyan parancsnak engedelmességen, amely csak Róma tekintélyének bélyegét viseli magán, ezzel a pápaságot Isten fölé helyezi... A fenevadat és annak képét imádja... Ez azonban csak akkor lesz aktuális, amikor a kérdés világosan feltárul az emberek előtt, és választaniuk kell Isten törvénye és az emberi rendelkezések között. Aki ekkor is a törvényszegés mellett dönt, az felveszi »a fenevad bélyegét«.

„Istennek sok gyermeke van a protestáns egyházakban, s nagy a számuk a katolikus egyházközségekben. Olyanok, akik igazabbul engedelmességen a legjobb ismeretük szerinti világosságnak, mint a szombattartó adventisták közül sokan, akik nem járnak a világosságban. Az Úr hirdetni fogja az igazság üzenetét, hogy figyelmeztesse és a valóságra ébressze őket... Sok léleknek kell kijönnie még a világ soraiból, kijönni az egyházakból – a katolikus egyházból is –, akiknek a lelkesedése messze túlszárnyalja majd azokét, akik azelőtt az igazságot hirdető soraiban voltak. Ez az oka annak, hogy a tizenegyedik óra munkása is az egész nap bérét fogja megkapni. Látják majd a közelgő küzdelmet, ezért határozott hangon szólaltatják meg harsonájukat. Amikor a válság ránk szakad, amikor a szerencsétlenség időszaka következik, e tizenegyedik órai munkások kerülnek majd az előtérbe, ők övezik fel magukat Isten teljes fegyverzetével, magasztalják fel törvényét, ragaszkodnak Jézus hitéhez, s támogatják a vallásszabadság ügyét.” (Ellen G. White: Korszakok nyomában, 348–349., 502., 400. o.; 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? I., 427–428. o.)

Ugyancsak a más aklokból való juhoknak az Isten népéhez való csatlakozására utal a következő bizonyágtétel is: *„Figyelmem most arra a csapatra irányult, amelyet olyan nagy megrázkódtatás ért... Az őket oltalmazó angyalok száma megduplázódott, s láttam, hogy tetőtől talpig erős vértetben voltak. Úgy mozogtak, mint egy katonacsapat... Ők már kivívták a teljes győzelmet, amely Isten iránti mélységes hálára és szent öröme hangolta őket. A csapat tagjainak száma csökkent. Egyesek kiestek a rostán, s elmaradtak az úton. A gondtalanok és közömbösek – akik nem csatlakoztak azokhoz, akik olyan nagyra becsülték a győzelmet és lelkiük üdvösségét, hogy állandóan könyörögtek és küzdöttek érte*

– nem nyerhették el a győzelmet, elmaradtak a többiektől, és helyüket azonnal mások foglalták el, akik lelkesedéssel ragadták meg az igazságot.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, 158–159. o.)

„Különösnek látszott számomra, hogy csak olyan kevesen tartották kötelességüknek, hogy a zsidó népért munkálkodjanak, amelynek gyermekei annyi országban élnek szétszórtan... A zsidó nép szunnyadó képességeinek fel kell ébredniük. Az ószövetségi Írás az Újszövetséggel összekapcsolódva új teremtés hajnalának tűnik majd számukra, avagy a lélek feltámadásának. Emlékezetük felébred, amikor felismerik Krisztust az Ószövetség lapjain... A zsidó nép közül sokan hittel elfogadják Krisztust mint Megváltójukat.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 268. o.)

4 Kikről állapíthatjuk meg Jézus és az apostolok korában, hogy a Megváltó olyan „juhai” voltak, akik az „ószövetségi egyház aklán” kívül éltek?

Olvassuk el a Bibliában: **Luk 7,1–10; Csel 8,26–40; 10. feje.**

Soroljuk fel a neveket a fenti igeszakaszok alapján:

.....

.....

.....

.....

Az igaz „juhok” jellemvonásait ismerhetjük fel ezeknél a más akolból való juhoknál. Mindegyiküknek volt bizonyos hite és Isten-ismerete, mielőtt a teljes, tiszta evangéliumot hallhatták volna, és ami a legfontosabb: hűségesen követték az addig megismert világosságot. Isten mindegyiküket számon tartotta, és gondoskodott róluk, hogy a kellő időben az Ő látható egyházához kapcsolja őket.

5 Miért voltak szétszóródva Jézus juhai már az ószövetségi időben is, és mi a szétszóródott állapot oka ma is?

Ezék 34,1–5 „Lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! Profétálj Izráel pásztora felől, profétálj és mondjad nékik,

a pásztoroknak: Így szól az Úr Isten: Jaj Izráel pásztorainak, akik önmagukat legeltették! Avagy nem a nyáját kell-e legeltetni a pásztoroknak? A tejet megettétek, és a gyapjúval ruházkodtatok, a hízóttat megöltétek, a nyáját nem legeltettétek. A gyengéket nem erősítettétek, a beteget nem gyógyítottátok, a megtöröttet nem kötözgettétek, az elűzöttet vissza nem hoztátok, és az elveszettet meg nem kerestétek, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk. Szétszóródtak hát pásztor nélkül, és lettek mindenféle mezei vadak eledelévé, és szétszóródtak.”

Ján 10,12–13 „A béres pedig, és aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jönni, és elhagyja a juhokat, elfut, és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.”

Róm 2,17–24 „Ímé, te zsidónak nevezted, a törvényre támaszkodsz, és Istennel dicsekszel. Ismered az Ő akaratát, választást tudsz tenni azok között, amelyek különböznek attól, mivelhogy a törvényből megtanítottál. Azt hiszed magadról, hogy te a vakok vezetője, a sötétségben levők világossága, a balgatagok tanítója, a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. Aki azért mást tanítasz, magadat nem tanítod-e? Aki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-e? Aki azt mondod, ne paráználkodj, paráználkods-e? Aki utáld a bálványokat, szentségtörő vagy-e? Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által Istent gyalázkod-e? Mert az Isten neve miattatok káromoltatik a pogányok között, amint meg van írva.”

.....

.....

.....

.....

„Krisztus Isten aklának ajtaja. Ósidőktől fogva minden gyermeke ezen az ajtón át léphetett be... Sokan jöttek, akik egyéb dolgokra irányították a világ figyelmét. Ceremóniákat, vallási rendszereket találtak ki, mert ezek által reméltek megigazolást, megbékélést Istennel, így akartak

bejutni aklába... A papok és főemberek, írástudók és farizeusok tönkretették az élő legelőket, beszennyezték az élő vizek forrásait... Minden pogány népnek is megvoltak a maguk nagy tanítói és vallási rendszerei, amelyek Krisztusétól eltérő megváltást ajánlottak. Az emberek szemét elfordították az Atya arcáról, s szívük félt attól, akitől csak áldást kaptak. Munkájuk arra irányult, hogy megfosszák Istent attól, ami a teremtés és megváltás jogán az Övé. Ezek a hamis tanítók az embereket is megrabolják. Emberi lények milliói kötődnek szorosan hamis vallásokhoz szolgai félelem rabságában, lélektelen közömbösségben robotolnak, mint az igavonó állatok, megfosztva reménytől, örömtől, kilátásoktól itt a földön, tompa félelemmel a túlvilágra nézve... Aki az embert elfordítja Krisztustól, az az igazi fejlődés forrásától fordítja el, megfosztja az élet reménységétől, céljától és dicsőségétől. Tolvaj és rabló tehát.”

„Évekkel lemaradtunk, s a felelős állásokat betöltő emberek vak-ságukban mégis maguknak tartják a tudás kulcsát. Ők nem akarnak belépni, de akadályozzák azokat, akik be szeretnének menni... Olyan megalkuvások és engedmények árán barátkoznak a pápasággal, melyek meglepik a pápaság híveit... Álljatok félre! Ne ékeljétek magatokat Isten és munkája közé! Ha nem tartjátok felelősnek magatokat, hogy hirdesétek az üzenetet, akkor legalább azok előtt készítsétek el az utat, akik érzik a felelősségüket.”

„Krisztus egyházát nem a világ ellenállása veszélyezteti leginkább, hanem a hívők szívében élő gonoszság okozza a legnagyobb kárt, s ez akadályozza elsősorban Isten ügyének előrehaladását. Semmi sem gyengíti annyira a lelki életet, mint az irigység, gyanakvás, bírálgatás és rágalom...”

Isten gyülekezetében sajnálatra méltó hiány tapasztalható testvéri szeretetben. Sokan, akik állítják, hogy szeretik a Megváltót, nem szeretik egymást. A hitetlenek figyelik azokat, akik keresztényeknek vallják magukat, hogy lássák, vajon hitük hatással van-e az életükre? Hamarosan felfedezik jellemhibáikat, és hitvallomásuknak ellentmondó cselekedeteiket. Nem volna szabad megtörténnie, hogy ujjal mutassanak hívő keresztényekre, mondván: »Nézzétek, hogy gyűlölik egymást azok, akik Jézus Krisztus zászlaja alatt állnak!«” (Ellen G. White: Jézus élete, 405-406. o.; 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? I., 427-428. o.; Az apostolok története, 448-449. o.)

6 Hogyan viszonyuljunk a „más aklokban” lévő juhokhoz? Milyen ígéretet adott Jézus az összegyűjtésükre vonatkozóan?

Ezék 34,10–16 „Így szól az Úr Isten: Ímé, megyek a pásztorok ellen, előkérem nyájamat kezükből, s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől. Nem legeltetik többé a pásztorok önmagukat, s kiragadom juhaimat szájukból, hogy ne legyenek nékik ételül. Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én magam keresem meg nyájamat, magam tudakozodom utána. Miképpen a pásztor tudakozódik nyája után, amely napon ott áll elszéledt juhai között, így tudakozodom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, ahova szétszóródtak a felhőnek s borúnak napján. Kihozom őket a népek közül, s egybegyűjtöm a földekről, és beviszem őket az ő földjükre, legeltetem őket Izráel hegyein... Én magam legeltetem nyájamat, s én nyugosztom meg őket, ezt mondja az Úr Isten. Az elveszettet megkeresem, az elűzöttet visszahozom, a megtörtötten kötözgetem, a beteget erősítem, a kövéret és erőset elveszítem, legeltetem őket úgy, mint illik.”

Ján 10,16 „Más juhaim is vannak nékem, nem ebből az akolból valók, azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra, és lesz egy akol¹ és egy pásztor.”

Ésa 60,1–5, 22 „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé, sötétség borítja a földet, éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. Népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid megszíról jönnek, és leányaid ölben hozatnak el. Akkor meglátod és ragyogsz az örömtől, remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, hozzád jön a népek gazdagsága.”

---

1 Az eredeti szöveg szerint, „egy nyáj”.

„Testvéreim, legyetek óvatosak munkátok során, ne keltsétek fel az emberek előítéleteit! Ne támadjunk más felekezeteket, mert ez csak harci szellemet teremt, s bezárja a fület és a szívet az igazság előtt. El kell végeznünk munkánkat, mely nem rombolásból, hanem építésből áll. Ki kell javítanunk azt a rést, amelyet Isten törvényén ütöttek. Nemesebb munka a felépítés, az igazság feltárása a maga erejében és hatalmában. Vágjon utat magának minden előítéleten keresztül, s az igazság leplezze le a tévelygést...

Igaz ugyan, hogy parancsot kaptunk: »Kiálts teljes torokkal, ne kíméld, mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneit és Jákob házának vétkeit!« (Ésa 58,1) Ezt az üzenetet hirdetniünk kell, s míg hirdetjük, legyünk óvatosak, nehogy támadjuk és kárhoztassuk azokat, akiknek nincs olyan világosságuk, mint nekünk. Ne térjünk le utunkról, keményen támadva a katolikusokat. A katolikusok között sokan vannak, akik lelkiismeretes keresztények, a nekik juttatott világosságban járnak, s Isten munkálkodni fog az érdekükben. Nagyobb veszélyben forognak azok, akiknek nagy kiváltságaik és alkalmaik voltak, de nem fejlesztették ki testi, szellemi és erkölcsi erőiket, s csupán saját élvezeteiknek éltek, visszautasítva a felelősségeket – Isten sokkal inkább kárhoztatja őket, mint azokat, akik hittételek tekintetében tévednek ugyan, de törekszenek arra, hogy másokkal jót tegyenek. Ne bíráld, ne kárhoztasd őket!

Ne azonnal, a legelején ismertessétek hitünk leginkább támadott, kifogásolt tételeit, mert eleve elzárjátok az utat a többi előtt. Az igazságnak azokat a részeit tárgyaljátok, amelyeket megérthetnek és értékelnek, s noha idegennek és megdöbbenőnek tűnik számukra, mégis sokan örömmel ismerik majd fel az Isten Igéjéből áradó új világosságot. Ha azonban az igazságot olyan nagy mértékben táránánk fel, hogy befogadni sem tudnák, többen eltávoznának, és soha többé nem térnének vissza. Sőt mi több, félremagyaráznák az igazságot...

A legbölcsebben, legállhatatosabban dolgozzunk a többi felekezet lelkeszeiért. Sokan vannak, akik nem ismernek jobbat saját hitvallásuknál. Hűséges, istenfélő, komoly munkások, akik Krisztussal együtt Istenben elrejtett életet élnek, imádkozzanak és munkálkodjanak a becsületos lel-

készekért, akik nevelésüknél fogva az élet Igéjének helytelen értelmezését sajátították el... Ne elegyedjenek vitába velük, hanem Bibliájukkal kezükben késztessek őket az Ige tanulmányozására... Alkalmad nyílhat, hogy más egyházakban beszélj. Ezeket az alkalmakat felhasználva emlékezz az Üdvözítő szavaira: »Legyetek okosak, mint a kígyók, de szelídek, mint a galambok!« Ne ébreszd fel az ellenség rosszindulatát vádaskodó beszéddel, mert ezzel elzáród az utat az igazság előtt... Tartózkodj minden kemény kifejezéstől... Lássák meg, hogy lábadat felsaruztad a békeség evangéliumával, és jóakarattal vagy embertársaid iránt. Csodálatos eredményeket láthatunk, ha Krisztus lelkületével lépünk a munkába.»

„Az Antikrisztus ma szilárdabban ül trónján, mint valaha. Jogosan mondhatjuk: Jöjj, segíts Uram, mert az igazak kedvelik a mostani állapotot! Ezeket a kényelemszerető embereket el fogja nyelni az általános romlás. Mégse essünk kétségbe. Szeretjük ugyan azt gondolni, hogy ahol nincs megbízható igehirdető, ott megbízható keresztény sincs, ez azonban nem fedti a valóságot. Isten megígérte, hogy ha a pásztorok nem állják meg helyüket, Ő veszi át a nyáj vezetését. Isten sohasem tette nyáját teljesen függővé az emberi eszközöktől. De sebesen közeledik a gyülekezet megtisztulásának napja, s Istennek mégis lesz tiszta és igaz népe. A rövidesen bekövetkező alapos rostálásban majd jobban lemérhetjük Isten erejét. A jelek arra mutatnak, hogy közel az idő, amikor az Úr nyilvánvalóvá teszi, hogy kezében a szórólapát, s alaposan kitakarítja szérűjét...

Küzdelem dül majd Isten és az emberek parancsai között, s ekkor különítik el a gyülekezetben az aranyat a salaktól. Világosan meg lehet majd különböztetni a valódi istenfélelmet a látszattól és a hamisítványtól. Sok, ragyogásáért nagyra tartott csillag fog kihunyni a sötétben. Polyvafelhőket hord majd a szél onnan is, ahol mi csak tiszta búzát látunk. Mindazok, akik magukra öltötték ugyan a szenthely díszzeit, de nem öltöztek Krisztus igazságos tetteibe, szégyenteljes mezítelenségükben mutatkoznak majd meg. Amikor kivágnák a meddő fákat, hogy ne foglalják a helyet, amikor a hamis atyafiak sokaságát meg tudjuk különböztetni az igazaktól, akkor előtűnnek az elrejtettek, és dicsérettel sorakoznak fel Krisztus lobogója alá. Akik eddig félnékek voltak, és nem bíztak önmagukban, akkor majd nyíltan Krisztus és igazsága mellé állnak. A gyülekezet addig leggyengébb és legtétovázóbb tagja olyan lesz, mint Dávid, tette kész, bátor és határozott...

Akkor majd kikel az igazság magja, amit az evangélium hirdetői most nagy igyekezettel vetnek. Felnővekedik, és gyümölcsöt terem. Olyan emberek fogadják majd el az igazságot, akik elviselik a megpróbáltatásokat, és dicsőítik Istent, amiért részt vehetnek Jézus szenvedéseiben.”
(Ellen G. White: *Evangelizálás*, 266., 99., 262. o.; *Bizonyságtételek V.*, 63–65. o.)

HOGYAN VISZONYULJUNK AZOKHOZ, AKIK NEM KERESZTÉNYEK?

1 Hogyan tekint Isten a hamis vallásokra, illetve azokra, akik az igazság világosságát megismerve is ezek követői kívánnak lenni?

1Kor 10,19–22 „Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? Sőt, hogy amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák, és nem Istennek. Nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben. Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát, nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei.”

5Móz 18,9–14 „Mikor bemész arra a földre, amelyet az Úr, a te Istened ad néked, ne tanulj cselekedni azoknak a népeknek utálatosságai szerint. Ne találtasson teközötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló, se bűbájos, se ördöngösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halottidéző. Mert mind utálja az Úr, aki ezeket műveli, és az ilyen utálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened teelőd. Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel. Mert ezek a nemzetek, akiket te elűzöl, igézőkre és jövendőmondókra hallgatnak, de tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened.”

Róm 1,18–23. 25 „Mert nyilván van Isten haragja a mennyből az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van őbennük, mert az Isten megjelentette nékik. Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén megláttatik, úgyhogy ők menthetetlenek. Mert bár az Istent

megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették Őt, sem néki hálát nem adtak, hanem okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és balgatag szívük megsötétedett. Magukat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek, és az örökkévaló Isten dicsőségét felcserélték a mulandó emberek és madarak, négylábú állatok és csúszó-mászó állatok képmásával.”

Lásd még **Dániel könyve 5.** fejezetét, különösen a következő részleteket: **1–5. 22–24.**

„A történelem ismétlődik... Mi is bálványimádó korban élünk, éppúgy, mint Illés. Talán most nincsenek látható szentélyek, bálványokon sem pihen meg a szemünk, mégis ezrek követik e világ isteneit, a gazdagságot, dicsőséget, élvezeteket és tetszetős meséket, amelyek nem tiltják meg az embernek, hogy kövesse bűnös szíve hajlamait. A tömegeknek téves fogalmaik vannak Istenről és tulajdonságairól. Éppúgy hamis istent szolgálnak, mint ahogy a Baál imádói tették. Még a magukat kereszténynek vallók között is sokan kötődnek olyan elvekhez, amelyek következetesen szembe helyezkednek Istennel és igazságával. Elfordulnak Istentől, és az embereket dicsőítik... Úgy tűnik, hogy Isten Igéjének kérlelései és ígéretei, valamint az engedetlenség és bálványimádás ellen meghirdetett ítéletei nem érintik szívüket.

Baál papjai [a Kármelen] rémülten látták Jahve hatalmának csodálatos megnyilatkozását, de kudarcuk és a menny dicsőségének megnyilatkozása ellenére sem voltak hajlandók megbánni gonoszságukat. Továbbra is Baál prófétái akartak maradni. Ezzel megmutatták, hogy megérték a pusztulásra.”

„[Babilon elestének éjszakáján Belsazár] be akarta bizonyítani, hogy nincs olyan szent dolog, amelyhez hozzá ne nyúlhatna. »Előhozták [a jeruzsálemi templomból való] aranyedényeket... és ittak azokból a király és főemberei, az ő feleségei és ágyasai. Bort ittak, és dicsérték az arany-, ezüst-, érc-, fa- és kőisteneiket.« Belsazár szentségtörően szembe helyezkedett a menny Isteneivel, és saját erejében bízott, nem is sejtve,

hogy valaki meg meri kérdezni: Miért cselekszel így? ... [Dániel] próféta olyan dolgokra emlékeztette Belsazárt, amelyeket jól ismert. A király elé tárta bűnét, és rámutatott a tanulságokra, melyeket elmulasztott levonni, pedig volt rá lehetősége... Alkalma lett volna megismerni és követni az igaz Istent, de nem szívelte meg a leckéket, ezért most le kellett aratnia lázadása következményeit.”

*„[Csaknem eredménytelenül] végződött Pál apostol munkája Athénben, a pogány tudományos világ központjában, mert az athéniak kitarítottak bálványimádásukban, és hátat fordítottak az igaz vallás világosságának. Ha az embereket kielégítik saját vívmányaik, eredményeik, akkor lelkiileg igen keveset várhatunk tőlük. Az athéniak büszkélkedtek ugyan tudományukkal és műveltségükkel, mégis egyre romlottabbá váltak, viszont mind elégedettebbek voltak bálványimádásuk homályos titokzatosságával. Voltak néhányan az apostol hallgatói között, akik annak ellenére, hogy az elmondott igazságok meggyőzték őket, mégsem akartak megalázkodni, az igaz Istent megismerni és a megváltás tervét elfogadni. A bűnöst nem tudja megfélemlíteni sem az ékesszólás, sem a legerősebb bizonyítékok, csakis Isten ereje tudja a szívbe vésni az igazságot. Aki állhatatosan elzárkózik az isteni erő elől, azt nem lehet megközelíteni. A görögök bölcsességre vágytak, de a keresztről szóló üzenetet bolondságnak tartották, mivel saját bölcsességüket többre értékelték annál a bölcsességnél, amely felülről való. Az athéniak szellemi elbizakodottságában és büszkeségében keresendő annak az oka, hogy az evangélium aránylag csekély eredményt érhetett el náluk.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 113–114., 98., 325., 327. o.; *Az apostolok története*, 198–199. o.)*

2 A nem keresztény vallások minden hívére vonatkozik-e Isten ítélethirdetése? Hogyan tekint Isten közülük többekre, valamint sok ún. hitetlen, vallástalan emberre is?

Jón 4,11 „Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenkét-szer tízezer embernél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb és bal kezük között?”

Csel 17,16. 22–25. 30 „Athénben pedig... Pál lelke háborgott őbenne, látva, hogy a város bálványokkal van tele... Előállván pedig Pál az Areopágus közepette, monda: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titeket. Mert mikor

bejártam és szemléltem a ti szentéyeiteket, találtam egy oltárt, melyre ez volt ráírva: Az ismeretlen Istennek. Akit azért ti nem ismerve tiszteltetek, őt hirdetem én néktek. Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik, sem emberek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott Ő ad mindenknek életet, lehetet és mindent... E tudatlanság idejét azért elnézvén az Isten, most parancsolja az embereknek – mindenkinek mindenütt –, hogy megtérjenek.”

Róm 10,11–15/a „Mert azt mondja az Írás: Ha valaki hisz Őbenne, meg nem szégyenül. Mert nincs különbség zsidó meg görög között, mert ugyanaz az Úr mindenknek, aki kegyelemben gazdag mindenkhez, aki Őt segítségül hívja. Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáló nélkül?”

„Amikor Pál [Athénben] a sok nagyszerű szépséget szemlélte, és meggyőződött arról, hogy a város emellett teljesen bálványimádásba merült, nagy buzgalom lángolt fel benne Istenért... Részvét fogta el szívét Athén lakossága iránt, amely szellemi műveltsége ellenére nem ismerte az igaz Istent... Amikor látta Athén pazar szépségét, ráeszmélt, hogy mindez milyen csábítólag hat a tudomány és a művészet barátaira, és felismerte a rá váró munka nagy fontosságát is... [Miután felkísérték őt az Areopagusra] kezét a bálványokkal túlszűfolt templom felé nyújtva... leleplezte az athéniak vallásának csalárd voltát... Igyekezett hallgatói gondolatát téves vallásuk korlátai fölé emelni, és méltó fogalmat nyújtani nekik »az ismeretlen isten«-ről...

Az adott körülmények között milyen könnyen mondhatott volna olyasmit, ami gőgös hallgatóit felingerli, és nehézségeket okoz számára. Ha beszédében meggondolatlanul isteneiket és városuk nagy embereit

támadja, az a veszély fenyegeti, hogy Szókratész sorsára jut. De Pál isteni szeretetből fakadó tapintattal igyekezett gondolataikat a pogány istenségektől óvatosan eltéríteni, az igaz Istent nyilatkoztatva ki előttük, akit nem ismertek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 193., 197., 199. o.)

3 Hogyan tesz bizonyóságot a Szentírás arról, hogy a pogányok között igazságra szomjazó, az igazság felismerésére és elismerésére kész emberek vannak? Hogyan hivatkozott közülük egyesekre Jézus, milyen tanítást kapcsolt nevük említéséhez?

Luk 4,25–27 „Igazán mondom néktek, hogy sok özvegyasszony volt Izráelben Illés idejében, mikor három esztendeig és hat hónapig be volt zárva az ég, úgy, hogy az egész tartományban nagy éhség volt. Mégis azok közül senkihez nem küldetett Illés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az özvegyasszonyhoz. Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izráelben, de azok közül egy sem tisztult meg, csak a Szíriából való Naámán.”

Luk 11,31–32 „A Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetség férfiával, és kárhoztatja őket, mert ő eljött a föld széléről, hogy hallhassa Salamon bölcsességét, és ímé nagyobb van itt Salamonnál. Ninive férfiai együtt támadnak majd fel az ítéletkor e nemzetséggel, és kárhoztatják őket, mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására, és ímé nagyobb van itt Jónásnál.”

Olvassuk el még a következő bibliai részleteket: **Józs 2. f.; 1Kor 10,1–13; 1Kir 17. f.; 2Kir 5. f.; Jón 3. f.; Dán 6. f. (vö. Dán 11,1); Ésa 44,28–45,5 (vö. Ezsdr 1,1–3); Mát 2. f., Ján 12,20–21.**

Soroljuk fel a fenti igeszakaszok alapján a Szentírásban említett, igazságra szomjazó, illetve előtte meghajolni kész „pogányokat”:

Mi tanúskodott a felsorolt személyek esetében arról, hogy szomjaztak az igazságra, illetve készek voltak azt elismerni, és Istennek engedelmeskedni?

„Krisztus földi szolgálata idején hivatkozott arra az eredményre, amelyet Jónás prédikációja ért el Ninivében. A pogány központ lakóit összehasonlította azokkal, akik az Ő korában Isten népének vallották magukat... A lelkek megmentésén fáradozók ne felejtsek el, hogy jöllehet sokan nem fogadják el Isten Igéjének tanácsait, de nem az egész világ fordul el a menny világosságától és igazságától, nem mindenki fordít hátat, amikor a türelmes, elnéző Megváltó hívja. Minden városban, a bűnnel és erőszakossággal telt városokban is sok olyan ember van, akik megfelelő tanítással Krisztus követőivé válhatnak.”

„Századokkal azután, hogy Naámán gyógyult testtel és megtért lélekkel visszatért szíriai otthonába, a Megváltó utalt csodálatra méltó hitére... Isten sok izráeli bélpoklost nem menthetett meg, mert hitetlenségük elzárta őket attól, ami a javukat szolgálta volna. Isten úgy látta, hogy ez a pogány főember, aki hű ahhoz, amit helyesnek hisz, és érzi tehetetlenségét, méltóbb áldásaira, mint Izráel betegei, akik semmibe vették és lebecsülték Istentől kapott kiváltságukat. Ma is vannak őszinte emberek minden országban. A menny rájuk sugározza fényét. Ha hűségesen cselekszik azt, amit a kötelességüknek tartanak, nagyobb világosságot kapnak, míg – az Ószövetség Naámánjához hasonlóan – ők is erre a meggyőződésre jutnak: Nincsen az egész földön Isten (2Kir 5,15) az élő Istenen, a Teremtőn kívül.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, 171., 173–174., 158. o.)

4 Lesznek-e üdvözülők azok közül, akik önhibájukon kívül nem juthattak el az igaz Isten ismeretének teljességére?

Róm 2,11–16 „Nincsen Isten előtt személyválogatás. Mert akik törvény nélkül vétkeztek, törvény nélkül vesznek is el, és akik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg. (Mert nem azok igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem

azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik. Mert mikor a pogányok, akiknek törvényük nincsen, természettől a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényük nem lévén, önmaguknak törvényük, mint akik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívébe, egyetemben bizonyoságot téven arról lelkiismeretük és gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.)”

Luk 13,23–24. 28–30 „Mondta néki valaki: Uram, avagy kevesen vannak-e, akik üdvözülnek? Ő pedig felelt nékik: Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni, és nem mehetnek... Ott lesz sírás és fogak csikorgatása,¹ mikor meglátjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind Isten országában, magatokat pedig kirekesztve. Jönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és Isten országában letelepszene. Ímé vannak utolsók, akik első lesznek, és vannak első, akik utolsók lesznek.”

Róm 2,26 „Ha a körülméletlen pogány megtartja a törvénynek parancsolatait, az ő körülméletlensége körülmétkedésül tulajdoníttatik néki.”

A körülmétkedés az ószövetség jele volt, tehát nem kevesebbet mond Pál apostol, mint hogy Isten a pogányok közül körülmétkedés nélkül is befogadott egyeseket az ószövetségi láthatatlan egyházba. Azon az alapon tette ezt, hogy életükben megnyilatkoztak a Szentlélekkel való kapcsolat ismertetőjelei. A tételnek bizonyára érvényesnek kell lennie az újszövetségi korszakban is, ami azt jelenti, hogy az igazi, láthatatlan újszövetségi egyháznak szintén tagjává válhat valaki keresztség nélkül is, amennyiben nem volt ehhez világossága, illetve erre lehetősége, de életében megmutatkoznak a Szentlélek rejtett munkálkodásának eredményei.

---

¹ „*Vacogása*” az eredeti szöveg szerint.

Mind az ó-, mind az újszövetségi egyház esetében Isten állapítja meg a láthatatlan egyház határait, azaz Ő tudja, hogy kiket számol népe tagjai közé. Jézus világosan szolt arról, hogy az ítélet napján lesznek meglepetések. Az Isten országába belépők között olyanok is lesznek, akik az ószövetségi időkben nem viselték a körülmetélkedés jegyét, illetve az újszövetségi korszakban nem részesültek a keresztségben. Jézus kijelentése szerint minden égtáj felől begyűjtetnek Isten országába az ilyen megváltottak, akikhez az ó- vagy az újszövetségi egyház mulasztása miatt nem juthatott el az igazság teljes világossága, de a Szentlélek át tudta formálni belső világukat.

A „törvény nélkülieket”, azokat, akik a Szentírást, az írott kinyilatkoztatást nem ismerték, Isten „törvény nélkül” fogja megítélni (Róm 2,12). Nem kéri tehát tőlük számon azt, amit nem ismerhettek. Ha maradhattak is tévedések az olyanok gondolkodásában vagy életmódjában, mint például Naámán vagy Sába királynője, üdvözülnek majd, mert az Úr a hitet nézi, a belső állásfoglalást, és azt, hogy gyakorlattá tették-e, amit az Ő tévedhetetlen megítélése szerint módjukban állt a Szentlélek segítségével megérteni és cselekedetté érlelni.

Isten általános eljárás módja az, hogy megtért, hitre jutott emberek közvetítésével, tanúskodásával hirdetteti a kinyilatkoztatott Istenismeretet. De ha az emberi eszközök nem teljesítik hűen megbízatásukat, a Szentlélek kapcsolatot teremt az igazságra szomjúhozókkal emberi eszközök nélkül is, és annyi világosságot közvetít nekik, amely bizonyos szintű megtérést idéz elő az életükben. Ők Isten országában örvendeznek majd az evangélium teljes világosságának, amit boldogan ragadtak volna meg már földi életükben is, ha a megbízott emberi eszközök eljuttatják hozzájuk.

5 **Hogyan tekintettek a pogányokra Jézus korában a választott néphez tartozók? Miként viszonyultak hozzájuk még a Megváltó munkatársaivá elhívott tanítványok is? Hogyan igazította helyre őket Jézus? Milyen intést közvetít ez nekünk, mai keresztényeknek?**

Csel 10,28. 34–35 „[Péter] mondta nekik: »Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzá menni, de nekem Isten megmutatta, hogy senkit se mond-

jak közönséges vagy tisztátalan embernek...« [Majd] pedig megnyitván száját, mondta: »Bizonytalán látom, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nemzetben kedves Őelőtte, aki Őt féli és igazságot cselekszik.«»

Csel 21,37–40; 22,17–18. 21–22 „Amikor immár a várba akarták bevinni Pált, monda az ezredesnek... »Kérlek téged, engedd meg nékem, hogy szóljak a néphez.« Mikor aztán az megengedte, Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek. Amikor nagy csendesség lett, megszólalt zsidó nyelven, mondván... »Lőn pedig, hogy mikor Jeruzsálembé megtértem és imádkoztam a templomban, elragadtattam lelkemben, és láttam Őt, ki ezt mondta nékem: Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből, mert nem veszik be a te tanúbizonyoságtételedet énfelőlem... És mondta nékem: Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.« Hallgatták pedig őt e szóig, de most felemelték szavukat, mondván: »Töröld el a föld színéről az ilyent, mert nem illik néki élni.«»

Mát 15,21–28 „És elmenvén onnét Jézus, Tírus és Sidon vidékeire tért. És ímé egy kananeus asszony jött ki abból a tartományból, kiáltott néki: »Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Az én leányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik.« Ő pedig egy szót sem felelt néki. És a tanítványai hozzá menvén, kérték Őt, mondván: »Bocsásd el őt, mert utánunk kiált.« Ő pedig felevén, mondta: »Nem küldettem, csak az Izráél házának elveszett juhaihoz.« Az asszony pedig odaérvén, leborult előtte, mondván: »Uram, légy segítségül nékem!« Ő pedig felevén, mondta: »Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni.« Az pedig mondta: »Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az ő uruknak asztaláról aláhullnak.« Ekkor felevén Jézus, mondta néki: »Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint.« És meggyógyult az ő leánya attól a pillanattól fogva.»

Olvassuk el **Luk 9,51–56**-ot is!

„Amikor [Pál] története ahhoz a pontjához ért, hogy ő Krisztus kiválasztott követe a pogányokhoz, a nép dühe fellángolt. Ahhoz szoktak, hogy magukat tekintsék az egyetlen, Isten által választott népnek, és nem akarták megengedni, hogy a megvetett pogányok is osztozzanak azokban a kiváltságokban, amelyeket olyan sokáig kizárólagosan a magukénak tekintettek.”

„A zsidók és pogányok közti válaszfalat felépítő lelkület ma is él. A büszkeség és az előítélet erős válaszfalakat emelt az emberek különböző csoportjai közé. Krisztust és küldetését félreértelmezik, s tömegek érzik úgy, hogy gyakorlatilag el vannak zárva az evangélium javaitól... Az osztályokba tagozódás, a kasztrendszer gyűlöletes Isten előtt. Ő az ilyen jellegű dolgokat semmibe veszi, előtte minden ember lelke egyenértékű.” (Ellen G. White: Az apostolok története, 335. o.; Jézus élete, 336–339. o.)

6 Hogyan vázolja a Szentírás embertömegek tragikus állapotát korunkban? Hogyan tekintünk azokra, akik nem keresztények, magunkra alkalmazva azt a megbízóparancsot, amelyet Isten egykor Pálnak, a „pogányok apostolának” adott?

Ésa 60,1–2 „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, dicsősége rajtad megláttatik.”

Csel 26,16–18 „Kelj fel, és állj lábaidra, mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgává és biznysággá rendelvelek... Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik közé most küldelek. Hogy megnyisd szemüket, hogy a sötétségből világosságra, Sátán hatalmából Istenhez térjenek, hogy bűneik bocsánatát és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.”

„A főútvonalak mentén élőket sem szabad elhanyagolnunk, de a távol eső vidékeket sem. Amikor helyről helyre utazunk, a házakra nézve kérdezzük meg gyakran magunktól: »Vajon az itt élő emberek hallották-e már az üzenetet? Hallhatóvá vált-e számukra Isten Igéjének igazsága? Tudják-e, hogy minden testnek vége elérkezett, s hogy Isten ítéletei hamarosan lesújtanak e földre? Tudatában vannak-e annak, hogy Isten végtelen árat fizetett minden egyes lélek megváltásáért?« Mialatt ezeken a kérdéseken elmélkedem, szívem mélyéről feltör a vágy: látni szeretném, hogy az igazságot teljes egyszerűségében tárjuk az emberek elé, mind a főútvonalak mentén, mind a nagy központoktól távol eső helyeken... Ki kell emelkednünk kicsinyességünkből, s messzebb ható terveket kell készítenünk. El kell érnünk azokat, akik közel vannak, s azokat is, akik a messze távolban. Munkaterületünket ki kell terjeszteniünk, az evangélium üzenetének a világ minden részébe el kell jutnia. A legkevésbébbet ígérő területeken is komolyan, határozottan kell dolgoznunk.» (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 18. o.)

*Az e heti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja*

ELLENSÉGEINK IRÁNTI MAGATARTÁSUNK

1 Mit mutat meg a velünk ellenségesen viselkedőkkel szembeni, vagy a számunkra kevésbé szimpatikus emberek iránti magatartásunk, lelkületünk?

Mát 5,38–48 (vö. Luk 6,31–37) „Hallottátok, hogy megmondattok: Szemet szemért, és fogat fogért. Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is. És aki törvénykezni akar veled és elvenni az alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. És aki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. Aki tőled kér, adj néki; és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. Hallottátok, hogy megmondattok: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzátok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket, hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az Ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-e? És ha csak a ti atyátok fiait köszöntitek, mit cselekszettek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképpen cselekszenek-e? Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”

Mát 5,21–22 „Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne ölj, mert aki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára, méltó az ítéletre; aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka (ostoba), méltó

a főtörvényszékre; aki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüze.”

1Ján 3,14–15 „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait. Aki nem szereti az atyjafiát, a halálban marad. Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az, és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna őbenne.”

Jézus élete és szavai félreérthetetlen módon szembesítenek bennünket a szeretet isteni mércéjével. Akkor igazi a szeretetünk, ha nem korlátozódik azok körére, akik „megérdemlik”, mert szeretnek bennünket, vagy szeretettel válaszolnak a közeledésünkre, hanem a velünk szemben bántó, ellenséges magatartást tanúsítók iránt is megnyilatkozik. Meghitt szeretetközösség természetesen csak akkor jöhet létre, ha ezt mindegyik fél lelkülete, magatartása lehetővé teszi. Azonban mégis világos, éles határvonal húzódik a szeretet és a szeretetlenség között, aközött, amikor „megnyitjuk” a szívünket, illetve amikor „elzárjuk” (1Ján 3,17) a másik embertől. Ezt mindannyian felismerhetjük saját indítékainkban, ha őszinték vagyunk önmagunkhoz, s hajlandók vagyunk meghallgatni lelkiismeretünk szavát. Erre a határvonalra a „gyűlölni” ige eredeti jelentése is rámutat: „gyűlöl, megvet, semmibe sem vesz”. Tehát nemcsak a nyílt gyűlölködés tartozik e szó jelentései körébe, hanem az is, amikor valaki elzárva szívét a másik elől, semmibe veszi őt és közömbös iránta. Amikor ez a lelkület megszületik bennünk, már nem követjük Jézust, aki – függetlenül attól, hogy válaszolnak-e rá – minden emberért meghozta az áldozatát, mert „azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön” (1Tim 2,4). Ha elzárom szívemet a mindenki iránt megnyíló krisztusi szeretettől, akkor azon az úton indulok el, amelyen a közömbösséget egy idő után felváltja a neheztesítés, a megvetés, a harag, s a végén a gyilkosság áll. Mi védhet meg attól, hogy végigmenjek ezen az úton? Egyedül Krisztus szeretetének befogadása és követése jelent védelmet, amely mindig építeni, mente-

ni kíván, s minél mélyebbre süllyedt valaki, annál nagyobb irgalommal, együttérzéssel, megmentésének annál mélyebb vágyával tekint rá. Csak Krisztus élő jelenléte hoz megoldást.

„A romlott emberi természet mindig kész a vitatkozásra, de aki Krisztustól tanult, az megszabadult önző énjétől, a büszkeségtől és az uralomvágytól; lelkében békesség honol, mert önmagát Isten Lelkének adta át. Többé nem igyekszünk magunknak a legjobb, a legfőbb helyeket biztosítani; nem igyekszünk mások figyelmét magunkra vonni... Jézusra nézünk fel, várva, hogy megfogja kezünket és vezessen; szavára figyelünk, hogy vezéreljen bennünket... Ha Krisztust állandó vendégként fogadtuk be, akkor Istennek minden emberi értelmet felülmúló békessége megőrzi szívünket és értelmünket a Krisztus Jézusban...

Csak az önszeretet rontja meg békénket. Amíg önző énünk él, mindig készek vagyunk védekezni minden bántalom és sérelem ellen. Ha azonban önző lényünk már halott, és életünk Krisztussal Istenben elrejtett élet, akkor a velünk szemben éreztetett lekicsinylés nem fáj többé. Süketek és vakok leszünk a gúnnnyal és bántalommal szemben... Az ÉN felmagasztalásának hiú vágya hozta világunkra a bünt, s emiatt vesztették el őszüleink a szép föld feletti uralmat. Énjének feláldozása által váltotta meg Jézus az elveszetteket, és azt mondja, mi is győzzünk úgy, ahogyan Ő győzedelmeskedett (Jel 3,21). Örökös társaivá lehetünk az alázatosság és odaadás által, amikor az alázatosak öröklik a Földet, és nagy békességnek örvendenek (Zsolt 37,11).” (Ellen G. White: Gondolatok a Hegyi beszédről, 21–23. o.)

Nincs bizonyítéka annak, hogy valóban megtértünk, míg Krisztus szeretete át nem járja a szívünket, s ez a szeretet meg nem nyilatkozik mindenki iránt. Nem mentünk át a halálból az életbe, míg nem szeretjük a velünk ellenségesen viselkedőket.

2 Mi az előfeltétele az ellenség szeretetének?

2Kor 5,14, 18–19 „Mert a Krisztus szerelme szorongat minket... Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Minthogy Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetés ígését.”

Róm 15,7 „Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.”

Mát 6,12 (vö. Mát 18,21–35) „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.”

Róm 12,17. 19 „Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek... Magatoknak igazságot ne szolgáltatassatok, szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak, mert meg van írva: Enyém az igazságszolgáltatás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.”¹

Lelki életünket törvények, törvényszerűségek irányítják, ugyanúgy, mint a fizikai életet (vö. Gal 6,7–8). Ezek a törvények akkor is hatnak ránk, ha nem tudunk, illetve ha nem akarunk tudomást venni róluk. Nem szolgálhatunk „két úrnak” egyszerre (Mát 6,24), de mindenképpen szolgálunk valakinek (Róm 6,15). Vagy Isten országának törvénye irányítja lényünket, vagy a bűn uralma, azaz az „én” uralma érvényesül. Az önzés útjának egyik alapvető törvényszerűsége – megfigyelhetjük – az önvédelem. Ha az énem uralkodik, azt fogom védeni, ezért ha bármi támadás ér, ennek megfelelően reagálok. Az ellenség iránti szeretet első feltétele, hogy ne válaszoljak rosszal a rosszra. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha nem én védem meg magamat, nem én szolgáltatok magamnak igazságot. Ez viszont az „én” trónfosztását, Isten uralmának elfogadását feltételezi. Amikor nem „én”, hanem Krisztus uralkodik, amikor Isten tekintélyének megvédése fontosabb számomra, mint önmagam tekintélyének megvédése, akkor hárult el az akadály az ellenség szeretete elől. Mivel az önzés törvénye a testünkbe írt törvény (lásd Róm 7,14–24), sokszor észre sem vesszük, mikor kezdjük el védeni magunkat, s ellenségesen viszonyulni

---

1 Pontosított fordítás szerint.

másokhoz. („A legjobb védekezés a támadás.”) Ezekkel az ösztönös reakciókkal szemben csak a tudatos Istenhez térés és Isten Lelkének élő jelenléte véd meg bennünket. Arra, hogy átadjuk neki a lényünk feletti uralmat, egyedül Isten irántunk tanúsított kegyelme, s ennek a kegyelemnek a befogadása vezet el minket (Gal 2,20).

Nemcsak szembesülnünk kell szeretetlenségünkkel, ösztönös természetünk megnyilatkozásaival, hanem tudnunk kell azt is, miképpen szabadulhatunk meg. A szabadulás első lépése, hogy a bűnt valóban bűnnek tartsuk. Ne dédelgessük, ne mentegessük a rosszat! Ha el tudom fogadni a magatartásom felett kimondott isteni ítéletet, akkor tudok Jézushoz menni, aki bűnbánattal és a változás utáni vágygal ajándékoz meg. El kell döntenem, hogy követni fogom Jézust abban, ahogyan az ellenségeihez viszonyult, s ehhez az erőt Tőle kell kérnem és várnom. Ha ezt teszem, ha így gyakorlom a hitemet, Isten segítségével bizonyos. Megszabadít a szeretetlen, közömbös lelkülettől, és megajándékoz saját szeretetével.

„A hit bizalom Istenben, bizakodás abban, hogy Ő szeret bennünket, és a legjobban tudja, mi válik javunkra. A hit rábír bennünket arra, hogy saját utunk helyett az Ő útját válasszuk. A hit saját tudatlanságunk helyett elfogadja Isten bölcsességét, gyengeségünk helyett erejét, bűnösségünk helyett az Ő igazságát. Azt jelenti, hogy életünk és személyiségünk már Istené. A hit elismeri Isten tulajdonjogát, és elfogadja áldásait.”
(Ellen G. White: *Előtted az élet*, 251. o.)

3 Milyen gyakorlati magatartásban nyilatkozik meg az ellenség szeretete?

Róm 12,17–18, 20–21 „Arra, ami jó minden ember előtt, előre gondoljatok. Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetez... Azért ha éhezik a te ellenséged, adj ennie, ha szomjúhozik, adj innia, mert ha ezt műveled, eleven szemet gyűjtesz az ő fejére. Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.”

2Móz 23,4–5 „Ha előtalálsz ellenséged eltévedt ökrét vagy szamarát, hajtsd vissza néki. Ha látod, hogy annak a számára, aki téged gyűlöl, a teher alatt fekszik, vigyázz, rajta ne hagyd, oldd le azt övele együtt.”

1Ján 3,17–18 „Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal.”

A szeretet találékony. Hamar észreveszi a szükségleteket, a kedvező alkalmat a segítségnyújtásra, ugyanakkor nem kérdezi, megérdemli-e a segítséget a másik, hanem egyszerűen adja azt, ami a szűkölködő számára gyakorlati segítséget jelent, amire szüksége van. Ha az egy pohár víz, akkor egy pohár vizet ad, ha egy falat kenyér, akkor kenyeret, ha egy jó szó, akkor jó szót – mindig az adott helyzetnek, szükségletnek megfelelően. Azonban abban, amit ad, a szíve szeretetét is adja, s ez az, ami gyógyító a másik ember számára.

„Aki át akarja alakítani az embereket, annak meg kell értenie őket. Az embereket csak rokonszenv, hit és szeretet által érhetjük el és emelhetjük fel... Ha Krisztus az emberek szenvedéseire és lesüllyedt állapotára tekintett, ott is látott reményt, ahol csak kétségbeesés és romlás látszott. Ahol nyomorúság volt, Ő alkalmat talált arra, hogy felemelje az embereket. A megkísértett és vereséget szenvedett lelkekkel találkozáskor – akik elvesztek érezték magukat, és közel voltak a pusztuláshoz – nem kárboztatta őket, hanem áldást nyújtott számukra... Krisztus minden emberi lényben felismerte a végtelen lehetőségeket. Olyannak látta az embereket, amivé lehetnek, átváltozva az Ő kegyelme által a mi Urunk, Istenünk szépségére (Zsolt 90,17). Miután reménységgel tekintett rájuk, reménységet sugallt nekik. Bemutatta az ember igazi eszményképét, így felébresztette a megszerzése utáni vágyat és a hitet. Jelenlétében a megvetett, elbukott lelkek felismerték, hogy mégis emberek, ezért arra vágyódtak, hogy méltónak bizonyuljanak Jézus megbecsülésére. Sok szív holtan látszott minden szent dolog számára, de Ő új hajtóerőt támasztott bennük. Sok kétségbeesett lélek előtt megnyitotta az új élet lehetőségét.

Krisztus a szeretet és odaadás kötelekeivel kapcsolta szívéhez az embereket, s ugyanazon kötelekekkel kapcsolta őket egymáshoz is. Nála a szeretet élet volt, és az élet szolgálat.” (Ellen G. White: *Előttem az élet*, 75–78. o.)

4 Elemezzük bibliai példák segítségével az előbbi két kérdésben megismert feltételeket és gyakorlati magatartást! Miképpen fedezhetjük fel az ellenség szeretetének „betöltését” a következő életpéldákban? Keressünk további bibliai példákat is!

A) Jézus Krisztus

Fil 2,5–8 „Annakokáért az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.”

Róm 5,6–8 „Mert Krisztus, mikor még erőtlenekek voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára igazért is alig hal meg valaki, ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.”

1Pét 2,21–24 „Krisztus is szenvedett értetetek, néktek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait kövessétek: aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott, aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre. Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk; akinek sebeivel gyógyultatok meg.”

B) Abigail

1Sám 25,21–35 „Dávid pedig azt mondta: »Bizony hiába őriztem ennek mindenét, amije van a pusztában, hogy semmi híja

nem lett mindannak, ami az övé, mert ő a jó helyett rosszal fizet nékem. Úgy cselekedjék az Isten Dávid ellenségeivel most és ezután is, hogy reggelig meg nem hagyok mindabból, ami az övé, még egy ebet sem.« Mikor pedig meglátta Abigail Dávidot, sietve leszállott a szamárról, és arccal leborult Dávid előtt, és meghajtotta magát a földig. És az ő lábaihoz borult, és mondta: »Óh uram! Én magam vagyok a bűnös, mindazáltal hadd beszéljen a te szolgálóleányod teelőtted, és hallgasd meg szolgálóleányod szavait. Kérlek, ne törődjék az én uram Nábállal, ezzel a kegyetlen emberrel, mert amilyen a neve, olyan ő maga is; bolond az ő neve és bolondság van benne. Én azonban, a te szolgálóleányod, nem láttam az én uramnak szolgálóit, akiket elküldtél. Most pedig, óh uram! Él az Úr és él a te lelked, hogy az Úr akadályozott meg téged, hogy gyilkosságba ne essél, és ne saját kezeddél szerezz magadnak elégtételt. Most azért olyanok legyenek ellenségeid, mint Nábál, és valakik az én uramnak megrontására törekszenek. És most ezt az ajándékot, amelyet a te szolgálóleányod hozott az én uramnak, adják a vitézeknek, akik az én uram körül forgolódnak. Bocsásd meg azért a te szolgálóleányod vétkeit; mert az én uramnak bizonyára maradandó házat épít az Úr, mert az Úrnak harcait harcolja az én uram, és gonoszság nem taláztatik tebened a te életedben. És ha valaki feltámadna ellened, hogy téged üldözzön és életed ellen törjön: az én uramnak lelke az élőknek csomójába lesz bekötve az Úrnál, a te Istenednél; ellenségeid lelkét pedig a parittyá öbléből fogja elhajítani. És mikor az Úr megadja a jót az én uramnak mind a szerint, amint megmondta felőled, és téged fejedelmül rendel Izráel fölé: akkor, óh uram, nem lesz ez néked bántásodra és szívednek fájdalmára, hogy ok nélkül vért ontottál, és hogy az én uram saját maga szerzett magának elégtételt. Mikor azért jót tesz az Úr az én urammal, emlékezzél meg szolgálóleányodról.« És monda Dávid Abigailnak: »Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, aki téged ma előmbe küldött! És áldott legyen a te tanácsod, és áldott légy te magad is, hogy a mai napon megakadályoztál engem, hogy gyilkosságba ne essem, és ne saját kezemmel szerezzek magamnak elégtételt! Bizonyára él az Úr, az Izráelnek Istene, aki megakadályozott engem, hogy

veled gonoszul ne cselekedjem, mert ha te nem siettél és nem jöttél volna előmbe, úgy Nábálnak nem maradt volna meg reggelre csak egyetlen ebe sem.« És átvette Dávid az ő kezéből, amit hozott, és monda néki: »Eredj el békeségben a te házadhoz; lásd, hallgattam szavadra, és megbecsültem személyedet.«»

„Krisztus (miután a főpap szolgálja arcul ütötte), higgadtan így felelt: »Ha gonoszul szoltam, tégy bizonyosságot a gonoszságról, ha pedig jól, miért versz engem?« (Ján 18,23) Jézus nem éles és bántó szavakkal vágott vissza. Nyugodttd válasza büntelen, türelmes és szelíd szívéből jött, amelyet nem lehetett felingerelni. Krisztus nagyon szenvedett a rossz bánásmód és a sértegetések miatt. Azoknak a kezéből és szájából, akiket Ő teremtett, és akikért végtelenül nagy áldozatot hozott, csak méltatlanságot kapott. Attól az ellentétől is szenvedett, amely szentségének tökéletessége és az emberi bűnök nagysága között volt. Kihallgatásai is, amelyet ellenségei vezettek, nagy szenvedést jelentettek számára. Az is szomorúságot okozott neki, hogy olyan emberek vették körül, akik Sátán uralma alatt álltak. Krisztus tudta, hogy isteni hatalmával egy pillanat alatt porba sújthatná kegyetlen kínzóit. Ez még nehezebbé tette számára a szenvedések elviselését... Amikor Krisztust megvetéssel kezelték, akkor erős kísértés volt számára, hogy kinyilvánítsa isteni lényét. Egyetlen szavával és tekintetével arra tudta volna kényszeríteni üldözőit, hogy olyan Úrnak vallják meg, aki Úr volt királyok és uralkodók, papok és a templom felett is. Éppen ez volt azonban Krisztus nehéz feladata, hogy megtartsa helyzetét, amelyet maga választott, amikor úgy döntött, hogy hozzánk hasonló emberként él... Krisztus..., aki halállal büntethette volna ellenségeit, türelmesen elhordozta kegyetlenségüket. Az Atya iránti szeretete, és a világ teremtésének kezdetén az emberiség megváltására tett fogadalma, ígérete arra készítette Krisztust, hogy panaszkodás nélkül tűrje el azok durva bánásmódját, akiket megmenteni jött el. Küldetésének egyik része éppen az volt, hogy ember voltában hordozza el mindazt a gúnyolódást és gyalázkodást, amivel az emberek szidalmazták Őt. Az

emberiség egyetlen reménysége Krisztusnak ebben az engedelmességében volt és van; abban a tényben, hogy Krisztus hajlandó volt, és még ma is hajlandó mindazt elhordozni, eltérni, amit az emberek kezéből és szívéből kapott és kap.”

„Abigail kedves szavakkal próbálta csillapítani a felhevült érzelmeiket, és férje érdekében kérlelte Dávidot. Minden kérdés és büszkeség nélkül, de isteni bölcsességgel és szeretetteljesen. Abigail szavai elárulták, milyen erősen kötődik háza népéhez, és világossá vált Dávid előtt, hogy férje modortalan bánásmódja semmi esetre sem volt előre megfontolt és ellene irányuló személyes sértés, hanem csak Nábál szerencsétlen, önző természetének megnyilatkozása... Ezek a szavak csak olyan valaki ajkáról hangozhattak el, aki felülről való bölcsességben részesült. Abigail istenfélelme, mint a virág illata, önkéntelenül jutott kifejezésre szavaiban és cselekedeteiben. Isten Fiának Lelke lakozott szívében. Beszéde, amelyet kegyelem, kedvesség és békesség jellemzett, mennyei befolyást árasztott. Dávid jobb belátásra tért, és megremegett a gondolatra, hogy milyen következményei lehetnek volna elhamarkodott szándékának. »Boldogok a békességre igyekezők, mert ők az Isten fiainak mondatnak.« (Mát 5,9) Bárcsak sokan hasonlítanak ehhez az izráéli asszonyhoz, s lecsendesítenék a felajzott kedélyeket, megakadályoznák az elhamarkodott tetteket, és nagy bajoknak vennék elejét, nyugodt és bölcs beszéddel!

A megszentelt keresztényi élet mindig fényt, vigaszt és békét áraszt. Tisztaság, tapintat, egyszerűség és hasznosság jellemzi. Önzetlen szeretet uralja, amely megszenteli a befolyást. Krisztussal van telve, és bármerre jár, mindenütt világosságot hagy maga után. Abigail bölcs intő és tanácsadó volt. Befolyásának és érvelésének ereje nyomán Dávid haragja elszállt, s belátta, hogy oktalan volt és elveszítette önuralmát.” (Ellen G. White: Jézus élete, 604–605. o.; Pátriárkák és próféták, 737–739. o.)

5 Mi a különbség „a világ szeretete” és „az ellenség szeretete” között?

1Ján 2,15–17 „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, s annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

2Krón 19,2 „És eleibe ment Jéhu próféta, a Hanáni fia, és monda Jósafát királynak: Avagy az istentelennek kellett-é segítségül lenned, és az Úrnak gyűlölőit szeretned? Ezért nagy az Úr haragja ellened.”

Ján 17,15–18 „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a Te igazsággoddal: a Te Igéd igazság. Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.”

„Az őszinte szeretet... tisztább annál, semhogy egyetlen rejtegetett bűnt is elfedezze. Egyrészt szeretnünk kell a lelkeket, akikért Krisztus az életét adta, másrészt azonban nem szabad megalkudnunk a gonosszal. Nem szabad egyesülnünk a lázadókkal, és ezt szeretetnek nevezni. Isten megkívánja, hogy népe ebben a korszakban éppen olyan rendíthetetlenül álljon ki az igazságért, ahogyan annak idején János szembeszállt a lélekromboló tévelygésekkel.

Az Üdvözítő saját példájával mutatta meg, hogy követői élhetnek e világban anélkül, hogy e világból valók lennének. Ő nem azért jött, hogy részt vegyen a világ csalóka élvezeteiben, nem azért jött, hogy szokásainak hódoljon, vagy fondorlataival éljen. Ő azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát, megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Ha a keresztény ezt a célt tartja szem előtt, akkor tiszta maradhat, bárhol éljen is. Lehet magas vagy alacsony rangú, élete lehet fényes vagy szerény, mindenkor hűséges köteleességteljesítésben fogja megmutatni az igaz hit, az igaz vallás erejét.” (Ellen G. White: Az apostolok története, 380–381., 320. o.)

6 Számunkra miért különösen időszerű az ellenségesen viselkedők iránti magatartás kérdése?

2Tim 3,12 „De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.”

Ján 17,14 „Én a Te igédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint én sem e világból vagyok.”

Mát 24,12 „Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

Jak 2,13 „Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen.”

„Isten kiválasztottaiban az üldözések és megpróbáltatások idején Uruk dicsősége – jelleme – nyilvánul meg. Míg a világ gyűlöli és üldözi Krisztus követőit, ők az Úr iskolájában nevelődnek és fejlődnek. A Földön a keskeny utat járják, a nyomorúság és a szenvedések izzó kemencéjében tisztulnak meg. Követik az Urat, súlyos küzdelmek árán, önmegtagadást gyakorolnak, és keserű csalódásokban osztoznak. Megismerik azonban a bűn súlyát és gyötrelmeit, és undorral fordulnak el attól...”

„Van egy még fontosabb kérdés is, amellyel korunk gyülekezeteinek foglalkozniuk kell. Pál apostol kijelenti, hogy »mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak« (2Tim 3,12). Akkor miért van az, hogy napjainkban olyan ritkán üldözik a keresztényeket? Ennek csak az az oka, hogy az egyház alkalmazkodik a világ normájához, ezért nem vált ki ellenkezést. Korunk vallásában nincs meg az a tisztaság és szentség, amely Krisztus és az apostolok idejében élő keresztények hitét jellemezte. A kereszténység azért olyan népszerű a világ előtt, mert kiegészíti a bűnnel, Isten szavának nagyszerű igazságait közömbösen veszi, és kevés az életadó kegyesség az egyházban. Ha feléled az őskeresztény egyház hite és ereje, az életre kelti a gyűlölet szellemét, és felszítja az üldözés tüzét.” (Ellen G. White: Az apostolok története, 394–395. o.; Korszakok nyomában, 44. o.)

A HITTESTVÉRI KÖZÖSSÉG

1 Milyen legyen a gyülekezet tagjainak egymáshoz való viszonya Krisztus egyházában? Hogyan hangzanak az igei kijelentések?

Ján 13,35 „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Mát 23,8 „Ti pedig ne hívásátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.”

1Kor 12,12–13 „Mert amiképpen a test egy, és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.”

„A valódi szeretet mennyből származó tulajdonság, melynek jó illata a másoknak való szétosztás arányában növekszik... Önzés és kevélység akadályozza a tiszta szeretetet, amely léleekben Krisztushoz kötne bennünket. Ha valóban ápoljuk ezt a szeretetet, akkor a véges egyesül a végessel, s mindnyájan a végtelenben fognak összpontosulni. Az egymás iránti krisztusi szeretet szent. Az egymás iránti keresztény szeretet nyilvánuljon meg sokkal jobban, állandóbban, előzékenyebben és önzetlenebbül, mint eddig. Ez a szeretet megőrzi a keresztény gyengédséget, keresztény jótékonyágot és előzékenységet.”

„Amikor nincs már önzés, és megszűnik az elsőbbségért folyó harc, amikor hála tölti be szívünket, és a szeretet jó illata árad életünkéből, csak akkor lakik Krisztus a szívünkben, s Isten csak így ismer el bennünket a munkatársainak.”

„Törekedjetek komolyan az egységre! Imádkoztatok érte, dolgozotok érte, mert lelki egészséget, fennkölt gondolatokat, nemes jellemet és mennyei légkört hoz magával. Képesít benneteket az önzés és gonosz gyanakvás legyőzésére, hogy felettébb diadalmaskodhassatok Krisztus által, aki szeretett titeket, és önmagát adta értetek. Így egységbe kerültök Krisztussal. A világegyetem, a gyülekezet és a világ előtt bebizonyítjátok, hogy Isten gyermekei vagytok. Példátok által Isten megdicsőül e világ előtt.

A világnak szüksége van rá, hogy meglássa annak a csodának a kibontakozását, amely Isten népének szívét a keresztényi szeretetben köti össze. Szüksége van rá, hogy meglássa Isten népét együtt a mennyei légkörben, Krisztusban. Nem akarjátok-e bebizonyítani életetekben, hogy mit tehet Isten igazsága azokért, akik szeretik és szolgálják Őt? Isten tudja, hogy mivé lehettek. Tudja, hogy mit tehet értetek az isteni kegyelem, ha isteni természet részeseivé lesztek.” (Ellen G. White, 17. kézirat, 1899; 10. levél, 1897; Krisztus példázatai, 279. o.; Bizonyásgtétélek IX., 188. o.)

2 Mi jellemezte ebből a szempontból az őskeresztény közösséget?

Csel 4,32; 2,44. 46 „A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt; és senki semmi marháját nem mondta magáénak, hanem nékik mindenük köz volt.”

„Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. És mindennap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel.”

Jel 2,3–5 „És terhet viseltél, és béketűrő vagy, s az én nevemért fáradoztál, és nem fáradtál el. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.”

„Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtadók és az igazságért minden áldozatra készek voltak. A mindennapi érintkezésben azt a szeretetet tanúsították egymás iránt, melyet Krisztus parancsolt nekik. Ezt a szeretetet igyekeztek kedves szavak és önzetlen cselekedetek által mások szívében is felébreszteni.

Ezt a szeretetet, az új parancsolat iránti készséges engedelmességet kell a hívőknek mindenkor kinyilvánítaniuk. Olyan bensőséges összeköttetésben éljenek Krisztussal, hogy teljesíteni tudják parancsolatait. Őket választotta ki Isten, hogy életükkel dicsőítsék a Megváltó hatalmát, aki büntelensége által megigazította őket.

Idővel azonban változás állt be. A hívők kezdték felfedezni egymás hibáit. Miközben mások hibáira néztek és bírálgatásba bocsátkoztak, szem elől tévesztették a Megváltót és szeretetét... Buzgók voltak mások hibáinak megítélésében, eközben nem vették észre saját hibáikat. Így hanyagolták el a Krisztus parancsolta testvéri szeretetet, de a legszomorúbb az volt, hogy ezt észre sem vették. Nem tudatosult bennük, hogy életükből eltűnt a boldogság és öröm, s hogy miután elzárták szívüket Isten szeretete elől, menthetetlenül a sötétségbe zuhannak.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, régi kiadás, 447–448. o.)

3 Mi az egyik legnagyobb veszély, amely az igazi testvéri szeretet megoltását idézi elő?

2Móz 20,16 „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyosságot.”

Mát 7,3 „Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?”

„Semmi sem gyengíti annyira a lelki életet, mint az irigység, gyanakvás, bírálgatás és rágalom. Viszont a legerősebb bizonyíték arra nézve, hogy Isten elküldte Fiát a világra, az, ha az Isten egyházát alkotó különböző

jellemű emberek egyetértének és összetartanak. Krisztus követőinek kiváltsága ennek bizonyítása.”

„Aki gyakran tekint fel a gólgotai keresztre, és teljes tudatában van annak, hogy bűnei juttatták a Megváltót oda, az nem próbálkozik azzal, hogy bűneit összehasonlítsa felebarátja vétkeivel. Nem lép fel a bírói székre, hogy embertársai felett ítélkezzék. Aki a gólgotai kereszt árnyékában halad, lehetetlen, hogy a vádaskodás és az önfelmagasztalás szellemét ápolja.

Csakis akkor vettétek ki a gerendát szemetekből és lettetek alkalmassá mások megsegítésére, akkor közeledhettek az emberekhez és érinthetitek szívüket, amikor érzitek, hogy saját éneteket, sőt egész életeteket is fel tudnátok áldozni, hogy egy megtévedt testvéreteken segítsetek. Hibáztatással és szemrehányással még senkit sem lehetett a helyes útra téríteni. Sőt, ellenkezőleg: ezáltal csak még távolabb üzték az embereket Krisztustól, mert szívüket elzárták jobb meggyőződésük elől. Csak a szelíd, kedves és megnyerő lélek mentheti meg a tévelygőket, és fedezheti el a bűnök sokaságát.”

„A pletykálkodást megakadályozhatnánk, ha mindenki arra gondolna, hogy azok, akik elmondják nekik mások hibáit, kedvező alkalommal kibeszélik az ő hibáikat is. Igyekezzünk jót gondolni minden emberről, különösen testvéreinkről, amíg nem kényszerítenek arra, hogy mást gondoljunk róluk! Ne higgyünk elhamarkodottan a gonosz híreknek, mert gyakran irigység vagy féltreértés következményei, és vagy túlzásból, vagy a tények hiányos ismeretéből erednek! Ha helyt adunk a féltékenységnek és gyanakvásnak, úgy terjed, mint egy bogáncspehely. Ha egy testvér megbotlik, akkor itt az ideje, hogy igazi érdeklődést tanúsítsunk iránta. Menjünk el hozzá kedvesen, imádkozzunk vele és érte. Gondoljunk arra a nagy árra, amelyet Krisztus fizetett a megváltásáért. Ily módon megmentünk egy lelket a kárhozattól, és sok bűnt elfedezünk.” (Ellen G. White: Az apostolok története, 376. o.; Gondolatok a Hegyi beszédről, 131–132. o.; Bizonyosságtételek V., Fontos bizonyosságtétel c. fej.)

4 Ha mégis történtek hibák, hogyan rendezzük ezeket az egység és a rend helyreállítása érdekében?

Mát 5,23–25 „Ha a te ajándéodat az oltárra viszed, és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van elle-

ned: hagyd ott az oltár előtt a te ajándékodat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékodat. Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, amíg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképpen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöcbe ne vessen téged.”

Kol 3,13 „Elszenvedvén egymást, és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna, miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is.”

Mát 18,15 „Ha pedig a te atyádfia vétkezik,¹ menj el és dorgáld meg őt négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát.”

„Az őszinte szeretet tisztább annál, semhogy egyetlen rejtegetett bűnt is elfedezne. Egyrészt szeretnünk kell a lelkeket, akikért Krisztus az életét adta, másrészt azonban nem szabad megalkudnunk a gonosszal. Nem szabad szövetekezniünk a lázadókkal, és ezt szeretetnek nevezni. Isten azt kívánja, hogy népe éppen olyan rendíthetetlenül álljon helyt az igazságért ebben a korszakban, mint ahogyan annak idején János szembeszállt a lélekromboló tévelygésekkel. Az apostol azt tanítja, hogy bár keresztényi udvariasságot kell tanúsítanunk, kötelesek vagyunk határozottan fellépni a bűnnel és a bűnössel szemben. Ez nagyon is összeegyeztethető az igazi szeretettel.”

„A tévelygő gyülekezeti tagokkal kapcsolatban Isten népe kövesse pontosan a Megváltó utasításait, melyeket Máté 18. fejezetében olvashatunk... Ne törd meg, hogy testvéred vétkezzék, de ne is leplezd le mások előtt, mert ezzel csak növeled a nehézségeket, és a feddést bosszúállás szí-

---

1 Helyesbített fordítás, az „ellened” szó nem szerepel az eredeti szövegben.

nében tünteted fel. Indítsd a jóra az Isten szavában kijelölt úton... Menj el testvéredhez, és beszélj vele az ügyről alázatosan és őszintén... Érvelj nyugodtan és szelíden.”

„Ha atyádfiai tévednek, bocsáss meg nekik. Ha bűnbánattal hozzád jönnek, ne mondd, hogy nem hiszel őszinteségükben. Milyen jogon ítélkezel felettük, mintha olvasnál a szívükben? Isten szava azt mondja: ha megtér, bocsáss meg neki. »És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozzád tér, mondván: Megbántam – megbocsáss neki.« (Luk 17,3–4) Nemcsak hétszer, hanem hetvenhétszer – annyiszor, ahányszor Isten megbocsát neked...

»Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek a vétkeiket, a ti menyyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.« (Mát 6,15) Semmi sem jogosít arra, hogy haragot tartsunk. Ha valaki nem elnéző másokkal szemben, ez azt mutatja, hogy ő maga sem részese Isten megbocsátó kegyelmének. Isten kegyelme vonja a tévelygő emberi szívet a végtelen Szeretet szívére. Isteni részvét telíti meg a bűnös lelkét, másokra is kiáradva. Az a gyengédség és részvét, amely Krisztus földi életében megnyilvánult, láthatóvá lesz mindazok életében is, akik kegyelmében részesültek... Minden megbocsátás alapja: Isten ki nem érdemelt kegyelme – s a másokkal szembeni eljárásunk mutatja, hogy befogadtuk-e ezt a szeretetet.”

„Jézus azt tanítja, hogy Isten csak úgy adhat bűnbocsánatot, ha mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Csupán Isten szeretete az, amely bennünket Hozzá vonz, s ha ez a szeretet érintette a szívünket, szeretetet kell ébresztenie bennünk embertársaink iránt is. Ha mások iránt irgalmatlanok vagyunk, elzárjuk szívünket Isten kegyelme elől.

Mintha Krisztus követőit éppen ettől a bűntől kellene leginkább megóvni, éppen mintha ez a bűn döntene a legnagyobb veszélybe, amely szívünket elzárja a mennyei világoasság, szeretet és béke elől. Jézus ezért hangsúlyozottan kijelentette imája végén: »Mert ha megbocsátjátok az embereknek a vétkeiket, megbocsát néktek is a ti menyyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, menyyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.« (Mát 6,14–15)

Aki nem hajlandó megbocsátani, önmaga elől zárja el az egyetlen forrást, amelyből isteni irgalmasságot nyerhet. Sohase gondoljuk, hogy azoktól, akik megsértettek bennünket, jogunk van visszatartani a megbocsátást, mert ellenünk elkövetett igazságtalanságaikat nem akarják

beismerni. Minden bizonnyal az lenne a kötelességük, hogy alázatos szívvel megbánják és beismerjék bűneiket, azonban mi legyünk irgalommal telve azok iránt, akik ellenünk vétkeztek – akár beismerték bűneiket, akár nem. Ha súlyos volt is a megbántás, ne szomorkodjunk, ne sajnálkozzunk önmagunkon, hanem úgy bocsássunk meg mindazoknak, akik velünk szemben igazságtalanok voltak, ahogyan szeretnénk, hogy Isten megbocsássa az Óellene elkövetett bűneinket.” (Ellen G. White: Az apostolok története, A hű tanúbizonyság c. fej.; Jézus élete, Ki a nagyobb? c. fej.; Krisztus példázatai, 171–173. o.; Gondolatok a Hegyi beszédről, 116–117. o.)

5 Milyen tanácsokat szívleljünk meg, hogy mentesek lehessünk a személyválogatástól? Hogyan bánjunk a gyengékkel, a tévelygőkkel?

Jak 2,1 „Atyámfiain, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban.”

1Kor 12,24/b „De az Isten szerkesztette egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván.”

Róm 12,10 „Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.”

Fil 4,2 „Evódiát intem, Sintikhét is intem, hogy egyenlő indulattal legyenek az Úrban.”

Gal 6,1 „Atyámfiain, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.”

.....

.....

.....

.....

„Jézus nem kerülte el a gyengét, szerencsétlent és tehetetlent, hanem azokon segített, akiknek a leginkább szükségük volt erre. Nem korlátozta munkásságát az értelmesebbekre és jobb sorsúakra, a szerencsétlenek rovására. Nem törődött azzal, kellemes lesz-e neki a legszegényebbek és

legnyomorultabbak társasága, hanem az ilyen emberek barátságát kereste – Izráel házának elvesztett juhaiért.”

„Jöjjetek közel könnyörülő, szerető Megváltótokhoz, és áradjon szívetekbe isteni részvéte, s a ti szívetekből mások szívébe is. Legyen példa számunkra Jézus gyengédsége és irgalmassága, amellyel megmutatta, hogyan bánjunk embertársainkkal, különösen azokkal, akik testvéreink a Krisztusban.

Sokan elgyengültek és elcsüggedtek az élet nagy harcában, akiket egy vidám, bátorító szó megerősített volna, hogy győzzenek. Soha ne legyetek szívtelenek, hidegek, részvétlenek és hibakereső ítélkezők! Ne veszítetek el egyetlen alkalmat sem, hogy olyan szavakat szóljatok, amelyek bátorítanak és reménységet nyújtanak! Mi nem mondhatjuk meg, milyen messze terjedő befolyást árasztanak kedves és gyengéd szavaink, krisztusi erőfeszítéseink, hogy megkönnyítsük mások életét, segítve a terhek hordozásában. A tévedőt csak az alázatosság, szelídség és gyengéd szeretet lelkületével igazíthatjuk helyre.”

„Péter megtagadta a fájdalomak férfiát, amikor megaláztatásának óráján félelem fogta el. Később azonban megbánta, és újra megtért. Lelke mélyéből megalázkodott, s újra átadta magát Üdvözítőjének. Könnyes szemmel ment vissza a Getsemáne-kert magányába, s ott borult arca, ahol Üdvözítőjét látta arca borulva, amikor roppant gyötrelme véres verejtéket sajtolt ki porusaiból. Pétert furdalta a lelkiismeret, mert eszébe jutott, hogy átaludta az időt, amikor Jézus könnyörgött a félelmetes órákban. Péter büszke szíve összetört, és a bűnbánat könnyei öntözték a földet, melyre alig pár órája Isten szeretett Fiának verejtékcseppei hullottak. Péter megtért emberként távozott a kertből. Akkor már készen állt, hogy megszánja a megkísértett embereket. Porig volt alázva, ezért szánni tudta a gyengét, a tévelygőt. Inteni és figyelmeztetni tudta már az önteltet, és egészen felkészült rá, hogy erősítse testvéreit.”

„Éreztesse a bűnbe esett emberekkel, hogy számukra sincs még túl késő emberhez méltóan élni. Jézus Krisztus megtisztelte az embert bizalmával, és ezzel a megbecsülését fejezte ki irántuk. A legmélyebbre süllyedt embereket is tisztelettel kezelte. Krisztusnak mindig fájt, amikor ellenségeskedéssel, romlottsággal és erkölcstelenséggel találta magát szemben, de soha egyetlen szóval sem fejezte ki, hogy ez sérti érzékenységet, vagy bántja finom ízlését. Bármilyen gonosz szokással, súlyos elő-

ítélettel vagy eluralkodó szenvedéllyel találkozott, mindezt szánakozó gyengédséggel fogadta. Ahogy az Ő Lelke megérint bennünket, minden embert a miénkhez hasonló kísértésekkel és próbákkal küzdő testvérünknek tekintünk, akik sokszor elbuknak, és igyekeznek újra talpra állni, megértésre és segítségre vágyva harcolnak a csüggedtséggel és a nehézségekkel...

Jézus arra kér, hogy amikor megkísértett és tévelygő emberekkel foglalkozol, ügyelj magadra, »hogy meg ne kísértessél te magad is« (Gal 6,1). Saját gyengeségünk tudatában legyünk könyörületesek mások gyengeségei iránt!...

Igyekeznünk kell megérteni mások gyengeségét. Nem sokat tudunk a sötétség láncjaival megkötözöttek próbáiról, akikből hiányzik a határozottság és az erkölcsi erő. A legszánalmasabb annak az embernek az állapota, akit büntudat gyötör, olyan ő, mint aki elkábult, támolyog, egyre lejjebb süllyed. Semmit sem lát tisztán. Értelme eltompult, nem tudja, merre lépjen. Sok szegény, aggódó, gyötrődő lelket félreértének, nem becsülnék – elveszett, elkóborolt juhok ők. Nem tudják megtalálni Istent, mégis komolyan vágnak bocsánatra és békére.

Egyetlen szóval se okozz nagyobb fájdalmat annak, aki belefáradt a bűnös életbe, de nem tudja, hol találjon enyhülést! Hívd fel figyelmét az irgalmas Megváltóra! Fogd meg a kezét, emeld fel, bátorítsd, ébressz benne reményt! Segíts neki megfogni Isten kezét!

Nagyon könnyen elcsüggedünk, ha valaki nem azonnal figyel fel fáradozásunkra. Addig ne szűnjünk meg munkálkodni valakiért, amíg a remény egyetlen sugarát is látjuk. A drága lelkek túl sokba kerültek önfeláldozó Megváltónknak ahhoz, hogy könnyedén átengedjük őket a kísértő hatalmának.

Képzeld magunkat a megkísértettek helyébe! Vegyük tekintetbe az átöröklés hatalmát, a gonosz társaság és környezet befolyását, a rossz szokások hatalmát!”

„Ha hallasz vagy látsz valamit, ami megigazításra vár, keresd az Urat bölcsességért és kegyelemért, hogy amikor hűséges igyekszel lenni, nehogy rideg és szigorú légy.

Mindig megalázó, ha valaki rámutat a hibáinkra. Ne tedd még keserűbbé ezt fölösleges, kárhoztató bírálattal. A hideg bírálat elcsüggeszt, sötétté és boldogtalanná teszi az életet.

Testvéreim, jobb, ha szeretettel győztök meg valakit valamiről, mint ridegen. Amikor a tévelygő rádöbben hibájára, vigyázz, el ne pusztítsd az önbecsülését! Ne sérteni, sebezni igyekezz, hanem bekötözni és gyógyítani.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek II.*; *Bizonyságtételek V.*, Hogyan bánjunk a tévelygőkkel? c. fejj.; *Bizonyságtételek III.*, 416. o.; *A nagy Orvos lábnyomán*, 108–111. o.; *Bizonyságtételek VII.*, 185. o.)

6 Hogyan mutatja be az Ige, hogy a gyülekezetben a legfontosabb kíváncsi a testvéri szeretet, amely szorosan összefügg az Istenhez való viszonyunkkal?

1Ján 5,1–2 „Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született; és mindaz, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született. Abból ismerjük meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, hogyha Istent szeretjük, és az Ő parancsolatait megtartjuk.”

1Pét 1,22 „Lelketeket az igazság iránti engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek!”

Ján 13,34 „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást!”

.....

.....

.....

.....

.....

„A lelkét a tiszta szeretet patakjai táplálják, melyek Krisztus szívéből áradnak kimeríthetetlen forrásként. Ez a szeretetközösség milyen csodálatosan életre kelti a szívet, megnemesíti az indítékokat, elmélyíti a gyengédséget! A Szentlélek fegyelmezése és nevelése nyomán Isten gyermekei igazán, őszintén, tettetés nélkül szeretik egymást – »részhajlás és álszenteskedés nélkül«. Ez azért lehetséges, mert a szív Jézus iránti szeretettől izzik. Egymás iránti szeretetük az Istennel való közös kapcsolatból fakad. Egyetlen családot képezünk, szeretjük egymást, amint Ő szeretett minket. Ehhez az igaz, megszentelt, fegyelmezett szeretettséghez képest

a világ felületes, sekélyes udvariassága, barátságról szóló üres ömlengései olyanok, mint a polyva a búzához képest... A legsúlyosabb, legvégzetesebb tévedés azt gondolnunk, hogy az embernek örök életre szóló hite lehet anélkül, hogy krisztusi szeretettel viseltetne testvérei iránt... Szeretet nélküli keresztény egyszerűen nincs, hiszen Isten a szeretet, s arról tudjuk meg, hogy ismerjük Őt, ha megtartjuk parancsolatait... »Az az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.« Ez az a gyümölcs, melyet vissza kell térítenünk Istennek.» (Ellen G. White: 63. levél, 1896; 133. kézirat, 1899)

„AKI KÖZTETEK NAGY AKAR LENNI...”

A VEZETŐK SZOLGÁLATA ISTEN MŰVÉBEN

Olyan társadalomban élünk, ahol a vezetéshez, vezetőkhez eleve negatív gondolatok társulnak bennünk. Akár a politika, akár a gazdasági élet színtereit nézzük, a pozícióval, hatalommal való visszaélés gyakorlatát láthatjuk az egyéni érdekérvényesítésben, a becstelenségben és korrupcióban, a gőgös, öntelt magatartási formákban egyaránt. Sajnos ezektől a jelenségektől időnként Isten műve vezetői sem voltak mentesek, mind a történelemben, mind napjainkban. Isten mennyei alapelvekkel, tanácsokkal kívánta óvni népe vezetőit, hogy elkerüljék azokat a hibákat, buktatókat, melyekre romlott, énközpontú természetünk és a világ negatív mintái ösztönösen készítenének.

1 Hogyan tesz a Szentírás egésze bizonyosságot arról, hogy Isten előtt mindnyájan egyenlők vagyunk, és az Úr népének legfőbb vezetője Jézus Krisztus?

Csel 17,26 „És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait.”

Róm 3,12 „Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.”

Mát 23,8–12 „Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van. Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus. Hanem aki a nagyobb

közöttetek, legyen a ti szolgátok. Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.”

Gal 3,28 „Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.”

Eféz 1,22 „És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé.”

Isten előtt nincs különbség sem nemzetek, sem társadalmi csoportok között. Ő a Teremtője minden embernek, akik a teremtés és a megváltás jogán egy családot alkotnak. Természetesen ez az egyenlőség csak azok között tud megvalósulni, akik elveszettségük okán elfogadták Krisztus „királyságát”, vezetését, egyéni és közösségi életükben egyaránt. Krisztus az, aki az egyházat létrehozta, fenntartja és vezeti. Ő tartja jobb kezében a csillagokat – azaz a gyülekezet vezetőit –, és „jár-kezel a hét gyertyatartó között” (Jel 2,1), felügyeli közösségét. Krisztus az, aki a gyülekezetet fontossá teszi, senki más, mert csak Krisztus által lehet azzá, aminek lennie kell, és nem azáltal, amit a tagok tesznek. „Ő mindnyájunk felett rendeltetett az egyház fejévé” (Eféz 1,22). Annak elismerése, hogy Krisztus tekintélye a közösségekben mindenek felett áll, megőrizz bennünket attól, hogy Krisztus fölé emeljünk a vezető testvéreket vagy a szervezeti rendet a gyülekezetekben, vagy túlhangsúlyozzuk jelentőségüket. Természetesen szükségünk van vezetőkre és szervezetségre, de a felettük álló Krisztust mint felsőbb tekintélyt sohasem szabad szem elől tévesztenünk.

„Az egyház Krisztusra alapozva épül, engedelmeskednie kell Krisztusnak mint fejének. Nem függhet embertől, ember nem irányíthatja. Sokak állítása szerint az egyházban betöltött bizalmi tisztségük feljogosítja őket arra, hogy előírják, mit higgyenek és tegyenek mások. Ezt az igényt Isten nem szentesíti. »Mindnyájan testvérek vagytok« (Mát 23,8) – jelenti ki a Megváltó. Mindenki ki van téve a kísértésnek, mindenki esendő, bárki

tévedhet. Nem bízhatjuk a vezetést véges elmére. A hit sziklája Krisztus élő jelenléte az egyházban. A leggyengébb is rábízhatja magát, és akik a legerősebbnek gondolják magukat, a leggyengébbnek bizonyulnak, ha nem Krisztust választják erősségüknek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 350. o.)

„Isten fiainak boldog a szolgálata: elképzelni sem lehet annál nagyobb szabadságot, mint hogy az ember Isten igáját veszi magára, hogy minden egyéb kötelektől megszabaduljon... Ő halandók, értjük meg, hogy csak egy, egyetlenegy lény van felettünk, a mi teremtő Urunk és majdan bíránk: egyedül neki van hatalma parancsolni, de nem úgy parancsol nekünk, mint rabszolgáknak, hanem gyermekeiként szólít engedelmességre, azt akarván, hogy engedelmeskedve is szabadok és kötetlenek legyünk.” (J. A. Comenius: *A világ útvesztője és a szív paradicsoma*, 186. o.)

„Előfordul, hogy ha valakit kineveznek felelős vezetőnek, úgy gondolja, tekintélyes állásánál fogva hittestvéreinek kötelességük engedélyt kérni tőle, mielőtt bármit is tennének. Ez az állapot veszedelmes. Szem elől tévesztették az igazi vezető szerepét. Ahelyett, hogy bölcs tanácsadóként állna a hívek mellett, a szigorú uralkodó felségjogaival él. Istenre hoz szégyent az önfelmagasztalás minden ilyen megnyilatkozása. Ember sohasem lehet felebarátjának lelkiismerete és ítélője. Senki ne vezessen be ember alkotta szabályokat és rendeleteket, hogy önkényesen uralkodjék munkatársai felett...”

Tisztelnünk kell ugyan a tekintélyt, s együtt kell működnünk munkatársainkkal a bölcsen kialakított tervek alapján, de minden egyes munka a nagy Tanítónak számol be Istentől kapott ítélőképessége helyes felhasználásáról... A menny Istenéhez tekintsen fel bölcsességért és vezetésért! Isten az Uralkodó és a vezető mindenekfelett. Személyes Üdvöztőnk van, s szavát ne cseréljük fel emberek szavával!” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 458–460. o.)

2 Miért van szükség mégis emberi vezetőkre Isten egyházában?

Eféz 4,11–12 „És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.”

1Kor 12,28 „Éspedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszent-

egyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit.”

1Kor 14,40 „Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.”

Otthoni tanulmányozásra ajánljuk még a következő igéket: **2Móz 3,10–12; 18,19–27; Csel 6,1–6.**

Az emberi csoportosulásokban bizonyosan, de Isten egyházában is előfordulhat, hogy vezető nélkül mindenki azt tesz, amit éppen jónak lát, amint ez például a bírák korában is általánossá vált egy időben: „Ebben az időben nem volt király Izraelben, hanem ki-ki azt cselekedte, amit jónak látott.” (Bír 17,6) Ez előbb-utóbb elkerülhetetlen ütközésekhez, személyi ellentétekhez, különböző érdekcsoportok kialakulásához, sürgősségtelen sűrűlódásokhoz, és végül a teljes káoszhoz vezethet. Ennek elkerülése és a jó rend érdekében Isten kezdettől fogva elhívott emberekre bízta ószövetségi népe vezetését.

Ugyanakkor Isten sohasem bízta egyetlen emberre egyházának vezetését a nagy létszám (a kivonuláskor kb. kétmillió fő), vagy a sokféle feladat és probléma megoldása miatt. Az ember korlátozott teherbírása és képességei miatt a feladatokat és felelősségeket Isten megosztotta a különböző talentumokkal megáldott emberek között. E komoly és szent hivatás emberekre bízásával nemcsak az egyház áldását és hatékony működését kívánta szolgálni, hanem a felelősségeket hordozók lelki, jellembeli épülését is.

„Jézus tanítványai elérkeztek tapasztalataik fordulópontjához. Az apostolok vezetése alatt – akik a Szentlélek vezetésével munkálkodtak – a rájuk bízott mű gyorsan fejlődött. A gyülekezet napról napra növekedett, s ez egyre növekvő terheket rótt a vezetőkre. Ezeket a terheket egyetlen ember, vagy csupán egy csoport sem tudta volna hordozni anélkül, hogy ne veszélyeztesse a gyülekezet fejlődését. Szükségnek látszott

tebát a felelősség újabb megosztása, melyet az egyház alakulásakor csak néhány hűséges tagja hordozott. Az evangéliumi rendtartás tökéletesítésére ekkor az apostolok komoly lépésre határozták el magukat: a feladatok közül egyet-mást átruháztak a többiekre...

A hét férfiú beiktatása igen nagy áldására vált a gyülekezetnek. Ezek a tisztviselők gondosan mérlegelték a személyi szükségleteket, valamint a gyülekezet általános pénzügyi viszonyait, és bölcs sáfárkodásukkal, istenfélő példaadásukkal igen nagy segítségére voltak munkatársaiknak a különböző érdekek egyesítésében.

Az öskeresztény gyülekezetekben fenntartott rend képesítette őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felövezve haladjanak előre. A hívők csoportjai, noha nagy területeken voltak szétszórva, valamennyien egy test tagjait képezték. Egy akarattal, egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben – mint később Antióchiában és másutt – gondok merültek fel, a legfőbb tanácstestület, amely a különböző helyi gyülekezetek küldötteiből alakult, volt hivatva a vizályt elsimítani. E testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vének feladata volt. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel. Megóvták a messzire lévő gyülekezeteket, és egységes eljárásukkal meghiúsították az ellenség terveit.

»Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene, miként a szentek minden gyülekezetében.« (1Kor 14,33) Azt kívánja, hogy mint akkor, most is rend és rendszer uralkodjék a gyülekezeti ügyek intézésekor.

Művét alaposan és pontosan kell vezetni. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódják össze. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét.» (Ellen G. White: Az apostolok története, 60–64. o.)

3 Milyen bibliai alapelvek és tanácsok alkalmazandók, s milyen fontos vezetői tulajdonságok szükségesek Isten művének áldásos irányításához?

Márk 10,42–45 „De nem így lesz közöttetek, hanem aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok. És aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen. Mert az embernek

Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.”

1Pét 5,1–3 „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, s a megjelenendő dicsőségnek részese: legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak.”

Tit 1,7–9; 2,7–8 „Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen mint Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkeskedő. Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, magatürtőztető... Mindenben tenmagadat adván példaképül a jó cselekedetekben, a tudományban romlatlanságot, méltóságot mutatván, egészséges, feddhetetlen beszédet, hogy az ellenfél megszügyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rólatok mondani.”

.....
.....
.....

Míg egy világi vezető, aki a hierarchia csúcsán áll, megteheti, hogy parancsokat osztogat és uralkodik a beosztottjai fölött, addig ez Isten egyházában megengedhetetlen. Sőt csak azért és addig lehet vezető, ameddig nem felejt el, hogy ő „mindeneknek szolgálja”, ahogyan erre Jézus mutatott példát. Önmagában a tisztség, a pozíció még senkit sem tesz értékesebbé embertársai előtt. Ezt többnyire csak a világban gondolják így, hiszen ők még „jóltevőknek is hívatatják magukat» (Luk 22,27). A másik szembeűnő különbség, hogy míg egy világi vezetői pozíció sokszor kevesebb munkával és több kiváltsággal, anyagi haszonnal járó állás, addig egy keresztény vezető éppen az ellenkezőjét vállalja: több szolgálat, nagyobb felelősség, kevesebb kényelem, haszon és kiváltság, több nélkülözés. Hiszen „aki nagy akar lenni köztetek, legyen mindenki szolgálja”. Mind jellemében, mind munkájában,

szolgálatában Krisztus önfeláldozását, munkabírását, szeretetét és jószágát kell tükröznie. Igazi vezetővé nemcsak szellemi képességei avatják, hanem krisztusi jelleme, emberek iránti mentő szeretete.

„Isten művének most olyan emberekre van szüksége, akik kivételes képzettséggel és jó ügyintézői tehetséggel rendelkeznek. Férfiakra és nőkre, akik türelmes és alapos munkával megállapítják, hogy a munka különböző területein mire van szükség. Olyanokra, akik jól bírják a munkát, akiknek meleg, kedves szívük és józan értelmük van, nézeteiket nem fertőzte meg az előítélet, de megszentelte őket Isten Lelke, s félelem nélkül mondhatnak igent vagy nemet a javaslatokra. Szilárd meggyőződésűek, tiszta, együtt érző szívűek, akik gyakorolják ezeket az igéket: »Ti mindnyájan testvérek vagytok«, és küzdenek, hogy felemeljék az elbukott emberiséget.»

„Az Isten művében bármilyen munkát vezető ember legyen értelmes, képes a munka fontos területeinek irányítására. Legyen nyugodt, krisztusi béketűréssel és tökéletes önuralommal. Csak az lehet megfelelő vezető, akinek szívét Isten kegyelme átformálta.»

*„Akik felelősségteljes pozíciókat fogadnak el Isten művében, mindig emlékezzenek arra, hogy Isten hívása azt is magában foglalta, hogy mindenben körültekintően járjanak el Isten és embertársaik előtt. Ne higgyék, hogy feladatuk a diktálás, parancsolás és vezénylés. Vegyék észre, hogy nekik is szükségük van tanulásra. Ha egy felelős munkás nem képes ezt megérteni, neki és Isten művének is az lesz a legjobb, ha hamar felmentik beosztásából. A megbízatás nem ad szentséget vagy jellembéli kiválóságot. Csak az kaphat tiszteletet, aki tiszteli az Urat és megtartja az Ő parancsolatait.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VII.*, 249. o.; *Med. Min.*, 164–165. o.; *Bizonyságtételek IX.*, 270. o.)*

4 Miképpen gondoskodott Isten arról, hogy művét megkímélje az alkalmatlan vezetőktől, és hogy Krisztus egyházának vezetése ne kerülhessen emberi, „királyi hatalom” irányítása alá? Milyen felelőssége van ebben az egész közösségnek?

Luk 6,12–13 „És történt azokban a napokban, kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el. És mikor megvirradt, előszólitotta tanítványait, és kiválasztott azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett.”

Csel 13,2–3 „Mikor azért azok szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, monda a Szent Lélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájuk vetették, elbocsátották őket.”

Péld 24,6; 15,22; 20,18 „Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra, és a megmaradás a tanácsosok sokasága által van... Hiábavalók lesznek a gondolatok, mikor nincs tanács, de a tanácsosok sokaságában előmennek... A gondolatok tanácskozással erősek, és bölcs vezetéssel folytass hadakozást.”

„Az apostolok cselekedeteiről szóló bibliai könyv első fejezetében is utasításokat találunk azok választására, akik a gyülekezetben a felelősséget hordozták... Ezekből az igéből tudhatjuk, hogy az Úr bizonyos feladatokat bizonyos embereknek szán. Isten megtanítja népét meggondoltan és bölcsen olyan vezetőket választani, akik nem árulják el a szent bizalmat. Ha Krisztus idején a hívőknek megfontoltan kellett kiválasztaniuk a fontos feladatokra alkalmas embereket, akkor nekünk is, akik most élünk, bizonyára nagy körültekintéssel kell cselekednünk. Isten elé kell vinnünk minden ügyet, s buzgó imával kérnünk, hogy Ő válasszon.

Isten azt akarja, hogy népe értelmes legyen. Azt rendelte el, hogy gyűléseinken választott küldöttek tanácskozzanak. Legyenek kipróbált, bevált és megbízható emberek. A küldöttek kiválasztása fontos ügy. Ők alakítják ki a terveket, ezért olyanoknak kell lenniük, akik látják az összefüggést ok és okozat között.”

„Nagyon elszomorít, amikor látnom kell a területi elnököket azon fáradozni, hogy olyanokat válasszanak munkatársaknak, akikről úgy gondolják, könnyen alakíthatók. Olyanokat választanak, akik nem fognak ellenkezni velük, hanem mint egyszerű gépek dolgoznak majd. Egyetlen elnöknek sincs joga ehhez.”

„Isten a különféle tehetségekkel bíró embereket – mint általa elrendelt segítőket – azért helyezte a gyülekezetbe, hogy együttes tanácskozással

tegyenek eleget a Lélek kívánságainak. Az olyan ember, aki állandóan csak a saját akaratát próbálja érvényesíteni, és nem hajlandó együttműködni másokkal, akik Isten művében gazdag tapasztalatokat szereztek, önbizalmától elvakultan képtelen lesz a tévelygést megkülönböztetni az igazságtól. Az ilyen embereket nem tanácsos a gyülekezetben vezető tisztségre megválasztani, mivel a testvérek ítéletét mellőzve, csupán saját akaratukat vinnék keresztül, és saját terveik szerint járnának el. Az ellenségnek könnyű az ilyen emberek által tevékenykedni. Hiszen annak ellenére, hogy minden lépésnél tanácsra szorulnak, s Krisztustól nem tanultak szelídlelkűséget és alázatosságot, mégis más lelkek vezetésére vállalkoznak, saját erejükből.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek IX.*, 262–263. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 304. o.; *Az apostolok története*, 189. o.)

5 Milyen magatartást tanúsítsunk megválasztott vezető testvéreink iránt?

1Thess 5,12–13 „Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, s intenek titeket. És az ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel. Egymással békességben éljetek!”

1Sám 24,11/b, 26,9/b „Nem emelem fel kezemet az én uram ellen, mert az Úrnak felkentje ő... Ne veszed el őt! Mert vajon ki emelhetné fel kezét az Úr felkentje ellen büntetlenül?!”

1Pét 5,5–6 „Hasonlatosképpen ti ifjabbak, engedelmesskedjétek a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmesskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.”

Luk 6,36 „Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.”

.....
.....
.....

Olykor hajlamosak vagyunk arra, hogy vezetőink felett keményebben ítélkezzünk, ha tévednek, mint mások esetében, akik talán ugyanazokat a hibákat követik el. Holott nem szabadna megfélemlíteni arról, hogy Sátán terheik, felelősségeik és pozíciójuk folytán jobban kísértheti őket, mint azokat, akik nem hordoznak hasonló felelősséget Isten művében. Nagyon kevés olyan felelős állásban lévő hithőst találunk a Szentírásban, akik ne tévedtek, hibáztak volna, olykor elég súlyosan is. Másrészt az a veszély is gyakran megkísérthet bennünket, hogy a vezetők kérésének, irányításának – anélkül, hogy megvizsgálánánk azt – szinte semmilyen jelentőséget nem tulajdonítunk. Tanácsaikat, kéréseiket egyszerűen elengedjük a fülünk mellett. Természetesen a Biblia sehol nem tanácsolja a vezetők iránti vak engedelmességet, de az sem helyes, ha nem veszünk tudomást a kérésükről – különösen akkor, ha a bibliai elvekkel és Isten akaratóval is összhangban van –, s csak akkor támogatjuk a vezetést, ha tervei a mi egyéni elképzeléseinkkel és akaratunkkal is megegyeznek.

„A Mester saját követeként küldi szét az evangélium munkásait. A hallgatók Őt szégyenítik meg, ha annyira ragaszkodnak kedvenc prédikátorukhoz, hogy mellőzik a másik prédikátor tanítását. Az Úr segítséget küld gyermekeinek, de nem mindig úgy, ahogyan ők szeretnék, hanem szükségleteikhez mérten – ugyanis az emberek rövidlátók, s nem mindig tudják megítélni, hogy mi válik javukra. Egyetlen prédikátor ritkán rendelkezik minden tulajdonsággal, amely szükséges a gyülekezetek tökéletesítéséhez, és mindahhoz, amit a keresztény vallás megkíván. Isten tehát gyakran küld újabb prédikátorokat is, olyan jó tulajdonságokkal, amelyeket a többiek nélkülöztek. A gyülekezet fogadja Isten szolgáit olyan hálással, mintha a Mestert fogadná... Az Isten szolgálói által átadott igazságokat fogadja mindig alázatosan, szerényen, és értékeli kellőképpen; viszont ne bálványozzon egyetlen prédikátort sem...

Az apostolok korában is volt néhány tévútra vezetett lélek. Hangoztaták ugyan, hogy hisznek Jézusban, de nem voltak hajlandók követi iránt tisztelettel viseltetni. Azt állították, hogy nem követnek emberi tanítót, mert közvetlenül Jézustól, az evangélium hírnökeinek segítsége nélkül nyernek oktatást. Teljesen függetlennek érezték magukat, és nem voltak hajlandók engedelmességni a gyülekezet szavának. Az ilyen emberek könnyen elbukhatnak.” (Ellen G. White: Az apostolok története, 187–188. o.)

6 Hogyan segíthetnénk, támogathatnánk leginkább vezető testvéreink munkáját, szolgálatát?

2Thess 3,1 „Végezetre imádkozzatok értünk, atyámfiai, hogy az Úr beszéde terjedjen és dicsőíttessék, amiként tiköztetek is.”

2Kor 1,11 „Velünk együtt munkálkodván ti is az értünk való könyörgésben, hogy a sokak által nekünk adatott kegyelmi ajándék sokak által háláltassék meg miérettünk.”

2Móz 17,8–13 „Eljött pedig Amálek, és hadakozott Izráel ellen Refidimben. És mondta Mózes Józsuénak: »Válassz nekünk férfiakat, és menj el, ütközzél meg Amálekkal. Holnap én a halom tetejére állok, és az Isten pálcája kezemben lesz.« És úgy cselekedett Józsué, amint mondotta neki Mózes, megütközött Amálekkal, Mózes, Áron és Húr pedig felmentek a halom tetejére. És lőn, mikor Mózes felemelte kezét, Izráel győzött, mikor pedig leeresztette kezét, Amálek győzött. Mikor azért Mózes kezei elnehezdedtek, követ hoztak és alája tették, hogy arra üljön, Áron pedig és Húr tartották az ő kezeit, egyfelől az egyik, másfelől a másik, és felemelve maradtak kezei a nap lementéig. Józsué pedig leverte Amáleket és az ő népét fegyver élivel.”

Róm 16,1–4 „Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket, ki a kenkhréabeli gyülekezet szolgálója, hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt, nekem magamnak is. Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, kik nekem munkatársaim Krisztus Jézusban. Akik az én életemért a saját nyakukat tették le, akiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is.”

Sajnálatos tény, hogy a vezetők és a vezetettek között bizonyos elszigeteltség, távolságtartás alakulhat ki. Szomorú látni, ahogyan a vezetők időnként a túlterheltségük miatt, vagy más okokra hivatkozva,

elszakadnak a nyájtól. A tagok pedig túlzott tiszteletből, féltékenységből vagy bizalomhiányból nem közelednek a vezető testvérek felé. Mindkét fél úgy gondolkodik, hogy „jól megvagyunk” egymás nélkül is. Pedig milyen nagy szükség lenne megtanulni – az egymás közötti bizalomépítés jegyében – a testvéri kapcsolattartást, egymás segítségét, támogatását a szolgálatban. A vezetőkért, prédikátorokért, evangélistákért mondott imádságot sem tudjuk igazán gyakorolni, ha nem ismerjük terheiket, küzdelmeiket, szolgálataikat. Aron és Húr példája mindannyiunknak mintául szolgálhat. A prédikátorok, a vezetők és a gyülekezet részéről is nagyobb igyekezettel kellene törekednünk a közös munkálkodásra, az őszinte testvéri kapcsolatok kialakítására. Pál apostolnak szinte mindenütt voltak közvetlen, baráti, munkatársi, testvéri kapcsolatai az evangélium szolgálatában. Felemelő és tiszteletteljes szavakkal emlékezik meg Aqvilla és Priscilla, Epafrás, Timótheus, Titusz és mások segítségéről. Bizonyára ma is minden vezető örülne az Áronoknak, Húroknak, Aqvilláknak és Priscilláknak. Nem is gondolnánk sokszor, hogy egészen apró tettekkel is milyen sokat segíthetnénk vezetőinknek. Rendszeres imádkozás értük, egy-egy bátorító telefonhívás, beszélgetések, gondolatcserék, ötletek, vagy a figyelem felhívása a közösségben tapasztalt jelenségekre – mindezek sokat jelenthetnének. Ezzel közvetve is segíthetnénk vezető testvéreinket, hogy Isten egyháza mindennapjairól átfogó képet alkothassanak, és ez bizonyos döntéseikben is segítségül szolgálna.

„Amikor Áron és Húr Mózes karjait tartotta, a nép kötelességét mutatta meg: hogyan kell támogatni a vezetőt fáradtságos munkájában, miközben utasításokat kap az Úrtól. Mózes cselekedete is felelősségteljes volt, mert megmutatta a népnek, hogy Isten tartja kezében sorsukat, és amíg Ő a bizodalomuk, küzdeni fog értük és legyőzi ellenségeiket. Amikor azonban elfordulnak Tőle, és saját erejükben bíznak, gyengébbek lesznek, mint az Istent nem ismerők, s ellenségeik győzedelmeskednek felettük...

Az Úr nagyon kitüntette Mózeset, csodákat művelt keze által, de az a tény, hogy mások vezetésére választatott, nem hitette el vele, hogy neki magának nincs szüksége eligazításra. Izráel választott vezetője szívesen hallgatott az Istenfélő midiánita pap tanácsára, és tervét – mint bölcs rendelkezést – örömmel fogadta.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 310. o.)

SZOLGÁLATUNK AZ ELVESZETT VILÁGÉRT

Eddigi Biblia-tanulmányaink során emberi kapcsolatainkról gondolkodtunk az Ige fényében. Utolsó leckénk mintegy összegzi és nyomatékosítja, hogy tulajdonképpen minden emberi kapcsolatunkat mások fölemelésének, személyes üdvösségük munkálásának, az evangélium szolgálatának kell alárendelnünk. E tanulmányunk tárgya nemcsak a már meglévő és körülményeinkből adódó emberi kapcsolatokról szól, hanem arról, hogy miképpen bővíthetnénk és építhetnénk ki kapcsolatokat számunkra sokszor idegennek tűnő emberekkel, hogy átadhassuk nekik Isten üzenetét.

1 Miért nem élhetünk közömbösen a világ iránt, minden józan, bibliai tudatosság nélkül?

Ezék 33,1–6 „És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! Szólj néped fiaihoz és monddj nekik: Mikor hozok fegyvert valamely földre, és a föld népe választ egy férfit ő maguk közül, és őt őrállójukká teszik, ő látja jönni a fegyvert a földre, és megfújja a trombitát, és meginti a népet. Ha valaki hallja a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver eljön és őt utoléri: az ő vére az ő fején lesz. Hallotta a trombitaszót, de nem hajtott az intésre, tehát az ő vére őrajta lesz; és ha hajtott az intésre, megmentette lelkét. Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jönni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljön a fegyver s utolér közülük valamely lelket, ez a maga vétke miatt éretett utol, de vérét az őrálló kezéből kérem elő.”

Mát 24,6–8; 12–14. 45 „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mind ezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nem-

zet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, s lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúság kezdete... És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. De aki mindvégig állhata-
tos marad, az üdvözülni fog. És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jó el a vég... Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tett az ő háza népén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt?”

Luk 21,26 „Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kerektségére következnek, mert az egek erősségei megrendülnek.”

E rövid tanulmány keretében szinte csak körülírni is lehetetlen, hogy világunk milyen nagy bajban van. Aki nemcsak a saját szűk világában szeretné jól érezni magát, és nem húzódozik szembesülni a világ megannyi nyomorával – annak ellenére, hogy közben a vezetők a médián keresztül a valósággal ellenkező, hazug világképet sugallnak –, az nem tud pusztán tétlen, passzív szemlélő maradni. Akármerre nézünk, a leépülés, az elembertelenedés, a stressz, a depresszió, az emberek közötti nyugtalanság, feszültség tünetei láthatók. Mindez egyfajta lelki érzéketlenséggel és szellemi elbutulással is párosul. Ez azt sejteti, hogy világunk problémái olyan mélyen gyökereznek, amivel már csak nagyon kevesen kívánnak számot vetni. A mindennapi hajsza, a mértéktelen fogyasztás, a nem gondolkodás Noé korabeli állapotokat idézett elő napjainkban. A legnagyobb baj azonban, ha ezzel már mi is megtanulunk jól együtt élni. Milyen felelősséget jelent ma őrállónak lenni? A következő idézetek segíthetnek a válasz megfogalmazásában:

„A változások itt vannak a levegőben – bárhová nézünk, mindenütt veszélyt és gondot látunk... Ennek a mind sebezhetőbb és kaotikusabb világnak a népessége egyre csak növekszik, a számítások szerint

2030-ra elérheti a tízmilliárdot! A problémákat előidéző tendenciák és folyamatok régóta fennállnak, de történetünkben most érik el a kritikus pontot. Két olyan, óriási jelentőségű tendenciát láthatunk, amely a problémákat létrehozza:

– az emberi népesség világméretű növekedése, amely egyre többet emészt fel bolygónk természeti erőforrásaiból és biológiai életfenntartó rendszereiből,

– bolygónk számos természeti erőforrásának gyorsuló ütemű kimerülése és biológiai életfenntartó rendszereinek károsodása.

Soha nem látott helyzet állt elő. Sem az első évezred hajnalán, sem a XX. század beköszöntekor nem került az emberiség ilyen kritikus, az egész bolygó sorsát érintő fordulópont elé. A harmadik évezred fordulóján azonban rohamosan közeledünk ehhez a küszöbhez. Itt kell megállnunk, komolyan elgondolkoznunk – és tovább és tovább gondolkoznunk, amíg csak erőnkéből telik.” (László Ervin: *A harmadik évezred – Veszélyek és esélyek, Új paradigma*, 1998, 24–26. o.)

„És egyre többeknek elhatalmasodik az a meggyőződése, hogy értelmetlen, abszurd világban élünk, olyan világban, amely teljességgel közömbös a jóval és rosszal, illetve az emberi szenvedéssel és vágyakkal szemben... Az élet céltalanságának, értelmetlenségének élményét egyre szélesebb társadalmi rétegek élék át... egy-egy civilizáció válságát többek között az jelzi, hogy már nem képes választ adni ezekre a kérdésekre... Eltűnik, hiánycikké válik a bizalom és a biztonságérzet, az emberi méltóság, a tartalmas szerep, az emberi élet értelme.

Nem tudják, mit cselekedjenek, hogyan éljenek, nem tudják, hogy mi a jó és mi a rossz, nem tudják, hogy önfeláldozásra vagy önzésre, önkorlátozásra vagy önmegvalósításra, mértékletességre vagy mértéktelen hedonizmusra [élvezethajszolásra], lelkiismeretességre és a büntudatra való készségre vagy boldog ártatlanságra, türelemre vagy türelmetlenségre neveljék önmagukat és gyerekeiket. Nem tudják, mit gondoljanak saját jómódjukról és az elszegényedő világ roppant nyomorúságáról, a társadalmi igazságtalanságokról, a Földet fenyegető veszedelmekről, az emberiség kilátásairól.” (Hankiss Elemér: *Az új évszázad küszöbén*, Jelenkor Kiadó, Pécs, 1998)

„A társadalmi életben uralkodó állapot, de különösen a nagyvárosokban zajló társadalmi élet szinte mennydörgésszerű hangon hirde-

ti, hogy érkezett Isten ítéletének ideje és minden földi esemény vége. A történelem fordulópontjának küszöbén állunk.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 278. o.)

„Szabad-e hagynunk, hogy a vég jelei anélkül teljesszenek, hogy nem mondjuk el az embereknek, mik következnek a földre? Szabad-e engednünk, hogy sötétben járjanak, anélkül hogy figyelmeztetnénk őket, milyen nagy szükségük van arra, hogy felkészüljenek az Urukkal való találkozásra? Ha nem teljesítjük a körülöttünk élők között kötelességünket, akkor az Úr napja úgy jön el, mint a tolvaj. Zűrzavar tölti be a világot, és hamarosan nagy megpróbáltatás vár az emberiségre. A vég nagyon közel van. Nekünk, akik ismerjük az igazságot, készülnünk kell arra, ami hamarosan lesújtó meglepetésként tör a világra.

Nekünk – mint népek – a Szentlélek fennhatósága és irányítása alatt készítenünk kell az Úrnak útját. Az evangéliumot a maga tisztaságában kell hirdetnünk. Az élő víz folyamának egyre mélyebben és szélesebben kell folynia.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1906. nov. 22.)

2 Hogyan élhetünk ebben a világban? Milyen alapelveket tár elénk a Biblia a világhoz fűződő helyes kapcsolatunkról? Milyen két végletet szükséges elkerülnünk?

Ján 17,14–18 „Én a Te Igédet nékik adtam, és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint én sem e világból vagyok. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, amint én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a Te igazságoddal: a Te Igéd igazság. Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra...”

Ján 18,36–37 „Felelt Jézus: Az én országom nem e világból való... Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.”

Ahhoz, hogy helyesen lássuk helyzetünket, és szolgálatunkat, „futasunkat” elvégezhessük, szükséges tudatosítani magunkban, hogy mi nem e világból valók vagyunk – ha Krisztust akarjuk követni. Vagyis nem „e világ fejedelmének” (Ján 14,30) törvénye, kívánságai és csalásai irányítják az életünket, hanem Isten országának alapelvei, melyek az önzetlenségben, az aláztatban, a mások iránti szolgálatkésztségben öltenek testet. Azonban mindez nem jelentheti azt, hogy teljesen kivonulunk a világból, és hátat fordítunk neki. Hanem Krisztus parancsát megfogadva úgy élünk e világban, hogy közben nem vesszük át a szokásait. Mind az ó- és mind az újszövetségi választott nép életében időnként két véglet volt jellemző. Vagy túlságosan elvegyültek más népekkel, átvéve szokásaikat, vagy gőgösen elkülönültek, elszigetelődtek másoktól. Ez a két veszély ma is kísérthet bennünket, és a helyes, „keskeny” útra ritkán találunk rá a hétköznapokban. Nem e világból valóként élünk-e, de e világban, vagyis emberek között? Időnként, hogy elkerüljük e világ káros befolyását, inkább a számunkra biztonságot jelentő munkába, családi, rokoni kapcsolatokba, vagy a gyülekezet falai közé menekülünk. Persze ezzel nem is volna semmi baj, ha mindeközben ügyelnénk arra, hogy nyitottak legyünk, „minden jó cselekedetre felkészítettek” (2Tim 3,17). Elszigetelődésünk a világtól néha már addig is elmehet, hogy míg mi kellemesen érezzük magunkat egy jól összeszokott gyülekezetben, néha gyanakodva fogadjuk a kívülről érkezőket, nehogy megzavarják köreinket, kellemes és kényelmes közösségi életünket. Ezzel szemben mi lenne a helyes magatartás, hogy közben a másik végletbe se essünk: a világhoz való alkalmazkodás bűnébe? Erről Ellen G. White a következőket írja:

„Amikor láttam az ijesztő tényt, hogy Isten népe a világhoz igazodik, és sokak között, akik a szelíd és aláztatos szívű Jézus tanítványainak vallják magukat, nincs más különbség, csak a nevük, mély gyötrelmem vett erőt lelkemen. Láttam, hogy megsebeztek és nyílt szegénynek tették ki Jézust. Az angyal, amikor látta Isten hitvalló népének világ iránti szeretetét, világi lelkületét és a világot követő divatozását, szomorúan szólalt meg: »Szakadjatok el! Vágjátok el magatokat tőlük! Nehogy a képmutatók és hitetlenek sorsára jussatok kint, a városon kívül. Hitvallásotok csak nagyobb kínokat zúdít fejetekre, és büntetésetek szigorúbb lesz, mert ismertétek, de nem cselekedtétek Isten akarátát.« ...Miért olyan nehéz

igénytelen, alázatos életet élni? Mert a hitvalló keresztények nem haltak meg a világnak. Sokan epekednek Egyiptom póréhagymái és hagymái után. Beállítottságuk: amennyire csak lehet, úgy öltözködni és cselekedni, mint a világ, és mégis bejutni a mennybe. Ezek az emberek nem lépnek be a szűk kapun, nem járnak a keskeny úton.”

„Isten szeretete az ember iránt minden emberi értelmet felülmúl. Az angyalok csodálkoznak azon, mennyire felszínes a hálája azoknak, akikre ez a szeretet árad, és milyen kevésbé értékeli Isten szeretetét. Az egész menny megdöbbenéssel szemléli az emberek közömbösségét. Akarjuk-e tudni, hogy Krisztus mit érez mindezek láttán? Vajon mit érezne egy apa és egy anya, ha tudomást szeretne arról, hogy hidegben és hóban elalélt, a fagyhalálnak kitett gyermekük mellett úgy mentek el az arra járók, hogy ügyet sem vetettek rá, és hagyták elpusztulni, jöllehet megmenthették volna!? Nem okozna-e nekik szörnyű fájdalmat, és nem háborodnának-e fel? Nem vádolnák-e azokat a gyilkosokat haraggal, amely olyan forró lenne, mint a könnyeik, és olyan heves, mint a szeretetük? Minden ember szenvedése Isten egyik gyermekének a szenvedése. Ezért azok, akik nem nyújtják oda segítő kezüket a pusztulás szélén álló embertársuknak, kiváltják Isten igazságos haragját. Ez a Bárány haragja. Azoknak, akik igénylik ugyan a Krisztussal való közösséget, de közömbösek lettek szenvedő embertársaikkal szemben, Krisztus ezt jelenti majd ki az ítélet nagy napján: »Nem tudom, honnét valók vagytok ti, távozzatok el éntőlem mindnyájan, akik hamisságot cselekesztek!« (Luk 13,27)”
(Bizonyásgátételek I., 126–128. o.; Jézus élete, 731–732. o.)

3 Milyen egyszerű hasonlatok és jelképek formájában adja tudunkra a Biblia, hogy miként mutassuk be Jézus Krisztust e világban?

Mát 13,38; 5,13. 14–16 „A szántó föld pedig a világ, a jó mag az Isten országának fiai, a konkoly pedig a gonosznak fiai... Ti vagytok a földnek savai, ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltaposásák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék, és fényljk mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljk a ti világosságotok

az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék mennyei Atyátokat.”

1Kor 4,9 „Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek.”

Elgondolkozhatunk azon, milyen egyszerűen szólt Jézus arról, hogy minden tárgynak, anyagnak csak rendeltetészerű használata adja meg létezése értelmét: ha a mag a földben, a só az ételben van, a gyertya a gyertyatartóban világít. Így van ez a mi életünkkel is. Csak akkor lehet biztonságban egy keresztény ember, ha a „helyén van”, vagyis ha méltó módon bemutatja Krisztust a világnak.

Jézus a hegyi beszédben számtalan példát állít elénk, hogy lássuk, milyen nagy jelentősége van mindennapi szavainknak, tetteinknek. Akármit teszünk – vagy nem teszünk –, mindennel befolyást árasztunk környezetünkre. Hogyan mutatjuk be Krisztust a világnak: jól, rosszul, vagy közömbösen? Bármit mondunk vagy teszünk, Krisztusról alkotnak képet az emberek: vagy elfogadják, vagy elvetik. Ha lanyhák, ridegek, vagy buzgók, lelkesek és szeretetteljesek vagyunk, mindennel hatást gyakorolunk. Sohasem lehetünk semlegesek. Épp ellenkezőleg, inkább krisztusi magatartásunkkal mutassuk be Jézust a világnak!

„Aki Krisztus munkatársaként gyümölcsözni akar, annak először a földbe hullva meg kell halnia. Életét a világ ínségének barázdájába kell vetnie. Az önszeretetnek, az önérdeknek meg kell szűnnie. Az önfeláldozás törvénye az önfenntartás törvénye is. A földbe temetett mag gyümölcsöt terem.”

„Ti vagytok a világ világossága.« (Mát 5,14) A zsidók úgy gondolták, hogy az üdvösség áldása csak az ő nemzetükre korlátozódik, Krisztus azonban az üdvösséget a napsugárhoz hasonlította, amely az egész világré. A Biblia vallása nem szorítható egy könyv fedelei közé, sem egy templom falai közé. Nem arra való, hogy alkalmasint saját érdekünkben

elővegyük, azután szépen újból félretegyük. Meg kell szentelnie a mindennapi életet, meg kell nyilvánulnia minden üzleti ügyben, társadalmi kapcsolatban.”

„A sőt össze kell keverni azzal, amibe teszik, át kell járnia az anyagot, melyhez hozzáadják. Ugyanígy személyes érintkezés és barátkozás által lehet elérnünk az embereket az evangélium megszentelő erejével. Az Úr nem nagy csoportokban, hanem egyénenként ment meg embereket. A személyes befolyás hatalmat jelent. Közel kell hát húzódnunk azokhoz, akiknek áldására szeretnénk lenni.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 54. o.; Jézus élete, 250. o.; Gondolatok a Hegyi beszédről, 45., 48. o.)

4 Mitől függ, hogy miként hatunk a környezetünkre, milyen befolyást árasztunk? Mikor végezhetünk eredményes szolgálót a körülöttünk élőkért?

Ján 15,4–5 „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

Eféz 2,10; 5,1–2 „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” „Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek. És járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta önmagát miéretünk ajándéku és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.”

2Kor 5,14 „Mert a Krisztus szerelme szorongat minket.”

Mát 13,33 „Hasonlatos a mennyek országa a kovászhoz, amelyet vévén az asszony, három mérce lisztbe elegyített, mígnem az egész megkelt.”

„Isten Igéje megszenteli minden emberi kapcsolatunkat. Az igazság kovásza nem kelti fel a versengés szellemét, az érvényesülés és az első hely utáni vágyat. Az igazi szeretet, amely a mennyben született, nem önző és nem állhatatlan. Nem emberi elismerés függvénye. Aki elfogadja Isten kegyelmét, annak szívében túlrad a szeretet Isten iránt, és azok iránt, akikért Krisztus meghalt. Nem harcol az elismerésért. Nem azért szeret, mert őt szeretik, és a kedvében járnak. Nem azért szeret másokat, mert elismerik érdemeit, hanem mert Krisztus megváltottai. Akkor sem gerjed haragra, ha indítékait, szavait, tetteit félreértik vagy kiforgatják, hanem megőrzi nyugalmát. Kedves és figyelmes. Nem tartja sokra önmagát, de tele van reménységgel. Szüntelenül bízik Isten irgalmában és szeretetében.”

„Jézus mégsem azt mondta tanítványainak, hogy magukban tündököljenek, ők próbáljanak világítani, hanem hogy hagyják fényleni világosságukat. Ha Krisztus él a szívünkben, lehetetlen eltitkolnunk jelenlétét. Ha azok, akik Jézus Krisztus követőinek mondják magukat, nem a világ világosságai, akkor elhagyta őket az éltető erő. Ha nincs továbbadható világosságunk, ennek az az oka, hogy nincs kapcsolatunk a világosság forrásával... A só íze a keresztyén életerejét, Jézus szívünkben élő szeretetét, valamint Krisztus egész életünket átható szentségét jelenti. Jézus szeretete szétáradó, kezdeményező. Ha az Ő szeretete él bennünk, másokra is áradni fog tőlünk: közel húzódunk az emberekhez, míg önzetlen szeretetünk meg nem olvasztja szívüket. A valódi hívők új erőt adnak azoknak, akikért fáradoznak. Ez nem emberi erő, hanem a Szentlélek ereje végzi el az átalakító munkát... A Krisztusba mint személyes Megváltóba vetett hit nélkül lehetetlen áldásos hatást tennünk a kételkedő világra. Nem tudjuk átadni másoknak azt, ami nekünk sincs. Csak Krisztus iránti odaadásunk és megszentelődésünk arányában tudunk az emberiség áldására és fölemelésére lenni...”

A szívünket betöltő szeretet biztosan kiárad másokra, nem azért, mert kedveznek nekünk, hanem mert cselekedetünk rugója a szeretet. A szeretet jobbá teszi a jellemet, igazgatja, javítja ösztönzéseinket, lecsillapítja az ellenségeskedést, nemesíti hajlamainkat. A szeretet olyan tágas, mint a mindenség, és az angyalok tevékenységével áll összhangban. Ha ezt ápoljuk szívünkben, megédesíti egész életünket, és áldást áraszt a körülöttünk levőkre is. Ez, csakis ez tehet bennünket a föld sójává.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 62–63. o.; Gondolatok a Hegyi beszédről, 48., 45. o.)

5 Milyen komoly belső és külső veszélyekre hívja fel a Biblia az utolsó időkben élő keresztények figyelmét? Miért nem szabad késlekednünk az üzenet átadásával?

Luk 21,34 „De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek tobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap!”

Mát 25,5 „Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadtak és elaludtak.”

Róm 13,11 „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívókké lettünk.”

2Tim 4,3–4 „Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. És az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.”

.....

.....

.....

A bibliai próféciaik szerint az utolsó időkben felgyorsul az élettempó. A gazdasági és társadalmi kényszer olyan nyomást gyakorol az emberekre, hogy a lelki élet, az Istennel való közösség naponkénti ápolása is komoly nehézségekbe ütközik a végidő hívő népe számára. Sátán nemcsak emberek tömegeit altatja el, „hogy ne vegyenek észre semmit”, hanem Isten választottainak szívét is képes „megnehezíteni” különféle elfoglaltságokkal, hogy ne tudják figyelmeztetni az embereket a veszélyekre. Félelmetes Sátán ravasz és alattomos taktikája, hogy éppen akkor teszi „harcképtelenné” Isten népét, amikor a legnagyobb a sötétség és legnagyobb szükség lenne a világosságra. Egyre nyilvánvalóbban láthatóak már világunkban azok a „negatív erők”, amelyek – a próféciaik szerint – meghatározzák a közeljövőt. Vajon e látszólagos túlsúly ellenében mikor sorakozik majd fel a próféta által megjövendölt, egységesen mozgó „katonacsapat”?

„Azzal, hogy az evangéliumot mi hirdethetjük a világnak, tőlünk,

illetve az evangélium hirdetésének hőfokától függ, hogy siettetjük-e Urunk visszatérését. Nekünk nemcsak várnunk kell, hanem sietve kell elébe menni Isten napjának (vö. 2Pét 3,12). Ha Krisztus egyháza elvégezte volna már kijelölt munkáját úgy, ahogyan az Úr elrendelte, akkor Isten az egész világot már régebben figyelmeztette volna, és az Úr Jézus már eljött volna hatalommal és nagy dicsőséggel...

Fel kell ébrednünk ebből a nagy bűnből, hogy visszautasítjuk a nekünk felajánlott irgalmat. Azok, akik vigyázva várakoznak az Úrra, megtisztítják lelküket az igazságnak való engedelmességükkel. Az éber vigyázást komoly munkálkodással kapcsolják össze. Mivel tudják, hogy az Úr az ajtó előtt áll, mindent elkövetnek annak érdekében, hogy a mennyei lényekkel együtt munkálkodjanak a lelkek üdvösségéért.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 538–539. o.)

6 Milyen bátorító reménységet tár elénk a Szentírás az utolsó idők evangelizációjával kapcsolatban? Hogyan teljesedik be végül Isten műve a történelemben?

Mát 24,14 „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek, és akkor jó el a vég.”

Jel 14,6 „És láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek...”

Hab 2,14 „Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, amiképpen a folyamok megtöltik a tengert.”

Ésa 60,3–5; 61,11 „És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiad messziről jönnek, és leányaid ölben hozatnak el. Akkor meglátod és ragyogsz örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, és hozzád jó a népek gazdagsága... Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot és a dicsőséget minden nép előtt.”

A világ és Isten népe mai állapotát látva nehezen tudjuk elképzelni a fenti igék beteljesedését. De amint a kereszténység indulásakor Isten Lelke hathatós segítsége járult hozzá a Római Birodalomban az evangélium sikeréhez, úgy a végidőben is hasonló csoda fogja beteljesíteni Isten megváltási tervét.

Természetesen rajtunk is múlik, hogy részt kapunk-e majd a rendkívüli befejező munkában.

„A harmadik angyal üzenete tehát hangozni fog. Amikor a legnagyobb erővel kell azt hirdetni, az Úr alázatos eszközök által dolgozik majd, befolyásolva azok értelmét, akik szolgálatára szentelik magukat. A munkásokat inkább a Lélek kenete fogja felkészíteni, mint az oktatási intézmények. A hit és az ima emberei a Lélek indítására szent lelkesedéssel lépnek elő, hogy azt hirdessék, amit Isten mond nekik. Babilon bünei közismertté válnak: hogy milyen félelmetes következményekkel jár, ha az egyház a polgári hatalmasság által kényszeríti ki rendelkezései megtartását; hogy a spiritizmus behatolt az egyházba; hogy a pápai hatalom lopva, de rohamosan tör előre – ezt mind leleplezik. Ezek a súlyos figyelmeztetések fel fogják ébreszteni az embereket. Ezrek és ezrek figyelnek fel rájuk, akik soha nem hallottak erről. Megdöbbenve hallják, hogy az egyház Babilon, amely bűnben él, tévelyeg és elbukott, mert elvetette a mennyből küldött igazságot. Az emberek felkeresik korábbi tanítóikat, és türelmetlenül kérdezik, hogy igaz-e, amit hallottak. A lelkészek pedig meséket mondanak, kellemes dolgokat jövendölnek, hogy csillapítsák az emberek félelmét, és megnyugtassák felébredt lelküismeretüket. De mivel az emberek nem elégednek meg a pusztá emberi tekintéllyel, és szeretnék tudni, mi az, amit világosan kijelent az Úr, a nagy tekintélyű papok, akár a régi farizeusok, tekintélyük kétségbevonása miatt haragra gerjedve, az üzenetet Sátántól származónak bélyegzik, és a bűnt szerető tömegeket felingerlik, hogy szidalmazzák és üldözzék azokat, akik az igazságot hirdetik... Az üldözés idején Isten szolgálóinak hite próbára lesz téve. E követek híven tolmácsolják a figyelmeztetést, csak Istenre és Igéjére figyelve. Isten Lelke munkálkodik szívükben, és szólásra készíti

őket. Szent lelkesedéstől fűtve, és a mennyei sugallat hatására indulnak munkába. Nem mérlegelik, hogy az Úrtól rájuk bízott igék hirdetésének milyen következményei lesznek. Nem törődnek földi érdekeikkel, és nem igyekeznek megőrizni sem a hírnevüket, sem az életüket. De egyesek a támadások és gyalázkodások pergőtüzében rémülten kiáltják: »Ha előre láttuk volna szavaink következményeit, csendben maradtunk volna!« Sátán akadályokat gördít útjukba. Kegyetlen kísértéseivel ostromolja őket, és ők úgy látják, hogy a munka, amelyre vállalkoztak, messze meghaladja képességeiket. Félő, hogy belebuknak. Elmúlt a lelkesedés, amely fűtötte őket. Mégsem tudnak visszafordulni. Érezve tehetetlenségüket, a Mindenhatóhoz sietnek erőért. Ráébrednek arra, hogy nem a saját szavaikat szólták, hanem azét, aki megbízta őket, hogy az intést tolmácsolják. Isten szívébe helyezte az igazságot, és ők nem tudták elhallgatni...

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán terjed majd. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, s most a mag kikel, és termést hoz. A missziómunkások által terjesztett irodalom megteszi hatását. De sok embert, aki az igazság hatása alá került, még mindig gátol valami a tökéletes megértésben és az engedelmisségben. A fénysugarak mindenhol bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani. Elszakítják ezeket a kötelekeket. Az igazság mindennél drágább nekik, s az igazság ellen szövetkező erőkkel szemben sokan az Úr oldalára állnak.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 540., 542., 544–545. o.)

*Az e beti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja*

JÚLIUS

1.	csütörtök	2Kor 4,17–18	
2.	péntek	2Móz 14,13–15	<i>Napnyugta: 20.42</i>
3.	szombat	Hab 2,4	<i>Napnyugta: 20.42</i>
4.	vasárnap	Józs 1,9	
5.	hétfő	Zsolt 81,9. 12–14	
6.	kedd	4Móz 23,19–21	
7.	szerda	Zsolt 18,22–24	
8.	csütörtök	Fil 4,8	
9.	péntek	5Móz 11,18–19	<i>Napnyugta: 20.39</i>
10.	szombat	1Pét 3,8–9	<i>Napnyugta: 20.39</i>
11.	vasárnap	Józs 23,15–16	
12.	hétfő	Ján 17,26	
13.	kedd	1Ján 4,21	
14.	szerda	Ján 17,21	
15.	csütörtök	1Kor 3,9; Eféz 2,21–22	
16.	péntek	Ján 17,4,11	<i>Napnyugta: 20.35</i>
17.	szombat	2Kor 2,14–15	<i>Napnyugta: 20.34</i>
18.	vasárnap	1Ján 3,18	
19.	hétfő	1Kor 13,5. 8	
20.	kedd	Mát 7,12	
21.	szerda	Zsolt 124,2–3. 6–7	
22.	csütörtök	Péld 8,11	
23.	péntek	Jer 3,22	<i>Napnyugta: 20.29</i>
24.	szombat	Kol 2,3	<i>Napnyugta: 20.28</i>
25.	vasárnap	1Móz 49,22–24	
26.	hétfő	Mát 5,16	
27.	kedd	Csel 20,27. 33–34	
28.	szerda	Luk 1,78–79	
29.	csütörtök	Zsid 4,15	
30.	péntek	2Kor 2,7–8	<i>Napnyugta: 20.21</i>
31.	szombat	Jób 37,13. 15	<i>Napnyugta: 20.19</i>

AUGUSZTUS

1. vasárnap	Péld 5,9. 11–14	
2. hétfő	Zsolt 119,138. 140	
3. kedd	Péld 21,5	
4. szerda	1Sám 16,7	
5. csütörtök	Zsolt 23,4	
6. péntek	Zsolt 141,5	<i>Napnyugta: 20.11</i>
7. szombat	Ésa 45,11	<i>Napnyugta: 20.09</i>
8. vasárnap	Zsolt 131,1–2	
9. hétfő	Zsolt 44,7–9	
10. kedd	Gal 6,7–8	
11. szerda	2Sám 12,13	
12. csütörtök	Péld 30,8–9	
13. péntek	Péld 30,5	<i>Napnyugta: 20.00</i>
14. szombat	Márk 8,36–37	<i>Napnyugta: 19.58</i>
15. vasárnap	Józs 1,7–8	
16. hétfő	Zsid 2,10	
17. kedd	1Pét 4,13. 15–16	
18. szerda	1Ján 2,17	
19. csütörtök	Mát 18,11–12	
20. péntek	Ezék 34,2. 4. 6	<i>Napnyugta: 19.48</i>
21. szombat	1Ján 5,1	<i>Napnyugta: 19.46</i>
22. vasárnap	Luk 13,6–9	
23. hétfő	Luk 14,16. 18. 24	
24. kedd	Hós 11,4	
25. szerda	Luk 17,3–4	
26. csütörtök	Luk 12,15	
27. péntek	Luk 6,46	<i>Napnyugta: 19.35</i>
28. szombat	Zsolt 107,8	<i>Napnyugta: 19.33</i>
29. vasárnap	1Ján 2,3	
30. hétfő	Mát 22,11–12	
31. kedd	Jak 1,27	

SZEPTEMBER

1.	szerda	Jel 2,19	
2.	csütörtök	Ésa 38,2–5	
3.	péntek	Ésa 60,1–2	<i>Napnyugta: 19.21</i>
4.	szombat	Péld 2,3–5	<i>Napnyugta: 19.19</i>
5.	vasárnap	Zsolt 119,162. 167	
6.	hétfő	Zsolt 139,14	
7.	kedd	Péld 3,5. 8	
8.	szerda	1Kor 9,25	
9.	csütörtök	Préd 3,1	
10.	péntek	Róm 12,2	<i>Napnyugta: 19.07</i>
11.	szombat	1Thess 4,11	<i>Napnyugta: 19.05</i>
12.	vasárnap	Ésa 28,24–26	
13.	hétfő	Ésa 33,6	
14.	kedd	Mát 5,37	
15.	szerda	Csel 5,31	
16.	csütörtök	Zsolt 105,4	
17.	péntek	Luk 3,22	<i>Napnyugta: 18.52</i>
18.	szombat	Mát 5,14–15	<i>Napnyugta: 18.50</i>
19.	vasárnap	Ján 4,48–50	
20.	hétfő	Márk 1,23–26	
21.	kedd	Ésa 42,1–3	
22.	szerda	Luk 5,12–13	
23.	csütörtök	Ésa 58,13–14	
24.	péntek	Márk 4,37–40	<i>Napnyugta: 18.37</i>
25.	szombat	Mát 10,32–33	<i>Napnyugta: 18.35</i>
26.	vasárnap	Mát 16,1	
27.	hétfő	Mát 16,15–16	
28.	kedd	Eféz 2,20	
29.	szerda	Márk 9,23–24	
30.	csütörtök	Mát 17,20	

